

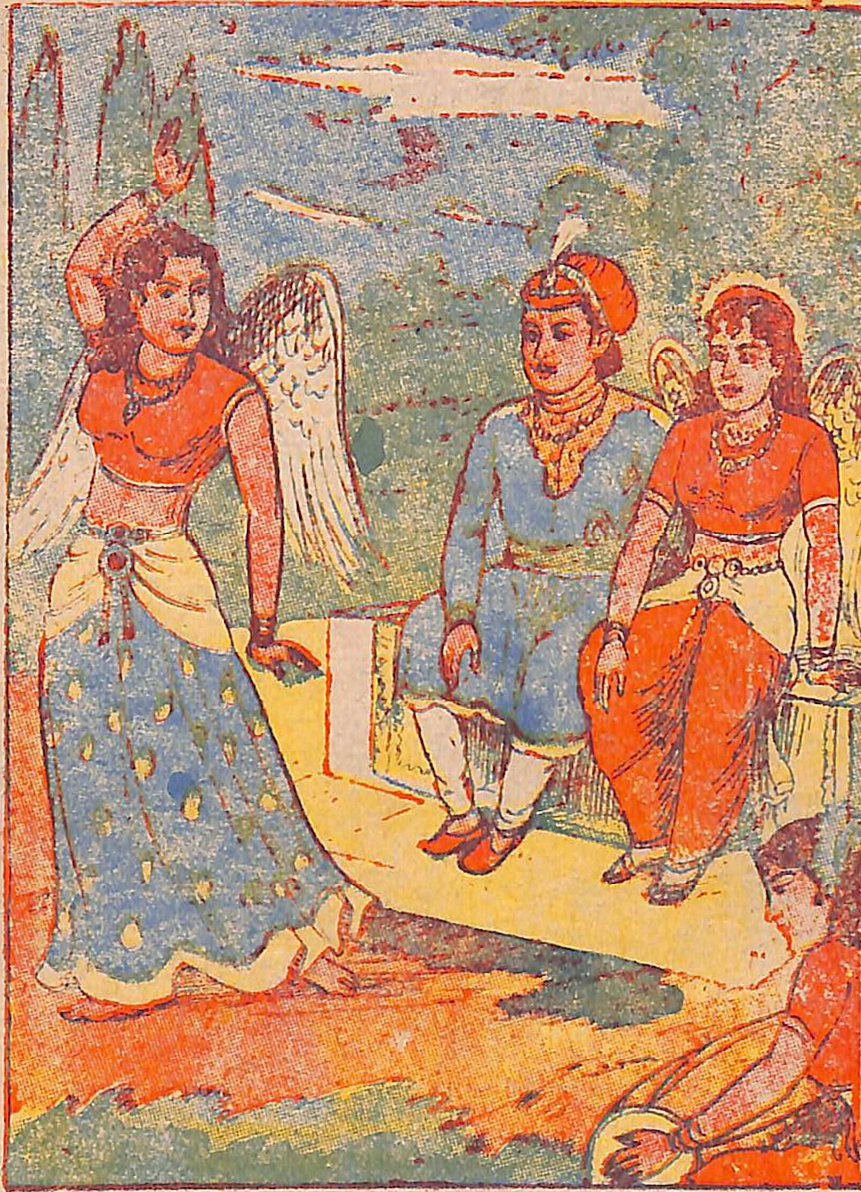
ਅਸਲੀ ਤੇ ਪੂਰਾ ਪੁਸਤਕ

ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ

-ਤੇ-

ਹੁਸਨਬਨੋਂ

ਕ੍ਰਿਤ ਕਵੀ- ਮੀਆਂ ਅਮਾਨ ਬਖਸ਼

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ-ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਪੁਸਤਕ ਭੰਡਾਰ

ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।

ਮੁੱਲ 5-00 ਰੁਪੇ

ਅਸਲਾ ਤ ਪੂਰਾ ਕਿਸਾ

ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਤੇ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ

ਕ੍ਰਿਤ ਅਮਾਮ ਬਖਸ਼

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ—ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੁਸਤਕ ਭੰਡਾਰ ਬਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ
ਯਾ ਰੱਬ ਤੇਰੀਆਂ ਸਿਫਤਾਂ ਤੋੜੀ ਕੋਈ ਨਾ ਪਹੁੰਚ ਸਕੇ। ਆਦਮ ਜਿੰਨ
ਮਾਲ ਇਕ ਹਰਸੈ ਸਿਫਤਾਂ ਕਰਕਰ ਥਕੇ। ਲਿਖ ਲਿਖ ਸਿਫਤਾਂ ਤੇਰੀ ਜਾ
ਜਾਤੀ ਬਹਾਰ ਹੱਦ ਸੁਮਾਰੋਂ। ਕਲਮ ਵਿਚਾਰੀ ਹਿੰਮਤ ਹਾਰ ਪਾਟ ਗਈ
ਵਿਚ ਕਾਰੋਂ। ਸਿਫਤ ਤੇਰੀ ਨੂੰ ਆਲਮ ਸਾਰਾ ਜਾਂ ਰਲ ਲਿਖਨ ਲਗਾ। ਹੇਰਤ
ਨਾਲ ਰਹਿਆਂਦਰਮਾਦਾ ਕਾਰਜ ਸਾਰਾ ਬੱਗਾ। ਨਰਨਾਰੀ ਤੇ ਪਹੁੰਚਨ ਸਕੇ
ਕਰਕਰ ਰਹੇ ਚਲਾਕੀ। ਸਿਫਤ ਤੇਰੀ ਨੂੰ ਕਿਦਾਂ ਪਹੁੰਚੇਆ ਜਜ ਬੰਦਾ ਖਾਕੀ
ਹਰਸੈ ਦਾ ਤੂੰ ਖਾਲਕ ਰਾਜਕ ਹਰਸ ਦਾ ਤੂੰ ਵਾਲੀ। ਪੀਰ ਪੈਗੰਬਰ ਦਰ
ਤੇਰੇ ਰਹਿਣ ਹਮੇਸ਼ ਸਵਾਲੀ। ਮੈਂ ਭੀ ਫਜਲ ਕਰਮ ਤੇਰੇ ਥੀਂ ਮੰਗਾਂ ਏਹ
ਦਵਾਈਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਉਤੇ ਵਕਤ ਨਿਜਾ ਦੇ ਨਾਲ ਈਮਾਨ ਚਲਾਈਂ।
ਦੂਜੀ ਖਾਹਸ਼ ਮੇਰੀ ਯਾ ਰੱਬ ਜਿਚੜ ਤੋੜੀਂ ਜੀਵਾਂ ਵਿਚ ਜਨਾਬ ਤੇਰੀਏ
ਯਾ ਰੱਬ ਸਿਰ ਸਜਦੇ ਵਿਚ ਥੀਵਾਂ।

ਸ਼ੁਰੂ ਕਿੱਸਾ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਤੇ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਦਾ

ਇਸ ਪਿਛ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਆਯਾ ਏਹ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂ ਫਾਨੀ ਕੀ ਕੁਝ
ਕਰੀਏ ਮਰਨੇ ਪਿਛੇ ਸਾਥੋਂ ਰਹੇ ਨਸ਼ਾਨੀ ਯਾਦ ਆਯਾ ਇਕ ਕਿਸਾ ਮੈਨੂੰ
ਕਰਕੇ ਫਿਕਰ ਤਮੀਜਾਂ। ਇਮਾਮ ਬਖਸ਼ ਹੁਣ ਏਹੋ ਦਸੀਂ ਮਜਲਸ ਵਿਚ
ਅਜੀਜਾ। ਫਾਰਸ ਨਾਮ ਸ਼ਹਿਰ ਵਾਹ ਆਹਾ ਖੂਬ ਇਮਾਰਤ ਆਲੀ। ਨਾਮ
ਬਹਿਰਾਮ ਸ਼ਹਿਨਸਾਹਆਹ ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਵਾਲੀ ਸੋਹਣੀ ਸੁਰਤ ਓਹ
ਸ਼ਹਿਜਾਦਾ ਆਹਾ ਯੂਸਫਸਾਨੀ। ਵਾਂਗ ਜੁਲੈ ਖਾਂਖਲਕਤ ਉਸਨੂੰ ਹੋਵੇ ਵੇਖ
ਦੀਵਾਨੀ। ਹੂਰਾਂ ਸਣੇ ਫਰਿਸਤੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਖ ਹੋਵਣਦਰਮਾਂਦੇ। ਆਦਮਜਿੰਨ
ਪਰਿੰਦੇ ਉਸ ਤੇ ਆਸ਼ਕ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਖੀ ਦਲੇਰ ਅੰਦਰਨਾਂ ਕੋਈ ਉਸ ਸੂਰਤ
ਹੁਸਨ ਜਵਾਨੀ। ਓਸ ਜਮਾਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਅੰਦਰਨਾਂ ਕੋਈ ਉਸਦਾ ਸਾਨੀ।
ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਓਸ ਜਮਾਨੇ ਦੇਵ ਵਡਾ ਇਕ ਸ਼ਾਹੀ। ਸਾਰੇ ਮੁਲਕ ਦੇਵਾਂ

(੨)

ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰਦਾ ਸੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਦੇਵ ਸਫੈਦਆਹਾ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਬਿਆ ਉਸਦੀ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇਵ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਰਹਿੰਦੇ। ਇਕ ਦਿਨ ਦੇਵ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਨੀਯਤਸੈਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਚੜਿਆ। ਆਮੀਆਂ ਦਾ ਮੁਲਕ ਦੇਖਣ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਫਾਰਸ ਵਿਚ ਵੜਿਆ। ਜਾਂ ਆਸ਼ਹਿਰ ਫਾਰਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤਾ ਉਸ ਉਤਾਰਾ। ਨਜਰ ਪਿਆ ਬਹਿਰਾਮਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਦਾਲਗੇਸੁ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ। ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਆਸ਼ਕ ਹੋਕੇ ਤੁਰਤ ਜਿਮੀਂ ਤੇ ਢਠਾ। ਹੋਰ ਅਜੇਹਾ ਸੋਹਣਾ ਉਸਨੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸੁਣਿਆ ਡਿਠਾ। ਰਾਹਜ਼ਾਦਾ ਉਹ ਦੇਵ ਮੁਸਾਫਰ ਫਸ ਗਿਆ ਵਿਚ ਫਾਹੀ ਭੂਲਾ ਵਤਨ ਪਯਾਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁਲ ਗਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਸਖਤ ਜੰਜੀਰ ਮੁਹੱਬਤ ਵਿਚ ਹੋਯਾ ਕੈਦ ਅਜੇਹਾ। ਫੇਰ ਵਤਨ ਵਲ ਜਾਵਣ ਜੋਗਾ ਹਰਗਿਜਮੂਲਨ ਰਹਿਆ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮਕਹਿ ਜਿਸ ਜਗਾ ਜਾਂ ਉਹ ਤੁਰੇ ਖਲੋਵੇ। ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਉਤੇ ਵਲ ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਹੋਵੇ ਮੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਜਨਾਵਰ ਬਣਕੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸਜੇ ਖਬੇ ਘੜੀ ਘੜੀ ਮੁੜ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਵਲ ਦੇਖੇ ਮੂਲ ਗਰਜੇ। ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਖਦੇ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਉਹਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਲਗੇ। ਆਖੇ ਰਹੇ ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਸੋਹਣਾ ਮਰੀਆਂ ਚਸ਼ਮਾਂ ਅਗ। ਦਿਲਦੇ ਨਾਲ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਕਰਦਾ ਏਹ ਦਲੀਲਾਂ ਗਲਾਂ। ਦਾਓ ਲਗੇ ਤੇ ਏਸ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਚੁਕਵਤਨ ਲੈ ਚਲਾਂ। ਘਰ ਲੈ ਜਾਕੇ ਤਖਤ ਬਹਾ ਕੇ ਅਖੀਂ ਅਰੋ ਰਖਾਂ। ਜੇ ਮੁਰਾਦ ਏਹ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ ਸੁਕਰ ਬਜਾਵਾ ਲਖਾ। ਕਿਤਨੀ ਮੁਦਤ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਓਹ ਕਰਦਾ ਰਹਿਰਾ ਹੀਲਾ। ਫੰਦ ਲਗੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਲੈ ਜਾਵਾਂ ਏਹ ਜਵਾਨ ਰੰਗੀਲਾ। ਬਾਰਾ ਵਰੋ ਜਾ ਹੋਏ ਉਸਨੂੰ ਦੇਵ ਹੀਲਾ ਕਰ ਰਹੀਆ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮਨਾ ਆਇਆ ਕਾਬੁ ਕਰ ਹੀਲ ਮਰ ਰਹਿਆ। ਓੜਕ ਫੇਰ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਸਿਰ ਵਰਤੀ ਕਲਮਰਬਾਨੀ ਚੁਕ ਲਿਆ। ਰਬ ਡਾਢੇ ਉਸ ਦਾ ਵਤਨੋ ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ। ਇਕ ਦਿਨ ਕੂਚ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਕਰਕੇ ਆਇਆ ਤਰਫ ਉਜਾੜਾ ਸੈਲ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਚੜਿਆ ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਪਹਾੜਾਂ ਲਸ਼ਕਰ ਉਸ ਦਾ ਜੰਗਲ ਦੇ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰਾਂ। ਪਰ ਜਿਤ ਵਲ ਚਲਿਆ ਸੀ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਆਪ ਸਣੇ ਅਸਵਾਰਾ। ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਅਗੋਂ ਮਿਲਿਆ ਬਣਕੇ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਾ।

ਕਰ ਕਰ ਦਸੇ ਸੋਹਣੀਆਂ ਚਾਲਾਂ ਆਵੇ ਖਾ ਖਾ ਮੋੜਾ । ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ
 ਡਿਠਾ ਉਹ ਘੋੜਾ ਕਰਕੇ ਖੂਬ ਨਜਾਰਾ । ਬਹੁਤ ਅਜਾਇਬ ਲਕਲ ਘੋੜੇ
 ਦੀ ਲਗੋ ਸੂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ । ਕਹਿੰਦਾ ਯਾਰੋ ਦਸੇ ਇਹ ਕੀ ਰਬ ਸਬਬ
 ਬਣਾਇਆ । ਐਸਾ ਸੋਹਣ ਸੁੰਦਰ ਘੋੜਾ ਕਦਮਾ ਨਜਰੀ ਆਯਾ । ਰਲਕੇ
 ਅਰਜ ਅਮੀਰਾ ਕੀਤੀ ਆਲਮ ਇਹ ਅਸਾਨੂੰ । ਅਗਲਿਆਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ
 ਘੋੜਾ ਭੇਜਿਆ ਰਬ ਤੁਸਾਨੂੰ । ਹੁਣ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਆਈ
 ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਇਹ ਘੋੜਾ ਮਿਲਿਆ ਤੈਨੂੰ ਕਰ ਇਸ ਤੇ ਅਸਵਾਰੀ ।
 ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਤੈਨੂੰ ਰਬ ਨੇ ਚੰਗਾ ਅਜ ਬਣਾਇਆ । ਤਾਂ ਇਹ ਘੋੜਾ
 ਤੇਰੀ ਖਾਤਰ ਧੂਰੋਂ ਹਜ਼ੂਰੋਂ ਆਇਆ । ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਕਹਿਆ ਲਸਕਰ
 ਨੂੰ ਸਭ ਰਲ ਘੋਰਾ ਪਾਰੋ । ਜਾਣਨਾ ਦਿਓ ਏਸ ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਪਕੜ ਹਜ਼ੂਰ
 ਲਿਆਓ । ਜਾ ਏਹ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦੇ ਲਸਕਰ ਉਸ ਵਲ ਧਾਣਾ ।
 ਓਵੇਂ ਪਕੜ ਲਿਆ । ਉਹ ਘੋੜਾ ਦੇਖੇ ਰਬ ਦਾ ਵਾਣਾ । ਦੇਖ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ
 ਰਾਜੀ ਹੋ ਕੇ ਹਥੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਫੜਿਆ । ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਮਾਰ ਪਲਾਕੀ ਉਤੇ
 ਉਸ ਦੇ ਚੜ੍ਹਿਆ । ਘੋੜਾ ਨਾਲ ਏਸੀ ਵੇ ਹਿਣਕੇ ਬਦਲ ਵਾਂਗੂ ਗੱਜੇ ।
 ਨਚੇ ਟਪੇ ਕਰ ਚਲਾਕੀ ਬਹੁਤ ਅਜਾਇਬ ਭਜੇ । ਜਿਚਰ ਤੋੜੀ ਸੀ ਲਸਕਰ
 ਨੇੜੇ ਉਚਰੇ ਤੋੜੀ ਉਹ ਘੋੜਾ । ਲਸਕਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਅਗੇਰੇ ਦੌੜੇ
 ਥੋੜਾ । ਪਰ ਜਾਂ ਬਸਕਰ ਥੀਂ ਗਿਆ ਦੁਰਾਡਾ ਤਾਂ ਉਸ ਹੁਰਸਤ ਪਾਈ
 ਇਸ ਸਵਾਰੀ ਮਾਰ ਉਡਾਰੀ ਚੜ੍ਹਿਆ ਵਿਚ ਹਵਾਈ ।

ਅੱਖੀ ਵੇਖਦਿਆਂ ਉਹ ਘੋੜਾ ਪਲ ਵਿਚ ਗਾਇਬ ਹੋਇਆ । ਵੇਖ
 ਤਅੱਜਬ ਲਸਕਰ ਸਾਰਾਹ ਹੈਰਾਨ ਖਲੋਇਆ । ਆਖਣ ਯਾਰੋ ਇਹਕ
 ਆਫਤ ਬਣ ਕੇ ਆਯਾ ਘੋੜਾ । ਉਡ ਗਿਆ ਉਹ ਲੈ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਸਾਥੀਂ
 ਘਤ ਵਿਛੋੜਾ । ਏਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਜਾਇ ਪਿਆ ਸੀ ਮਹਿਲੀਂ ਸ਼ੋਰ
 ਕਰਾਰਾ । ਰੋਵਨ ਲਗਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤਮਾਮੀ ਰੋਵੇ ਆਲਮ ਸਾਰਾ । ਰੋਵਨ
 ਲਸਕਰ ਤੇ ਕੁਲ ਫੌਜਾਂ ਹੈ ਸਾਡਾ ਸਾਈਂ । ਸੁੰਝੀ ਛਡ ਗਿਆ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ
 ਖਾਲੀ ਰਹੀਆਂ ਜਾਈਂ । ਕਿਥੇ ਛਡ ਗਿਆ ਰਬ ਸਾਈਆ ਉਹ ਮੁਲਕਦਾ
 ਵਾਲੀ । ਛਡ ਗਿਆ ਹੈ ਮੈਹਲ ਮੁਨਾਰੇ ਤਖਤ ਰਹਿਆ ਹੈ ਖਾਲੀ । ਛਿਪ

ਗਿਆ ਉਹ ਸੂਰਜ ਕਿਥੇ ਫਿਰੀ ਜਹਾਨ ਸਿਆਹੀ। ਡਿਗ ਪਿਆ ਬੰਮੂ ਜਿਮੀਂ ਦਾ ਉਲਟ ਗਈ ਬਾਦਸਾਹੀ। ਨਿਕੇ ਵਡੇ ਲੋਕ ਸ਼ਹਿਰਦੇ ਔਰਤ ਮਰਦ ਤਮਾਮੀ। ਰੋਵਨ ਕਰਕੇ ਯਾਦ ਪਿਆਰਾ ਹੁਸਨ ਮੁਲਕ ਦਾ ਨਾਮੀ ਕਿਤਵਲ ਗੁੰਮ ਗਿਆ ਹੈ ਸਾਬੀਂ ਰੋਸ਼ਨ ਚੰਦ ਨੂਰਾਨੀ। ਸੋਗ ਪਿਆ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਫਰਾਸ ਦੇ ਪਿਆ ਅੰਧੇਰ ਜਹਾਨੀ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਹਰਮ ਪਮਾਮੀ ਰੋਂ ਦੇਕਰ ਕਰਜਾਰੀ। ਕੇਹੀ ਵਰਤ ਗਈ ਸਿਰ ਸਾਡੇ ਏਹ ਕੋਈ ਕਹਿਰ ਕਹਾਰੀ। ਗਿਆ ਕਿਥੇ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਲਾੜਾ ਸਿਰ ਸਾਡੇ ਦਾ ਸਾਈਂ ਕਿਥੇ ਗਿਆ ਉਹ ਵਾਲੀ ਸਾਡਾ ਕਰ ਗਿਆ ਖਾਲੀ ਜਾਈਂ। ਗਿਆ ਕਿਥੇ ਉਹ ਬਾਗਾਂ ਉਹ ਵਾਲਾ ਵਾਲੀ ਏਸ ਵਤਨ ਦਾ ਕਿਥੇ ਪ੍ਰਦੇਸ ਮੁਸਾਫਰ ਖਾਵੰਦ ਏਸ ਵਤਨ ਦਾ। ਇਮਾਮ ਬਖਸ਼ ਏਹ ਬਾਤ ਹਿਜਰ ਦੀ ਇਤਨੀ ਛਡ ਇਥਾਈਂ। ਅਗੇ ਕਿਸਾ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦਾ ਸਾਰਾ ਆਖ ਸੁਨਾਈਂ।

ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦਾ ਹਾਲ

ਜਾਂ ਉਹ ਘੋੜਾ ਸ਼ਾਹਜਾਦੇ ਨੂੰ ਚਾਲੈ ਗਿਆ ਉਡਾਕੇ। ਬੈਠ ਰਹਿਆ ਸ਼ਾਹਜਾਦਾ ਉਸਦੀ ਗਰਦਨ ਨੂੰ ਹੱਥ ਪਾ ਕੇ। ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋਹਾਂਦਾ ਪੈਂਡਾ ਪਲ ਵਿਚ ਘੋੜਾ ਜਾਂਦਾ। ਪੰਜਵਾਂ ਤਬਕ ਜਿਮੀਂ ਦਾ ਕਹਿਦੇ ਹੈਗਾ ਮੁਲਕ ਦੇਵਾ ਦਾ। ਉਥੇ ਉਥੇ ਉਤਰ ਪਿਆ ਅਸਮਾਨੋਂ ਤੁਰਤ ਜਿਮੀਂ ਤੇ ਆਯਾ। ਕੰਥੇ ਉਤੇ ਉਸ ਸ਼ਾਹਜਾਦੇ ਲਾਹ ਅਡੋਲ ਬਹਾਯਾ। ਆਪ ਗਿਆ ਹੋ ਗਾਇਬ ਘੋੜਾ ਸ਼ਾਹਜਾਦੇ ਨੂੰ ਲਾਹਕੇ। ਹਰ ਤਰਫ ਸ਼ਾਹਜਾਦਾ ਲਗਾ ਵੇਖਣ ਨਜ਼ਰ ਉਠਕੇ। ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਮੈਹਾਂ ਬੈਠਾ ਅੰਦਰ ਇਸਕ ਬਗੀਚੇ। ਅਰ ਰੋਸ਼ਮ ਦੇ ਵਿਛੇ ਹੋਏ ਨੇ ਉਸ ਵਿਚ ਫਰਸ਼ ਗਲੀਚੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬਾਗ ਅਜੇਹਾ ਹੋਰ ਨਾਂ ਉਸਨੇ ਡਿਠਾ। ਵਗਨ ਨਹਿਰਾਂ ਮਾਰਨ ਲਹਿਰਾਂ ਪਾਣੀ ਠੰਡਾ ਮਿਠਾ ਲਾਲ ਸਰਾਬਾਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਸੁਰਾਹੀਆਂ ਕਈ ਸੁਨੈਹਰੀ ਕਈ ਰੁਪੈਹਰੀ ਉਥੇ ਭਰੀਆਂ ਆਹੀਆਂ ਸੋਹਣੇ ਕੋਲ ਰੂਪੇ ਦੇ ਪਯਾਲੇ ਕਈ ਬਲੈਰੀ ਆਹੇ ਭਰ ਭਰ ਪੀਣ ਲਗਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਦਿਲ ਜਿਸਦੀ ਵਲ ਚਾਹੇ। ਜਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਪੀਕੇ ਪਯਾਲਾ ਹੋਯਾ ਮਸਤ ਸ਼ਰਾਬੀ। ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਹੋਯਾ ਆ ਹਾਜ਼ਰ ਉਥੇ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ। ਕਦ ਪਹਾੜ ਜਿਡਾ

ਉਸ ਦੇਵ ਦਾ ਬੇਖੁਦ ਆਇਆ ਚਲਿਆ। ਪੰਜ ਸੌ ਮਣ ਦਾ ਸੰਗਲ ਉਸਦੇ ਲਕਦਵਾਲੇ ਵਾਲਿਯਾ। ਦਖ ਸਹਿਜਾਦਾ ਸੂਰਤ ਓਸਦੀ ਕੰਬਣ ਲਗਾ ਡਰਕੇ ਦੇਵ ਤਸੱਲੀ ਕਰਦਾ ਉਸ ਦੀਨ ਰਮਦਲਾਸਾ ਕਰਕੇ ਝੂਰੇ ਨਾ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਓ ਬੇਲੀ ਮੈਥੋਂ ਕਿਉਂ ਹੈਂ ਡਰਦਾ। ਤੂੰ ਸਾਹਿਬ ਮੈਂ ਚਾਕਰ ਤੇਰਾ ਹੁਸਨ ਤੇਰੇ ਦਾਬਰਦਾ ਅਰਜਕਰਾਂਮੈਂ ਸੁਣਤੂੰ ਬਲੀ ਮੈਂ ਤੈਥੋਂ ਸਰਮਾਵਾਂ ਇਤਨੀ ਹਾਲ ਹਕੀਕਤਮੇਰੀ ਤੈਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਵਾਂ। ਸੈਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਤੁਸਾਡੇ ਮੈਂ ਗਿਆ ਇਕ ਵਾਰੀ। ਨਜਰ ਪਈ ਸੀ ਤੇਰੀ ਮੈਨੂੰ ਸੋਹਣੀ ਸੂਰਤ ਪਿਆਰੀ। ਵਖਦਿਆਂ ਹੀ ਦਿਲ ਮੇਰੇਨੂੰ ਇਸ਼ਕ ਤੁਸਾਡਾ ਲਗਾ। ਸੂਰਤ ਰਹੀ ਨਾ ਯਾਦ ਰਹਿਆ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਪਿੱਛਾ ਅੱਗਾ ਬਾਝ ਦੀਦਾਰ ਤੁਸਾਡੇ ਮੈਨੂੰ ਹਛਾ ਕੁਝ ਨਾ ਭਾਵੇਂ ਜਿਚਰ ਤੋੜੀਨਾ ਵੇਖਾਂ ਤੈਨੂੰ ਉਚਾਰ ਆਰਾਮ ਨਾ ਆਵੇ। ਬਾਰਾਂਵਰੇ ਮੁਸੀਬਤ ਮੈਂ ਸੀ ਇਛਕ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਝਲੀ ਇਕ ਦਿਨ ਰਜ ਦੀਦਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਬੈਹਕੇ ਨਾਲ ਤਸੱਲੀਇਤਨੀ ਦੇਰ ਦੀਦਾਰ ਤੇਰੇ ਥੀ ਬੈਹ ਨਦਿਲ ਪਰਚਾਯਾ। ਮਜਲਸ ਲਾਕੇ ਕੋਲ ਬਹਾਕੇ ਰਜ ਦੀਦਾਰ ਨਾ ਪਾਯੇ ਇਹ ਗਲ ਕਰਕੇ ਦੋਵੇਂਲਗੇ ਪੀਣ ਸ਼ਰਾਬ ਪਯਾਲੇ ਰਾਜ ਸਰੋਗ ਸੂਰੂ ਆਹੋਯਾ ਮਜਲਸ ਵਿਚ ਦੁਆਲੇ ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਤਾਈ ਸ਼ਾਹਜਾਦਾ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਅਗੇਰੇ ਕਿਥੋਂ ਸਾਜ ਅਵਾਜ ਸੁਣੀਂਦੇ ਹਰ ਹਰ ਤਰਫ ਚੁਫੇਰੇ ਮੈਂਹਾਂ ਦੇਖ ਰਹਿਆ ਉਹ ਬੇਲੀ ਕਰ ਕਰ ਨਜਰ ਦੁਆਲੇ ਸਾਜ ਨਾ ਦਿਸਣਨਜਰਨਾ ਆਵਨ ਸਾਜਵਜਾਵਣ ਵਾਲੇ ਏਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਹਸਣ ਲਗਾ ਦੇਵ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਆਯਾ ਹਰਮਾ ਇਕ ਸ਼ਾਹਜਾਹ ਨੂੰ ਚਾ ਉਸ ਨੇ ਹਥ ਫੜਾਇਆ ਇਹ ਸੂਰਮਾਂ ਸੁਲਮਾਨੀ ਹੈਗਾ ਪਾਸ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਰਖੀਂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਇਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਆਪਣੀਪਾ ਹੁਣ ਅਖੀਂ ਸ਼ਾਹਬਹਿਰਾਮ ਲਿਆ ਉਹ ਸੂਰਮਾਂਜਾਂ ਅਖਾਂ ਵਿਚ ਪਾਯਾ। ਜੇ ਅਸਰਾਰ ਪੋਸ਼ੀਦਾ ਆਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਨਜਰੀਂ ਆਯਾ। ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਇਕ ਮਜਲਮ ਵਿਚ ਇਕ ਵਲ ਪਾਸੇ ਅਧੇ। ਕਈ ਹਜਾਰ ਦੇਵ ਖਲੋਤੇ ਖਿਦਮਤ ਵਿਚ ਹਥ ਬਧੇ। ਦੂਜੀ ਤਰਫੇਖਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਫਾ ਬਣਕੇ ਪਰੀਆਂ। ਸਜਵਜ ਕੇਰਾਗਸਨਾਵਣ ਕਰਕਰਆਵਣ ਅੜੀਆਂ। ਪਰੀਆਂਰੂਪ ਹੁਸਨ ਦੀਆਭਰੀਆਂਜਾਂ ਓਹ ਰੂਪ

ਦਿਖਾਵਣ। ਲੋਹਾ ਨਰਮ ਕਰਨ ਇਕ ਪਲ ਵਿਚ ਇਸ਼ਕ ਪੱਥਰ ਨੂੰ
 ਲਾਵਣ। ਹੁਸਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੀ ਕੁਝ ਆਖਾਂ ਸੂਰਜ ਲਾਟਾਂ ਮਾਰੇ। ਝਲ
 ਨਾ ਸਕਣ ਤਾਬ ਹੁਸਨ ਦੀ ਝੜ ਝੜ ਪੈਣ ਸਤਾਰੇ। ਲਚਕਲਚਕ ਜਾਂ
 ਦਸ਼ਨ ਚਾਲਾਂ ਕਰ ਕਰ ਨਾਚ ਅਦਾਈਂ। ਦੇਖ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ
 ਡਿਗ ਡਿਗ ਪੈਣ ਉਥਾਈਂ। ਜਾਂ ਉਹ ਜਾਵਣ ਰੰਗ ਦਿਖਾਵਣ ਰੂਪ
 ਸੁਹਣੀਆਂ ਪਰੀਆਂ। ਸੁਕੇ ਰੁਖ ਹੋਵਣ ਮੁੜਤਾਫੇਜ਼ੂਹਾਂ ਹੋਵਣ ਰੀਆਂ।
 ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨ ਜਿਨਾ ਸੁਣਿਆ ਕਦੇ ਤਮਾਸ਼ਾ ਐਸਾ। ਆਦਮੀਆਂ
 ਵਿਚ ਰੂਪ ਨਾ ਡਿਠਾ ਸੁੰਦਰ ਪਰੀਆਂ ਜੈਸਾ। ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਰਿਹਾ ਰੁਣ
 ਲਿਆਓ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਖਾਣੇ। ਖਾਏਸ਼ਾਹਬਹਿ ਰਾਮ ਪਿਆਰਾ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ
 ਮਨ ਭਾਣੇ, ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਪੜੇ ਸੁਕਰਾਨਾ ਖਾ ਖਾ ਨਿਆਮਤ ਖਾਣੇ
 ਸ਼ਰਾਬ ਕਬਾਬ ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੇਖੋ ਬੈਠਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਣੇ, ਦਿਨ ਸਾਰਾ ਵਿਚ
 ਏਨਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਜਾਂ ਬਹਿਰਾਮਲੰਘਾਯਾ ਅਗੋਂ ਰਾਤ ਪਈ ਚੰਨ ਤਾਰਿਆਂ
 ਮਹਿਲੀਂ ਚਾਨਣ ਲਾਯਾ, ਦੇਦ ਸਫੈਦ ਖਲਾ ਹੋਆਗੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ
 ਦੇ ਅਗੇ ਇਹਨਾਂ ਪਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਪਿਆਰੀ ਜਹੜੀ ਦਿਲ ਨੂੰ ਲਗੇ,
 ਓਹੋ ਰਾਤੀਂ ਖਿਦਮਤ ਦੇ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਨੂੰ ਰਖੋ, ਪਰੀਆਂ ਨਾਲ
 ਵਸਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਬਹਵੀਲਜਤ ਚਖੋ। ਦੇਭ ਸਫੈਦ ਗਿਆ ਹੋ ਗਾਇਬ
 ਇਹ ਨਸੀਰਤਕੈਹਕੇ, ਪੀਣ ਸ਼ਰਾਬ ਲਗਾ ਸਾਹਜਾਦਾ ਵਿਚ ਪਰੀਆਂ ਦੇ
 ਬੈਰਕੇ। ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਰਿਹਾ ਵਿਚ ਪਰੀਆਂ ਬੈਠਾ ਮਜਲਸਲਾਈ ਜਿਸ ਵਲ
 ਨਜਰ ਕਰੇ ਉਹ ਹਾਜਰ ਇਕ ਦੂਇਕ ਸਵਾਈ, ਗੁਜਰ ਗਈ ਜਾਂ ਰਾਤ
 ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਹੋਯਾ ਵਕਤਵਜਰ ਦਾ ਉਹ ਸਰਾਬ ਕਬਾਬ ਤਮਾਸ਼ੇ ਵੇਖੋ
 ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਰਦਾ। ਏਸੇ ਐਸ਼ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਜਾਂ ਓਹ ਕਿਤਨੀ ਸੁਦਤ ਰਤਿਆ
 ਇਕ ਦਿਨ ਦੇਵ ਸਾਹਜਾਦੇ ਅਗੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕਹਿਆ। ਕੋਹ ਕਾਫ
 ਇਕ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਹੈ ਸ਼ਾਦੀ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਜਰੂਰੀ
 ਮੰਜਲ ਬਹੁਤ ਦੁਰਾਡੀ। ਮੈਨੂੰ ਜੋ ਅਜ ਰੁਖਸਤ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਤਵਲ
 ਜਾਵਾ। ਦਸਾਂ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਫੇਰ ਤੁਹਾਡੀ ਖਿਦਮਤ ਦੇ ਵਿਚ ਆਵਾਂ। ਤੁਸੀਂ
 ਰਹੋ ਪਰੀਆਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਰਾਜੀ ਕਰਦੇ ਬਾਜੀ। ਪੀ ਪੀ ਸ਼ਰਬਤ ਜਾਮ

ਵਸਲ ਦਾ ਜਾਨ ਕਰੋ ਬਹਿ ਤਾਜੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਕਦੇ ਉਦਾਸੀ ਹੋਵੇ ਜੇਕਰ
ਜੀ ਤੁਹਾਡਾ। ਇਸ ਥੀਂ ਔਰ ਅਜਾਇਬ ਚੰਗਾ ਹੈ ਇਕ ਬਾਗ ਅਸਾਡਾ।
ਇਹ ਕੁੰਜੀ ਉਹ ਬਾਗ ਚਮਨ ਹੈ ਉਸਦਾ ਉਹ ਦਰਵਾਜ਼। ਦੇਖ ਦਿਆਂਹੀਂ
ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੋਵੇ ਰੂਹ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਜਾ।

ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਦਾ ਸਫਰ ਜਾਣਾ ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦਾ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋਂ ਪਰ ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ

ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਸਫਰ ਵਲ ਤੁਰਿਆ ਪਿਛੇ ਰਿਹਾ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ। ਬਾਗ
ਨਵੇਂ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰਰ ਦਾ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਰੇ ਇਰਾਦਾ। ਇਕ ਦਿਹਾੜੇ ਓਸ
ਚਮਨ ਵਿਚ ਬੂਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਜਾ ਵੜਿਆ। ਦੇਖੇ ਕਿਆ ਉਹ ਬਹੁਤ ਅਜਾਇਬ
ਬਾਗ ਬਹਿਸ਼ਨੀ ਖਿੜਿਆ। ਅਗਲਾ ਰਾਗ ਨਾਲੋਂ ਓਹ ਚੰਗਾ ਕਈ
ਹਜਾਰਾ ਹਿਸੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਬਾਜ ਅਜਿਹਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ
ਦਿਸੇ। ਇਕ ਫੁਲਾਂ ਦੇ ਬੂਟੇ ਦੇ ਮੁਢ ਬੈਠਾ ਹੋਜ ਕਿਨਾਰੇ। ਨਜਰ ਆਏ
ਜਾਂ ਓਸਦੇ ਉਪਰ ਉਚੇ ਮਹਿਲ ਮੁਨਾਰੇ। ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਜੋ ਚਾਰ ਕਬੂਤਰ
ਉਪਰ ਓਸ ਮਹਲ ਦੇ। ਆ ਬੈਠੇ ਬਹੁ ਬਹੁ ਸੋਣੀ ਸੂਰਤ ਨਾਲ
ਅਸਚਰਜ ਸ਼ਕਲ ਦੇ। ਤਾ ਫਿਰ ਮਾਰ ਉਡਾਰੀ ਓਥੋਂ ਉਹ ਕਬੂਤਰ ਚਾਰੇ,
ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਬਾਜੀ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋਜ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਉਹ ਚਾਰੇ ਕਬੂਤਰ
ਜਿਹੜੇ ਚਾਰ ਪਰੀਆਂ ਆਈਆਂ ਸੋਹਣੀ ਸ਼ਕਲ ਕਬੂਤਰ ਬਣ ਕੇ
ਓਸ ਚਮਨ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਗੈਰ ਕਿਸੇ ਥੀਂ ਖਾਲੀ ਜਗਾ ਜਾਮੀ ਉਨ੍ਹ
ਪਰੀਆਂ। ਨਹਾਵਣ ਕਰਨ ਹੋਣ ਕਿਨਾਰੇ ਲਾਹ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਧਰੀਆਂ। ਹੁਸਨ
ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਜੋ ਫਿਰ ਨਜਰ ਪਿਆਸੀ ਝਲਨਾ ਸਕਿਆ
ਤਾਬ ਹੁਸਨ ਦੀ ਹੋ ਬੇਤਾਬ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੋਸ਼ਨ ਹੁਸਨ ਚਹੁੰਆਂ ਪਰੀਆਂ
ਦਾ ਚਮਕਨ ਸ਼ੋਖ ਸਤਾਰੇ। ਪਰ ਇਕ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਛੋਟੀ ਉਹ ਤੇ ਸੂਰਜ
ਲਾਟਾਂ ਮਾਰੇ। ਲਿਸ਼ਕਨ ਤੇਗਾਂ ਹੁਸਨ ਚੋਹਾਂ ਦਾ ਜਾਲਮ ਨੈਣ ਸਿਪਾਹੀ।
ਪਰ ਛੋਟੀ ਪਰੀ ਹੁਸਨ ਦੀ ਅੰਦਰਸ਼ਾਹ ਖੂਬਾਂ ਦੀ ਆਹੀ ਨਾਮ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ
ਸੀ ਉਸ ਦਾ ਰੂਪ ਹੁਸਨ ਦੀ ਮੱਤੀ। ਰਗ ਤੇ ਰੂਪ ਹੁਸਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੰਗ
ਰੰਗੀਲੀ ਰਤੀ। ਜਾਲਮ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਦਾ ਮਸਤ ਸ਼ਰਾਂਬੋ ਉਜਾਲ ॥
ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਪੀਤੀ ਸੀ ਭਰ ਭਰ ਓਸ ਸ਼ਰਾਂਬੋਂ ਪਿਆਲਾ ਮਸਤ ਬੇਹੋਸ਼

ਪਿਆਗਲ ਅੰਦਰ ਪਦਮ ਪਿਆਲਾ ਪੀਕੇ ਮਰਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਰਹੀਨਾ ਬਾਕੀ
 ਮਲਕੁਲ ਸੰਤ ਉਡੀਕੇ। ਭਵਾਂ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਦੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਤੀਰ ਨੈਣਾਂ ਦੇ
 ਛੁਟੇ। ਤੜਫ ਪਿਆ ਉਹ ਘਾਇਲ ਹੋ ਕੇ ਵਾਂਗ ਜਾਨਵਰ ਕੁਠੇ। ਇਕਦੇ
 ਗੜੀਆਂ ਓਸੇ ਗਮ ਵਿਚ ਜਾਂ ਉਹ ਪਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਇਸਕ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ
 ਦਾ ਓਹਦੇ ਲੂੰ ਲੂੰਧਮ ਗਿਆ ਸੀ ਸ਼ਾਇਦ ਪਿਛੋਂ ਮੁੜ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਹੋਸ਼
 ਆਈ ਉਠ ਬਹਿੰਦਾਨਜਰ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਵਲ ਕਰਕੇ ਇਹ ਹੈ ਜੀ ਵਿਚ
 ਕਹਿੰਦਾ। ਜੇ ਹੁਣ ਚਲੀ ਗਈ ਛੱਡ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮਸ਼ੂਕ ਪਿਆਰੀ। ਨਿਕਲ
 ਵਜੂਦੋਂ ਹੋਗੀ ਮੁਸਾਫਰ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ। ਛਿਪ ਗਿਆਜੇ ਇਹ ਹੁਣ
 ਮੈਥੋਂ ਸੋਹਣਾ ਚੰਦ ਨੂਰਾਨੀ। ਕਤਲ ਹੋਵੇਗੀ ਉਸੇ ਵੇਲੇ ਇਹ ਮੇਰੀ
 ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ। ਪਰ ਇਹ ਗਲ ਉਸਨੇ ਸੁਣੀ ਸੀ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲੋਂ ਅਗੇ।
 ਜਿਸ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਰਖਤ ਪਰੀ ਦਾ ਜੇ ਸਾਇਤ ਹਥ ਲਗੇ। ਉਹ ਪਰੀ ਵਿਚ
 ਕਾਬੂ ਆਵੇ ਓਸ ਬੰਦੇ ਦੇ ਹਥੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ਉਸ ਨੂੰ ਲਾ ਕੇ
 ਗਲੀਂ ਕਥੀਂ। ਇਹ ਗਲ ਕਰਕੇ ਚੋਰੀਂ ੨ ਹੋਜ ਕਨਾਰੇ ਜਾਕੇ। ਰਖਤ
 ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਦਾ ਲੈ ਕੇ ਬੈਠਾ ਛਿਪ ਛੁਪਾਕੇ ਇਹ ਹੁਣ ਰਖਤ ਛੁਪਾਕੇ
 ਬੈਠਾ ਨੇੜ ਹੋਜ ਕਿਨਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਕਰਨ ਹੁਣ ਗਲਾਂ ਹਸ ਹਸ
 ਪਰੀਆਂ ਚਾਰੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਇਕ ਆਦਮੀ ਆਂਥੀ ਦੇਵ ਸਫੈਦਤੁਫਾਨੀ,
 ਫੜ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਸ਼ਾਹਜਾਦਾ ਸੂਰਤਦਾਲਾਸਾਨੀ। ਸੁਣ ਕੇ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ
 ਨੇ ਕਿਹਾ ਇਹ ਖਿਆਲ ਨਾ ਕਰੀਏ ਮਤ ਕੋਈ ਪਏ ਕਜੀਆ ਸਾਨੂੰ
 ਉਸਦੀ ਗਲ ਨਾ ਕਰੀਓ। ਫਿਰ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਨਿਕਲ ਆਈਆਂ ਬਹਾਰ
 ਓਥੋਂ ਨਹਾਕੇ। ਆਪੋ ਆਪਣੀਆਂ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਹਰ ਇਕ ਲਿਆਵਣ ਜਾਕੇ।
 ਪੈਹਨ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ ਕਬੂਤਰ ਬਣ ਕੇ ਬੈਠ ਗਈਆਂ ਉਹ ਸਨੇ। ਰਖਤ ਹੁਸਨ
 ਬਾਨੋ ਦਾ ਓਥੇ ਚੁੰਡ ਰਹੀਆਂ ਨਾ ਲਵੇ ਹੋ ਹੈਰਾਨ ਖਲੋਤੀਆਂ ਸਭੇ ਹਰ ਵਲ
 ਕਰਨ ਨਿਗਾਹੀਂ। ਰਖਤ ਕਿਤੇ ਵਲ ਲਭਦਾ ਨਾਹੀਂ ਰੋ ਰੋ ਮਾਰਨ ਧਾਹੀਂ।
 ਰੋ ਰੋ ਕਹਿਣ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਨੂੰ ਵਸ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਸਾਡੇ। ਇਹ ਤਕਦੀਰ ਤੇਰੇ
 ਤੇ ਨਾ ਗਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਰਬ ਡਾਢੇ। ਕਹੇ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਪਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਕੇ
 ਗਿਰੀਆ ਜਾਰੀ। ਵਰਤ ਗਿਆ ਸਿਰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਇਹ ਕੋਈ ਕਹਿਰ

(੯)

ਕਹਾਰੀ। ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਇਹ ਮੁਸੀਬਤ ਮੈਨੂੰ ਹੈ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜ ਦਿਹੜੇ
ਏਸ ਚਮਨ ਵਿਚ ਹਰਗਿਜ ਕਦਮ ਨਾ ਪਾਂਦੀ। ਅੰਬਰ ਨਹੀਂ ਅਜ ਕੇਹੜਾ
ਆਕੇ ਚਮਨ ਏਸ ਵਿਚ ਵੜਿਆ। ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਜਾਲਮ ਮੇਰਾ ਰਖਤ
ਚੁਰਾਕੇ ਖੜਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਸਈਆਂ ਸਭ ਰਲ ਰਲ ਬੈਠੇ ਦਸੋ ਵਤਨ ਘਰ
ਜਾ ਕੇ ਮੈਂ ਹੁਣ ਰਹੀ ਇਕੱਲੀ ਏਥੇ ਆਪਣਾ ਰਖਤ ਲੁਟਾ ਕੇ। ਕਿਆ
ਜਾਣਾ ਕਿਆ ਲਿਖਿਆ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸ ਫਾਹੀ ਮੈਂ ਫਾਥੀ। ਜੂਹ ਬਗਾਨੀ ਵਤਨ
ਬੇਗਾਨਾ ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗ ਨਾ ਸਾਥੀ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਦਾ ਹੋ ਜਾਓ ਮੈਥੋਂ ਆਪੋ
ਆਪਣੇ ਖਾਨ। ਮੇਰੇ ਹੁਣ ਬਾਜੂ ਪਰ ਭੰਨੇ ਰਹਿ ਗਈ ਦੇਹ ਬਿਗਾਨੇ।

ਪਰੀਆਂ ਦਾ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੂੰ ਛੱਡ ਜਾਣਾ ਤੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ

ਓੜਕ ਖਾਹਸ਼ ਰਬ ਡਾਢੇ ਦਾ ਪਿਆ ਵਿਛੋੜਾ ਸਈਆਂ। ਹੋਲਾ ਚਾਰ ਹੁਸਨ
ਬਾਨੋ ਥੀ ਸਭ ਵਿਦਾ ਹੋ ਗਈਆਂ ਰੋ ਰੋ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਸੀ ਕਹਿੰਦੀ ਬਾਗੇ ਵਿਚ
ਅਕੇਲੀ। ਯਾਰਬ ਤੇਰੇ ਬਾਝੋਂ ਮੇਰਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬੇਲੀ ਉਹ ਹੁਣ ਰੋ ਰੋ
ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰਦੀ ਸੀ ਇਹ ਝੇੜੇ ਛੁਪਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਸੀ
ਆਨ ਖਲੋਤਾ ਨੇੜੇ। ਅਰਜ ਕਰ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਅਗੇ ਕਰ ਕਰ ਗਿਰੀਆ
ਜਾਰੀ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਦੇਸਨ ਰਾਹ ਮੁਸਾਫਰ ਆਜਜ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰੀ। ਦੇ ਛੱਡ
ਖਰਤ ਮੇਰਾ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਕਰਕੇ ਖੈਰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਾਮ ਅਲਾਏ ਏਸ ਬੰਦੀ
ਨੂੰ ਬੰਦੀਓਂ ਕਰੀਂ ਆ ਜਾਦਾ। ਜੇ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਹੋਏ ਮੁਸਾਫਰ ਵਿਛੜਿਆ ਘਰ
ਬਾਰੋਂ। ਉਸਤੇ ਬਹੁਤ ਅਹਿਸਾਨ ਮੁਰਵਤ ਕਰੀਏ ਰਬ ਦੇ ਪਾਰੋਂ। ਕਹਿਆ
ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਸੁਣ ਐ ਦਿਲਬਰ ਮੇਂ ਭੀ ਹਾਂ ਪਰਦੇਸੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੁਣ
ਵਿਛੜਿਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਰਬ ਕਦੋਂ ਮਿਲੇਸੀ। ਆਦਮੀ ਆਂਦਾ ਦੇਸ਼ ਜੇਕ ਹਿੰਦੇ
ਓਹ ਹੈ ਵਤਨ ਹਮੀਂ ਦਾ। ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋਹਾਂ ਦਾ ਪੈਂਡਾ ਏਥੋਂ ਦੂਰ
ਸੁਣੀਂਦਾ। ਫਾਰਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਲਾਇਤ ਮੇਰੀ ਜਿਤਨੀ ਗਿਰਦ ਨਿਵਾਹੀ
ਉਹ ਜਿਮੀਂ ਮੇਰੀ ਵਿਚ ਆਹੀ ਤਖਤ ਹਕੂਮਤ ਸ਼ਾਹੀ। ਜੋ ਤਕਦੀਰ
ਇਲਾਹੀ ਲਿਖੀ ਆਣ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਵਰਤੀ ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਲਿਆਯਾ ਫੜਕੇ
ਏਸ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ। ਕਿਥੇ ਰਾਜ ਮੇਰਾ ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਫੌਜਾਂ ਮੁਲਕ
ਖਜਾਨਾ ਤਖਤੋਂ ਵਕਤਪਾਯਾ ਰਬ ਮੈਨੂੰ ਸੁਟਿਆ ਦੇਸ ਬਿਗਾਨੋ। ਆਯਾ

ਸਾਂ ਮੈਂ ਏਸ ਚਮਨ ਵਿਚ ਮਤ ਏਥੇ ਦਿਲ ਲਗੇ। ਏਥੇ ਹਨ ਸਿਪਾਹੀ
ਬੈਠੇ ਕਸ ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਗੋਂ। ਚਾੜ ਹੁਸਨ ਦੀ ਧਾੜ ਮੇਰੇ ਤੇ ਤਨਮਨ ਮੇਰਾ
ਮੁਠਾ ਮਾਰ ਕਟਾਰ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਪਲ ਵਿਚ ਵਲ ਵਲ ਕਠਾ। ਖੂਨੀ
ਇਸ਼ਕ ਬੇਦਰਦ ਤਰਨੇ ਕਰਕੇ ਜੋਰ ਕਹਾਰੀ। ਧੂ ਤਲਵਾਰ ਹੁਸਨ ਦੀ ਮੈਨੂੰ
ਮਾਰੀ ਕਰਕੇ ਕਾਰੀ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਘਾਇਲ ਇਸ਼ਕ ਤੇਰੇ ਦਾ ਅੱਗ ਮੇਰੇ ਤਨ
ਭੜਕੇ। ਬੈਠਾ ਤੀਰ ਨੈਣਾਂ ਦੇ ਅਗੇ ਨ ਨਸ਼ਾਨਾ ਧਰਕੇ ਮਾਰ ਮੈਨੂੰ
ਇਕਵਾਰੀ ਫੜਕੇ ਮੁੜਮੁੜ ਨਾ ਤਰਸਾਈਂ। ਬਾਕੀ ਨਾਮ ਅੱਲਾ ਦੇ ਮੈਨੂੰ
ਮੈਨੂੰ ਨਜਰ ਮੇਹਰ ਦੀ ਪਾਈਂ। ਆਸ਼ਕ ਆਜਨ ਦਾਕੀ ਮਾਰਨ ਮਸ਼ੂਕਾਂ
ਦੇ ਭਾਣੇ ਇਸਸੇ ਝਿੜਕ ਦਿਤਿਆਂ ਮਰਜਾਵਣ ਦਰਦੀ ਦਰਦ ਰੰਵਾਣੇ।
ਜੇ ਮਾਸ਼ੂਕ ਜ਼ਰਾ ਹਸ ਹਸ ਕਰੇ ਕਲਾਮ ਜਬਾਠੀ। ਜਾਣੋ ਆਸ਼ਕ ਮੋਏ
ਹੋਏ ਨੂੰ ਮੁੜ ਹੋਏ ਜਿੰਦਗਾਨੀ। ਸ਼ਰਬਤ ਸ਼ੋਕ ਵਸਲ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਭੀ ਜੇ
ਪਿਲਾਏਂ। ਮੋਏ ਹੋਏ ਆਸ਼ਕ ਦੀ ਮੁੜ ਜਾਨ ਜੁਸੇਂ ਵਿਚ ਪਾਈ—ਆਬ
ਹਯਾਤ ਵਸਲ ਤੇਰੇ ਦਾ ਜੇ ਇਕ ਕਤਰਾ ਪੀਵਾਂ। ਕੁਠਾ ਹੋਇਆ ਇਸ਼ਕ
ਤੇਰੇ ਦਾ ਫੇਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰ ਜੀਵਾਂ। ਇਹ ਗਲ ਦਰਦ ਬਿਰਹੇਂ ਦੀ ਉਸਨੂੰ
ਜਾਂ ਬਹਿਰਾਮ ਸੁਣਾਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਨਜਰ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਨੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ
ਵਲ ਪਾਈ। ਅਖੀਂ ਖੋਹਲ ਡਿਠਾ ਜਾਂ ਉਸਨੇ ਕਰਕੇ ਇਕ ਨਜਾਰਾ।
ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਡਿਠਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਲਗੋਸੂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ
ਓਹ ਓਸ ਤੇ ਆਸ਼ਕ ਬੇ-ਖੁਦ ਹੋਈ। ਹੋਰ ਅਜੇਹਾ ਸੋਹਣਾ ਉਸ ਨੇ ਨਾ
ਡਿੰਠਾ ਸੀ ਕੋਈ। ਪੁੰਜ ਹੋਸ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਦੀ ਸਭ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਲੁਟੀ।
ਬਾਜ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਇਸ਼ਕ ਨਜਰ ਵਿਚ ਪਕੜ ਛਰੀ ਲੈ ਕੁਸੀ। ਇਹ ਕੀ
ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਹਸਨ ਬਾਨੋ। ਫਾਹੀ ਇਸ਼ਕ ਮੁਹੱਬਤ
ਦੇ ਵਿਚ ਫਾਬੀ ਦਿਲੋਂ ਜਬਾਨੋ। ਕਹਿੰਦੀ ਸੁਣ ਬਹਿਰਾਮ ਸ਼ਾਹ ਜਾਦੇ
ਸਾਡੀ ਜਾਤ ਨਿਆਰੀ। ਅਸਲੀ ਜਿਸਮ ਤੁਸਾਂਦਾ ਖਾਕੀ ਸਾਡਾ ਜੁਸਾਂਨਾਰੀ
ਆਪਸ ਵਿਚ ਖਾਕੀ ਨਾਰੀ ਦਾ ਜਰਾ ਜਿਸਮ ਨਾ ਰਲਦਾ। ਮੇਰਾ ਤੇਰਾ
ਕੀਕਰ ਹੋਵੇ ਪੈਵੰਦ ਵਸਲਦਾ ਕਹਿਆਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਕਿਉਂ ਨਾਰਲਸੀ ਜੁਸਾ
ਖਾਕੀ ਨਾਰੀ। ਜੇਰਲ ਬੈਠੀ ਜਾਨ ਤੇਰੀ ਵਿਚ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ।

ਫੇਰ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੇ ਕਹਿਆ ਸੁਣਿਆ ਕਿਤਨੀ ਵਾਰੀ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚ
 ਰਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤ ਅਸਾਡੀ ਵਿਚ ਕਹਿੰਦੇ ਜਦਲਗ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਹੁੰਦਾ
 ਤਦ ਲਗ ਦੋਸਤ ਰਹਿੰਦੇ, ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਰੀ ਉਮਰ
 ਗੁਜਾਰੇ ਇਸ਼ਕ ਗਲੇ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਤੁਰਤ ਵਿਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦਾ
 ਐ ਦਿਲਬਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਬੇਵਕਾ ਬਨਾਯਾ ਕੇਹੜੀ ਗਲੋਂ ਬਿਨ ਅਸਨਾਈਓ
 ਤੁਬ ਮੈਨੂੰ ਅਜਮਾਯਾ ਅਗਮੇਰੀ ਕਦੇ ਹੋਈ ਸੀ ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਅਸਣਾਈ,
 ਕੀਕਰ ਤੁਧ ਮਰੇ ਵਿਚ ਡਿਠੀ ਹੈ ਇਹ ਬੇਵਫਾਈ ਕਹਿੰਦੇ ਐ ਬਹਿਰਾਮ
 ਸਾਹਜਾਦੇ ਮੈਂ ਤੇ ਤੇ ਵਾਰੀ ਮੇਰਾ ਵੀ ਦਿਲ ਮੁਠਾ ਤੇਰੀ ਸੁਹਣੀ ਸੂਰਤ
 ਪਿਆਰੀ। ਜੇਹੀ ਇਸ਼ਕ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੌ ਤਨ ਮੇਰੇ ਲਗੀ ਇਕ
 ਜੇਹੀ ਦੋਹਾਂ ਉਤੇ ਵਾ ਬਿਹਰੋਂ ਦੀ ਵਗੀਂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਯਾ ਰਬ
 ਸਾਨੂੰ ਆਣ ਮਿਲਾਇਆ ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਵਫਾ
 ਬਣਾਇਆ, ਚੇਤਾ ਮਤ ਤੂੰ ਯਾਰੀ ਲਾ ਕੇ ਫਿਰ ਮੂੜ ਛਡ ਤੇੜ, ਓਵੇਂ
 ਸ਼ੌਕ ਪੁਰਾਣਾ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਮੂੰਹ ਸਾਥੀ ਮੋੜ, ਹੁਣ ਤੂੰ ਹੇ ਖਾਂ ਦਿਲੋਂ
 ਜਬਾਨੋਂ ਨਾਲ ਈਮਾਨ ਇਕਰਾਰੀ, ਅਵਲ ਆਖਰ ਇਕੋ ਜੇਹੀ ਤੇੜ
 ਨਿਬਾਹੀਂ ਯਾਰੀ, ਕਹਿੰਦਾ ਇਸ਼ਰਤੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਦੇ ਵਿਚਧਾਨ।
 ਹਰ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿਚ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਦੇ ਬੈਠਾ ਮਲ ਟਿਕਾਣਾ। ਕਸਮ ਖੁਦਾ
 ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਤੁਸਾਡੀ ਜੇ ਮੈਂ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾਵਾਂ। ਬੁਰਾ ਹੋਵੇ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ
 ਮੇਰਾ ਰਬ ਤੋਂ ਬਦਲਾ ਪਾਵਾਂ। ਸਦਾ ਰਹਾਗਾ ਹੁਕਮ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਜੋ
 ਮੈਨੂੰ ਫੁਰਮਾਵੇ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਦੀ ਦਸ ਹਕੀਕਤ ਕੀ ਕੁਝ ਕਰੇਂ
 ਕਮਾਵੇਂ। ਕਹਿੰਦੀ ਇਸ਼ਕ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹਾ ਹੋਈ ਮੈਂ ਦੀਵਾਨੀ। ਦੰਮਾਂ
 ਬਾਝ ਗੁਲਾਮ ਤੇਰੀ ਮੈਂ ਹੋਈ ਦੋਹੀਂ ਜਹਾਨੀ। ਕਸਮ ਖੁਦਾ ਦੀ ਤੂੰ
 ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਯਾਰ ਪਿਆਰਾ ਸਗੀ ਦੇਹ ਲਿਬਾਸ ਮੈਨੂੰ ਹੁਣ ਕੋਈ ਮੈਂ ਹਾਂ
 ਬੈਠੀ ਨੰਗੀ। ਅਸਲੀ ਰਖਤ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਦਾ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਸੰਭਾਲੇ
 ਹੋਰ ਲਿਬਾਸ ਜਗੀ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਵਦੇ ਦੁਆਲੇ ਨਾਲ ਸੁਸ਼ੀ ਦੇ ਰਲ
 ਮਿਲ ਬੈਠੇ ਦੋਵੇਂ ਇਕ ਵਲ ਹੋਕੇ। ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਨੇ ਸ਼ਾਹਜਾਦੇ ਨੂੰ ਆਖ
 ਸੁਣਾਯਾ ਹੈ ਕੇ ਡਾਢਾ ਖੋਫ ਆਯਾ ਇਕ ਮੈਨੂੰ ਸੁਣ ਤੂੰ ਯਾਰ ਪਿਆਰੇ।

ਉਹ ਹੈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਿਰ ਸਾਡੇ ਤੇ ਜੇ ਰੱਬ ਖੈਰ ਗੁਜ਼ਾਰੇ। ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਸੁਣ
 ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰੀਤ ਅਸਾਡੀ ਗੈਰਤ ਦੀ ਅੱਗ ਬਿਲ ਉਸਦੇ ਭੜਖ ਲਗੇਗੀ
 ਡਾਢੀ। ਹੱਸਣ ਖੇਡਣ ਖੁਸ਼ੀ ਅਸਾਡੀ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਸ ਡਿਠੀ ਨਾਲ
 ਗਜਬ ਦੇ ਮਾਰੇ ਤੈਨੂੰ ਲਾਹ ਕੇ ਖੇਲ ਆਪਣੀ ਬਹੁਤ ਮੁਦਤ ਦਾ ਹੈਗਾ
 ਆਸ਼ਕ ਕਹੇ ਭੀ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਆਰਾਮ ਨਾ ਉਸਨੂੰ ਆਵੇ ਬੈਠ
 ਸੁਤੇ। ਦੇਉ ਤਾਈਂ ਫਿਰ ਰੂਪ ਅਸਾਡਾ ਇਕ ਦਿਨ ਨਜ਼ਰ ਪਿਆਸੀ।
 ਸਭਨਾ ਥੀਂ ਉਹ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਆਸ਼ਕ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਹ ਮਹਿਲ
 ਬਗੀਚੇ ਉਸ ਦੇ ਏਹ ਕਿਆਮਤ ਆਹੀਂ। ਮੇਰੇ ਪਕੜਨ ਕਾਰਨ ਉਹਨੇ
 ਖੂਬ ਬਣਾਈ ਫਾਹੀ। ਆਤਸ਼ ਇਸ਼ਕ ਮੇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਹੈ
 ਜਲਦਾ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਹਰਗਿਜ ਉਸਦਾ ਵਸ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਚਲਦਾ।
 ਕਦੀ ਉਹ ਚੋਰੀ ਦੇਖੇ ਆਣ ਅਗੇਰੇ। ਮੇਰੇ ਪਕੜਨ ਦੇ ਉਹ ਕਰਦਾ
 ਹੀਲੇ ਮਕਰ ਬਬੇਰੇ। ਜਦ ਉਸ ਤਰਫ ਮੇਰੀ ਹੈ ਕਰਦਾ ਹੀਲਾ ਸ਼ੌਕ
 ਅਯਾਰੀ। ਮੈਂ ਉਡ ਜਾਂਦੀ ਸੌ ਕੋਹਾਂ ਦੀ ਪਰ ਵਿਚ ਮਾਰ ਉਡਾਰੀ। ਹੁਣ
 ਉਹ ਪਕੜਲਵੇਗੀ ਮੈਨੂੰ ਕਰੇ ਜਿਵੇਂ ਦਿਲ ਚਾਹੇ। ਪਰ ਤੈਨੂੰ ਮਾਰ ਸੁਟੇਗਾ
 ਜ਼ਾਲਮ ਗਲ ਵਿਚ ਦੇ ਕੇ ਫਾਹੇ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਪਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿਆਨ ਕਰ
 ਖਤਰਾ ਕੋਈ ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਕਰੇਗਾ ਉਹੋ ਜੇਮੈਂ ਆਖਾ ਸਈ। ਉਹ ਆਸ਼ਕ
 ਹੈ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸਦਕੇ ਕਰਦਾ। ਜਾਨ ਕਰੇ ਕੁਰਬਾਨ ਮੇਰੇ ਤੇ ਸ਼ੌਕ
 ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਮਰਦਾ। ਜੇ ਮੈਂ ਰਾਜੀ ਹੋ ਕੇ ਇਕ ਦਮ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਕੂਆ
 ਤੜਫ ਤੜਫ ਪੈਂਦਾ ਵਿਚ ਗਸ਼ ਦੇ ਰੋ ਰੋ ਪੈਂਦਾ ਰੂਯਾਂ। ਇਹ ਗਲ ਸੁਣਕੇ
 ਹੁਸਨ ਦਾਨੋ ਦਾ ਜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਆਯਾ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਤਾਈ ਉਸ ਅਗੋਂ
 ਇਹ ਫਰੇਬਸ ਖਾਯਾ। ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਆਵੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੁੜਕੇ ਓਸ ਫਰਬੀਂ
 ਤੂੰ ਚੁਪ ਕਰਕੇ ਲੰਮਾ ਪੈਕੇ ਮਾਰੀਆਹ ਜਿਗਰਥੀਂ ਨਾ ਕੁਝ ਪੀਵੀਂ ਨਾ ਕੁਝ
 ਖਾਵੀਂ ਰੋਵੀਂ ਕਰਕੇ ਜਾਰੀ ਜੇਸੇਵਾਰ ਬਲਾਵੇ ਤੈਨੂੰ ਤਾਂ ਬੋਲੀਂ ਇਕ ਵਾਰੀ
 ਓੜਕ ਜਾਂ ਓਹ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਇਜਤ ਲਿਆਜ ਕਰੇਗਾ। ਕਸਮਾਂ ਕਰ ਕਰਪੁਛੇ
 ਤੈਨੂੰ ਤੇਰਾ ਜੀ ਧਰੇਗਾ। ਸੁਲੇਮਾਨ ਪੈਰੀਬਰ ਦੀ ਉਸ ਕਸਮ ਕਰੇਗਾ
 ਬੋਲੀ। ਅਵਲ ਕਸਮ ਕਰਾਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਹਕੀਕਤ ਫੋਲੀਂ। ਮੰਗ

ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਰੋ ਕੇ । ਜੇ ਉਹ ਆਸ਼ਕ ਤੇਰੇ ਤੇ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਮੋੜੇ । ਤੇਰੀ ਮੇਰੀ ਪਰੀਤ ਪਿਆਰੀ ਹਰਗਿਜ ਦਿਲੋਂ ਨਾ ਤੋੜ । ਆਪਸ ਦੇ ਵਿਚ ਰਲ ਮਿਲ ਦੋਹਾਂ ਜਾਂ ਇਹ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ । ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਸਫਰ ਥੀਂ ਮੁੜਕੇ ਸੁਣਿਆ ਉਹ ਨਾ ਆਇਆ ਲੈ ਸੁਗਾਤਾਂ ਤੇ ਸੌ ਤੋਹਫੇ ਜੇ ਚੰਗਾ ਮਨ ਵਾਯਾ । ਸਭ ਕੁਝ ਖਾਤਰ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦੀ ਲੈ ਕੇਹ ਕਾਫੋਂ ਆਯਾ ਲੈ ਤੋਹਫੇ ਮਿਲਨ ਨੂੰ ਆਯਾ ਕਰਕੇ ਵਡਾ ਚਾਲਾ ਅਗੇ ਕਿਆ ਦੇਖੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਪਿਆ ਹੋਯਾ ਬੁਰੇ ਹਾਲਾ । ਨਾ ਕੁਛ ਖਾਂਦਾ ਨਾ ਕੁਛ ਪੀਂਦਾ ਰੋਂਦਾ ਉਭੇ ਸਾਹ ਮਿਨਤਾਂ ਕਰ ਕਰ ਦੇਵ ਬੁਲਾਵੇ ਹਰ ਗਿਜ ਬੋਲ ਨਾਹੀਂ । ਹਾਲਤ ਵੇਖ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਵਾਲੀ ਦਿਓ ਗਜਬ ਵਿਚ ਆਯਾ । ਦਿਓ ਪਰੀਆਂ ਥੀਂ ਪੁਛਣ ਲਗਾ ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸ ਦੁਖਾਯਾ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦਾ ਸੁਕਰ ਕਰਨਾ ਤੇ ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਕੋਲੋਂ ਆਪਣੀ ਖਾਹਸ਼ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ

ਕਸਮਾ ਖਾਧੀਆਂ ਦੋਵਾਂ ਪਰੀਆਂ ਕਿਆ ਤਫੀਕ ਅਸਾਡੀ । ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਕਰੋ ਬੇਅਦਬੀ ਕੌਣ ਕੇਈ ਅਪਰਾਧੀ । ਦਿਓ ਪਰੀਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਖਲਾਸੀ ਛੁਟੇ ਇਸ ਤਕਸੀਰੋਂ । ਡਿਠਾ ਹਾਲ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਸੰਦਾ ਗਿਆ ਅਰਾਮ ਸਰੀਰੋਂ । ਮਿੰਨਤ ਆਜਜੀਆਂ ਕਰ ਪੁਛਦਾ ਹੈ ਓਹ ਮਿਤਰ ਯਾਰਾਂ । ਇਹ ਕੀ ਹੋਯਾ ਜਾਨ ਤੇਰੀ ਨੂੰ ਦਸ ਕੀ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਚਾਰਾ । ਕੀ ਤਸੀਹਾ ਪਹੁੰਚਾ ਤੈਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਦਸ ਸ਼ਿਤਾਬੀ । ਕੇਹਾ ਦਰਦ ਲਗਾ ਤਨਤੇਰੇ ਇਹ ਕੇਹੀ ਅਰਾਬੀ । ਦੇਵ ਪਰੀ ਇਨਸ਼ਾਨ ਜੇ ਕੋਈ ਭਾਵੇਂ ਕਿਥੇ ਹੋਵੇ । ਕਿਆ ਤਾਕਤ ਵਿਚ ਖਿਦਮਤ ਤੇਰੀ ਨਾ ਹਥ ਬੰਨ੍ਹ ਖਲੋਵੇ । ਜਾਂ ਡਿਠਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਵਡੀ ਸੇਹਰਬਾਨੀ ਕਹਿੰਦਾ ਕਹਾਂ ਹਕੀਕਤ ਤਾਂ ਜੇ ਕਸਮ ਕਰੋਂ ਸੁਲੇਮਾਨੀ । ਕਸਮ ਕਰੋਂ ਸੁਲੇਮਾਨ ਨਬੀ ਦੀ । ਜੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਓਹ ਮੁਰਾਦ ਮੇਰੀ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਹਥ ਲਗੇ । ਦੇਵ ਕਹਿਆ ਤਾਂ ਸੁਣ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਜੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮੇਰੀ । ਦੌਲਤ ਮੁਲਕ ਖਜਾਨੇ ਫੌਜਾਂ ਸਭ ਕੁਛ ਤਾਬਿਆ ਤੇਰੀ । ਕਸਮ ਮੈਨੂੰ ਸੁਲੇਮਾਨ ਨਬੀ ਦੀ ਨਾ ਇਸ ਕੋਲੋਂ ਹਾਰਾਂ । ਜਾਨ ਚਾਹੇ ਤੇ ਉਹ ਭੀ ਹਾਜਰ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਵਾਰਾਂ । ਇਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਅੱਖ ਪਰਤੀ । ਦਸਣ ਲਗਾ ਹਾਲ ਹਕੀਕਤ

ਜੇ ਸਿਰ ਉਸਦੇ ਵਰਤੀ। ਕਹਿੰਦਾ ਬਾਗ ਨਵੇਂ ਦਾ ਇਕ ਦਿਨ ਸ਼ੌਕ ਮੇਰੇ
 ਮਨ ਆਇਆ। ਉਸ ਦੀ ਸੈਰ ਕਰਨ ਨੂੰ ਆਪ ਤੁਸਾਂ ਫੁਰਮਾਇਆ।
 ਸੈਰ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਚਮਨ ਵਿਚ ਇਕ ਪਰੀ ਮੈਂ ਡਿਠਾ। ਨਾਮ ਹੁਸਨਬਾਨੋ
 ਸੀ ਉਸਦਾ ਸੋਹਣੀ ਸੂਰਤ ਮਿਠੀ ਉਹ ਪਰੀ ਜੇ ਬਖਸ਼ ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪਲ
 ਵਿਚ ਜੀਵਾਂ। ਨਹੀਂ ਪਾ ਤੇਰੀਆਂ ਚਸ਼ਮਾਂ ਅਗੇ ਅਜ ਕਲ ਦੇਖ ਮਰੀਵਾਂ
 ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦਾ ਜੇ ਦੀਦਾਰ ਨਾ ਪਾਵਾਂ। ਏਸੇ ਹਾਲ ਸੁਦਾਈ
 ਹੋ ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਮਰ ਜਾਵਾਂ। ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਤਾਈਂ ਇਹ ਸੁਣਕੇ ਰੋਸ ਨਾ ਰਹੀ
 ਜਰਾ। ਗਸ਼ ਖਾ ਡਿਗ ਪਿਆ ਉਹ ਧਰਤੀ ਇਹ ਗਲ ਜਾਣ ਮੁਕਾਰਾ।
 ਆਪੈਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਤੈਨੂੰ ਬਾਗ ਨਵੇਂ ਤੂੰ ਜਾਈ। ਇਕ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਉਸ
 ਵਿਚ ਬਹਿਕੇ ਮਨ ਪਿਆ ਪਰਚਾਈ। ਜਿਸਦੇ ਉਤੇ ਮੈਂ ਸਾਂ ਫਿਰਦਾ
 ਹੋਕੇ ਮਸਤ ਦੀਵਾਨਾ ਤੂੰ ਭੀ ਉਸ ਸਮਾਂਦੇ ਉਤੇ ਜਲ ਹੋਯਾ ਪਰਵਾਨਾ
 ਜੇ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਤੇ ਤੂੰ ਆਸ਼ਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਚਮਨ
 ਹਰਗਿਜ ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਮੈਂ ਰਾਹ ਦਿਖਾਂਦਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਨਾਮ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦਾ
 ਲੈਂਦਾ ਮੇਰੇ ਅਗੇ। ਗੈਰਤ ਦੀ ਅਗ ਭੜਕੇ ਮੈਨੂੰ ਤੀਰ ਕਲੇਜੇ ਲਗੇ।
 ਤੁਧ ਜਦ ਇਸ਼ਕ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦਾ ਮੈਨੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਯਾ। ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਤੂੰ
 ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਨੂੰ ਤੀਰ ਕਲੇਜੇ ਲਾਯਾ। ਐਪਰ ਮੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਜਿਹਾ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ
 ਪਿਆਰਾ। ਕਸਮ ਕੀਤੀ ਸੁਲੇਮਾਨ ਨਬੀ ਦੀ ਹੁਣ ਨਾ ਦਲੇਚਾਰਾ। ਮੈਂ
 ਹੁਣ ਬਖਸ਼ ਦਿਆਂਗਾ ਤੈਨੂੰ ਉਹ ਦਿਲੋਂ ਜਬਾਨੋ। ਪਰ ਉਹ ਨਾ
 ਰਾਜੀ ਰੋਗੇ ਤੇਰੇ ਤੇ ਮਸਤਹੁਸਨ ਦੀ ਸ਼ਾਮੋ। ਕਹਿੰਦਾ ਮੇਰੇ ਤੇ ਉਹ ਰਾਜੀ
 ਹੋਈ ਗਰਦ ਗਹਲੀ। ਮੈਂ ਉਹਦਾ ਉਹ ਮੇਰੀ ਹੋਈ ਦੋਸਤ ਰੰਗੀ ਰੰਗੀਲੀ
 ਸੁਣਕੇ ਪ੍ਰਤਿ ਦੁਹਾਂ ਦੀ ਮੁੜ ਉਹ ਦੇਵ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਆਇਆ। ਕਹਿੰਦਾ
 ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਦੋਹਾਂ ਤੁਸਾਂ ਯਰਾਨਾ ਲਾਇਆ। ਪਰ ਹੁਣ ਹੋਵੇ ਮੁਬਾਰਕ ਤੈਨੂੰ
 ਉਹ ਪਰੀਐ ਬੈਲੀ। ਮੈਂ ਹੁਣ ਚਾ ਬਖਸ਼ੀ ਤੈਨੂੰ ਲਾਲੇ ਬਾਗ ਹਵੇਲੀ।
 ਇਹ ਗਲ ਕਹਿਕੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਦਿਉ ਨੇ ਪਕੜ ਉਠਾਇਆ। ਕੋਲ
 ਹੁਸਨਬਾਨ ਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹੋਂ ਪਕੜ ਲਿਆਇਆ। ਹਥ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦਾ
 ਫੜ ਕੇ ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਫੜਾਇਆ। ਦੋਹਾਂ ਤਾਈਂ ਨਾਲ ਮੁਹਬਤ ਬਹਿਕੇ

ਆਖ ਸੁਨਾਇਆ। ਏਸ ਚਮਨ ਵਿਚ ਰੰਗ ਮਹਲੀ ਵਸੋਕ ਰੇਬਹਾਰਾਂ।
 ਤਾਬਿਆ ਖਿਦਮਤ ਵਿਚ ਤੁਸਾਡੀ ਪਰੀਆਂ ਲਖ ਹਜ਼ਾਰਾਂ। ਇਹ ਗਲ
 ਕਹਿਕੇ ਬੱਧੀ ਹਥੀਂ ਦੇਉ ਖਲਾ ਹੋ ਅਰਜੀ ਤੂੰ ਹੁਣ ਰਾਜੀ ਹੈਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ
 ਕੀ ਤੇਰੀ ਹੈ ਮਰਜੀ ਕਿਹਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਲੂੰ ਲੂੰ ਮੇਰਾ ਰਾਜੀ।
 ਦੇਹਾਂ ਜਹਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਭਲਾ ਕਰੇ ਰਬ ਕਾਜੀ। ਇਹ ਗਲ ਕਹਿਕੇ
 ਮੁੜ ਆਇਆ ਅਪਨੀ ਘਰੀਂ ਮਕਾਨੀ। ਉਸ ਚਮਨ ਵਿਚ ਰਹਿਨ
 ਕਦੀਮੀ ਦੋਵੇਂ ਦਿਲਬਰ ਜਾਨੀ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਹੁਣ ਦੋਵੇਂ
 ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤੀਂ ਇਹਨਾਂ ਐਸ਼ਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅੰਦਰ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਖਾਂਤੀਂ
 ਨਿਤ ਸ਼ਰਾਬ ਕਬਾਬ ਤਮਾਸ਼ੇ ਖਾਣੇ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ। ਅਠ ਪਹਿਰ ਹਜ਼ੂਰ
 ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਖਾਵਣ ਜੋ ਦਿਲ ਮੰਗੇ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਜਦੋਂ ਫਿਰ ਉਸਥੀਂ
 ਤਲਬ ਵਸਲ ਦੀ ਭਾਲੇ। ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਹਰ ਹੀਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਏਸ ਖਿਆਲੋਂ
 ਟਾਲ ਕਹਿੰਦੀ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਮੈਨੂੰ ਤੂੰ ਹਰਗਿਜ ਅੰਗ ਨਾ ਲਾਈਂ।
 ਬਿਨਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮਾਂ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਦੇ ਇਹ ਗਲ ਲਾਇਕ ਨਾਹੀਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ
 ਹੋਇ ਰਹੀ ਹਾਂ ਤੇਰੀ ਬਰਦੀ ਬਾਝੋਂ ਦੰਮਾਂ। ਪਰ ਤੂੰ ਸਬਰ ਕਰੀਂ ਦਿਨ
 ਕਿਤਨੇ ਦੇਖ ਖੁਦਾਂ ਦਿਆਂ ਕੰਮਾਂ। ਇਹ ਹੁਣ ਨਾਲ ਹੁਸਨ ਦੇ ਏਥੇ
 ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਰਦਾ। ਇਮਾਮ ਬਖਸ਼ ਤੂੰ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਂ ਉਸਦੇ ਪਿਛਲੇ ਘਰਦਾ

ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਘਰ ਦਾ ਹਾਲ

ਜਿਸ ਦਿਨ ਲਸ਼ਕਰ ਥੀਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਗਾਇਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਛੱਡ
 ਵਤਨ ਘਰ ਬਾਰ ਪਿਆਰਾ ਪਲ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਉਦਾਸੀ। ਪਿਛੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ
 ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਰਨਾਂ ਕੋਈ। ਸਾਹੀ ਸੁਝਾ ਮੁਲਕ ਵਲਾਇਤ ਖਾਲੀ ਕੋਣ
 ਕਰੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਕੁਲ ਅਮੀਰ ਇਕਠੇ ਹੋ ਕੇ ਸਾਰੇ ਮਿਲ ਮਿਲ ਬਹਿੰਦੇ
 ਮਾਲਕ ਬਾਝੋਂ ਮੁਲਕ ਨਾ ਰਹਿੰਦਾ ਇਹ ਗਲ ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ। ਓੜਕ
 ਬਹਿਕੇ ਰਲ ਮਿਲ ਸਭਨਾਂ ਇਹੋ ਮਤਾ ਪਕਾਇਆ। ਤਾਜ ਖਿਲਾਵਤਦਾ
 ਸਿਰ ਧਰਗੋਤਖਤ ਵਡੀਰ ਬਹਾਇਆ। ਬੈਠਾ ਤਖਤਵੀਰ ਹਰਦਮ ਕਰਨ
 ਲਗਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਵਡਾ ਜਾਲਮ ਚੋਰ ਉਚ ਕਾ ਖੂਨੀ ਦਾ ਰਜ ਨਾਹੀ।
 ਜਾਲਮ ਜੁਲਮ ਕਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਵਸਦਾ ਮੁਲਕ ਉਜਾੜੇ। ਜਿਉਂ ਬਘਿਆੜ

ਪਏ ਵਿਚ ਇਜੜ ਫੜ ਫੜ ਭੇਡਾਂ ਪੜੇ। ਜਿਤਨੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਆਏ ਸਤਰੀਂ ਹਰਮ ਤਮਾਮੀ। ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਉਸ ਵਜੀਰ ਹਰਾਮੀ। ਸਤ ਕਬੀਲੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਕੁਲਆਹੀ ਮੁਖਤਾਰੀ ਉਸ ਵਜੀਰ ਹਰਾਮੀ ਕੀਤੀ ਨਾਲ ਛੇਆਂ ਬਦਕਾਰੀ ਸਤਵੀਂ ਸੀ ਉਹ ਨੇਕ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਸਾਹਿਬ ਹੋਸ਼ ਅਕਲ ਦੀ ਵਡੀ ਅਸਲੀ ਅਜੀਬ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਗੇਹਰ ਪਾਕ ਅਦਲਦੀ। ਉਸ ਤੇ ਜੇਰ ਬਥੇਰਾ ਲਾਇਆ ਉਸ ਬਦਬਖਤ ਬਦੀ ਨੇ ਉਹ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਰਹੀ ਸਲਾਮਤ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਯਕੀਨ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦਿਓ ਨੇ ਖੜਿਆ ਚਾੜ੍ਹ ਕੇ ਧਾੜੇ। ਲੜਕਾ ਜੰਮਿਆ ਸੀ ਉਸ ਰਾਤੀ ਪਿਛੋਂ ਉਸ ਦਿਹਾੜੇ। ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਬੈਠੀ ਘਰ ਵਿਚ ਪਾਲੇ। ਚੰਗੀ ਮੰਦੀ ਖਾਹਸ ਰਬ ਦੀ ਬੈਠੀ ਸਿਰ ਪਰ ਝਾਲੇ। ਕਰਦਾ ਜਦੋਂ ਵਜੀਰ ਹਰਾਮੀ ਨਜਰ ਬੁਰੀ ਉਸ ਗਲਦੀ। ਸਾਫ ਜਵਾਬ ਸਤਾਬ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਏਹ ਲਿਖ ਉਸ ਨੂੰ ਘਲਦੀ ਸੁਣ ਤੂੰ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮ ਵਜੀਰਾ ਕੌਣ ਹੋਵੇਂ ਤੂੰ ਪਾਜੀ। ਨਾਲ ਅਸੀਲਾਂ ਤੇ ਅਸਰਾਫਾਂ ਚਾਹੇ ਦਸਦੇ ਦਵਾਜੀ। ਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਸੁਝਦਾ ਜਿਸ ਦੇ ਅਸੀਂ ਕਬੀਲੇ ਚਾਹੇ ਵੜਾ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਭਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਿਤ ਹੀਲੇ ਜੇਤੂ ਆਣ ਵੜੇਂ ਘਰ ਸਾਡੇ ਕਰਕੇ ਜੇਰਾ ਜਬਰੀ ਆਪ ਮੇਰਾ ਤੈਨੂੰ ਵੀ ਮਾਰਾ ਪਲ ਵਿਚ ਮਾਰ ਕਟਾਰੀ ਹੋਯਾ ਵਜੀਰ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਸੁਣਕੇ ਏਹ ਸੁਨੇਹਾ ਭੜਕ ਲਗੀ ਅਗ ਤਨ ਉਸਦੇ ਨੂੰ ਚੜਿਆ ਰਜਬ ਅਜੇਹਾ ਕਹਿੰਦਾ ਅਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚੋਂ ਗਈ ਨਹੀਂ ਮਗਰੂਰੀ। ਮਾਨ ਗੁਮਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿਤਨੇ ਭੰਨ ਕੀਤਾ ਰਬ ਚੂਰੀ ਮੈਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਰਬ ਦਿਤੀ ਫਿਰਿਆ ਹੋਰ ਜਮਾਨਾ। ਕਿਥੇ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਮਾਲਕ ਜਿਸਦਾ ਰਖੇਂ ਮਾਨਾ। ਮੁੜ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਸੁਣ ਤੂੰ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀ। ਇਹ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਬਣੂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਦ ਇਸ ਸੁਰਤ ਕਰਾਨੀ ਏਹ ਕੀ ਦਾਅਵਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਕਰੇਗਾ। ਪਰਬਤ ਨੂੰ ਜੇ ਟਕਰ ਮਾਰੇ ਮੂੰਹ ਸਿਰ ਭੰਨ ਮਰੇਗਾ ਕਿਉਂ ਹਰ ਖੋਹ ਲਏਗਾ ਮੈਥੋਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸਾਮਿਆ ਨੇ ਸ਼ੇਰਾ ਪਾਸੋਂ ਮਾਸ ਸਲੂਣਾ ਲਵੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣੇ। ਮੁੜ ਜਾਹ ਫੇਰ ਕਹਿਆ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਤੂੰ

ਬਦਤਖਤ ਬੇਦੀ ਨਾ । ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਲਾਇਕ ਨਾਹੀਂ ਤੂੰ ਬਦਜਾਤ ਕਮੀਨਾ
ਹਥੋਂ ਦੌਲਤ ਮੁਲਕ ਅਸਾਡਾ ਸਾਰਾ ਤੂੰ ਖੋਹ ਲੀਤਾ । ਖਾ ਖਾ ਹਇਓਂ
ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀ ਸ਼ਕਰ ਬਆ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜੇ ਸਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਿਸਮਤ
ਆਈ ਇਹ ਯਤੀਮੀ । ਓੜਕ ਫੇਰ ਯੀਨਾਂ ਉਤੋਂ ਕਰਦਾ ਰਬ ਹਲੀਮੀ ।
ਨਿਕਿਆਂ ਥੀ ਚਾ ਵਡੇ ਕਰਦਾ ਜਦ ਉਹ ਕਰਮ ਕਮਾਵੀਆ ਜਦ ਚਿੜੀਆਂ
ਥੀਂ ਰਬ ਡਾਢਾ ਖੂਨੀ ਬਾਜ ਕਹਾਵੇ । ਇਸ ਲੜਕੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਤਾਈਂ ਜਾਂ
ਰਬ ਚਾ ਵਡਿਆਵੇ । ਉਸ ਭਾਵੇ ਤਾਂ ਮਛਰ ਪਾਸੋਂ ਹਾਥੀ ਚਾ ਮਰਵਾਵੇ
ਹੈ ਉਮੈਦ ਜੇ ਉਤੇ ਇਸਦੇ ਹੋਈ ਵਜਲ ਇਲਾਹੀ । ਦੇਵੇਗਾ ਰਬ ਇਸਦਾ
ਇਸ ਨੂੰ ਤਾਜਤਖਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ । ਫਿਰ ਵਜੀਰ ਤਾਈਂ ਜਾ ਪਹੁੰਚੀ ਇਹ
ਗਲ ਉਸਦੇ ਕੰਨੀਂ । ਨਾਲ ਗਜਬਦੇ ਭਿਖਿਆ ਮੂਜੀ ਜਿਉਂ ਆਰਨ ਵਿਚ
ਖੰਨੀਂ । ਏਹ ਸਲਾਹ ਹੁਣ ਕੀਤੀ ਮੂਜੀ ਬਾਹਿ ਗੁਸੇ ਵਿਚ ਯਾਰਾਂ । ਏਹ
ਲੜਕਾ ਹੈ ਦੁਸ਼ਮਨ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਇਸ ਦੀ ਥਾਂ ਮਾਰਾਂ । ਜੰਮਦੇ ਹੀ ਇਸ ਨਾਗ
ਬਚੇ ਦਾ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਸਿਰ ਕਟਾਂ । ਇਹ ਕੰਡਿਆਂ ਵਾਲਾ ਬੂਟਾ ਮੁਢੋਂ ਜੰਮਦਾ
ਹੀ ਪੁਟ ਸੁਟਾਂ । ਏਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਕੁਲ ਅਮੀਰਾਂ ਦਿਤੀ ਬਹੁਤ ਦੁਹਾਈ
ਕਰਨਾ ਖੂਨ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਹਕ ਨਾਹੀਂ ਏਹ ਭਲਿਆਈ । ਜੇ ਤੂੰ ਮਾਰੇਂ ਇਹ
ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਬਹੁਤ ਯਤੀਮ ਵਿਚਾਰ । ਪਵੇ ਜਮੀਨ ਅਸਮਾਨਾ ਤੋੜੀ ਤੇਰਾ
ਸੇਰ ਕਰਾਰਾ । ਇਸਦੇ ਖੂਨੈਂ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਤੇ ਗਜਬ ਪਵੇ ਸੁਲਤਨੀ । ਜਾਲਮ
ਖੂਨੀ ਨਾਮ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਰਾ ਦੋਹੀਂ ਜਹਾਨੀਂ । ਜਾਂ ਨੀਯਤ ਜਾਲਮ ਦੀ ਉਤਾਂਹ
ਸਾਰਿਆਂ ਵਲ ਮਿਲਰਦੀ ਫਿਰ ਮੁੜ ਏਹ ਸਲਾਹ ਉਹ ਮੂਜੀ ਮੋਹਕਮ
ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਧੀ । ਕਢ ਘਰਾਂ ਥੀਂ ਬਾਹਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਉਸ ਬਈਮਾਨ
ਮਾਂ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਾਇਆ ਚਾ ਵਿਚ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ । ਏਦੀ ਖਾਨਾ ਹੇਠ
ਜਿਮੀ ਦੇ ਡੂੰਘਾ ਖੂਹ ਅੰਧਰਾ ਦੋਜਕ ਠਾਲ ਉਸ ਵਿਚ ਲਭ ਬਹੁਤ ਅਜਾਬਾ
ਭਲੇਰਾ । ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀ ਉਸ ਵਿਚ ਕਿਧਰੋਂ ਹਰਗਿਜ ਲੋ ਨਾ ਲਗੇ
ਕਿਸੇ ਤਰਫ ਥੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲੀ ਸਰਦ ਹਵਾਨਾ ਲਗੇ ਹੂਰ ਬਹਿਸ਼ਤਾਂ
ਦੀ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਕੁਛੜ ਬਾਲ ਅਯਾਣਾ । ਦੋਜਕਦ ਵਿਚ ਪਿਆ ਬਹਿਸ਼ਤੀ
ਦੇਖ ਰਬ ਦਾ ਭਾਣਾ । ਕੈਦ ਹੋਏ ਵਿਚ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਬਾਝ ਗੁਨਾਹ ਤਕਸੀਰੇ

ਦਸ ਕਿਤੇ ਵਲ ਨਸ਼ੇ ਕੋਈ ਡਢੀਦੀ ਤਕਦੀਰੋਂ ਨਾਜਕ ਬਦਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ
 ਦੇ ਆਹੇ ਰੇਸ਼ਮ ਵਿਚ ਲਪਟ ਤਹ ਵਿਚ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਦੇਖੋ ਖਾਕ ਜਿਮੀਂ
 ਤੇ ਲੇਟੇ। ਨਾ ਹੁਣ ਓਥੇ ਪਲੰਘ ਤੁਲਾਈ ਨਾ ਤੋਸ਼ਕ ਸਰਹਾਣੇ ਮਖਮਲ
 ਅਤਲਹ ਪਹਿਨਣ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਖਾਕ ਟਿਕਾਣੇ, ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਰਵੇਲ
 ਚੰਬਲੀ ਨਾਜਕ ਬਦਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ, ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਵਿਚ ਦੇਖੋ ਕਿਆ,
 ਕੁਝ ਹਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ, ਆਈ ਸਾਗ ਗਜਬ ਦੀ ਜਾਣੋ ਆ ਲਗੀ
 ਵਿਚ ਸੀਨੇ, ਹੁਕਮ ਕਰਨ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ਉਤੇ ਨਫਰ ਗੁਲਾਮ ਕਮੀਨੇ,
 ਅਠੀਂ ਪਹਿਰੀਂ ਮਾਂ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਉਸ ਜਲਮ ਬਦੀਨੇ, ਪਿਆਲਾ
 ਪਾਣੀ ਤੇ ਇਕ ਰੋਟੀ ਰੋਜ ਮੁਕਰਾਂ ਕੀਨੇ। ਰਾਖੇ ਚੌਂਕੀਦਾਰ ਉਹਨਾਂ
 ਤੇ ਕਰਨ ਤਾਕੀਦ ਬਹਾਦੇ। ਮਤ ਕੋਈ ਦਰਦੀ ਏਹਦੇ ਚੋਰੀ ਆਨ
 ਤੁਆਮ ਚੁਆਏ। ਮਾਂ ਪੁਤਰ ਵਿਚ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਜਾਂ ਉਹ ਆਦਮ ਆਏ
 ਵਿਚ ਦਰਗਾਹ ਖੁਦਾ ਦੀ ਅੰਦਰ ਰੋ ਰੋ ਅਰਜ ਸੁਣਾਏਯਾ ਰਬ ਤੇਰੀਆਂ
 ਬੇਪਰਵਾਹੀਆਂ ਤੂੰ ਜਬਰ ਕਹਾਵੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਬੰਦੀਖਾਨੀ ਨਾ ਡਰਾਂ ਤਖਤ
 ਬਹਾਵੇਂ ਤਖਤੋਂ ਪਟਸੁਟ ਵਿਚ ਤਖਤੈ ਵਖਤ ਤਵ ਸੁਲਭਾਨ। ਹੁਕਮ ਕਰਨ
 ਬਦਜਾਤ ਕਮੀਨੇ ਖਾਵਨ ਮਾਲ ਖਜਾਨਾ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਜਦੋਂ ਸੀ ਉਸ
 ਦਾ ਸਿਰ ਸਾਡੇ ਤੇ ਸਾਯਾ ਗਿਆ ਅਸੀਂ ਥੀਂ ਓਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਵੇਲਾ ਵਕਤ
 ਖਹਾਯਾ ਓੜਕ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਰਜਾ ਜਬਾਰੀ ਪੰਜ ਵਰੇ
 ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਰੋਂਦਿਆਂ ਉਮਰ ਗੁਜਾਰੀ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੀ ਸੁਰਤ ਹਜਾਰ
 ਦਿਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰ ਰੇ। ਰੋ ਰੋ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵੇ ਨੈਣ ਹੰਝੂ ਥੀਂ
 ਭਰ ਕੇ। ਕਹਿੰਦੀ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਸਦਕੇ ਮੈਂ ਵਾਰੀ। ਦੇਖ
 ਹੋਇਆ ਕੀ ਹਾਲ ਅਹਾਦਾ ਰਬ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਨਿਆਰੀ ਸਾਹਬਤਕ ਤੇਰੇ
 ਵਿਚ ਬੈਠਿਆ ਮਿਲਿਆ ਬੰਦੀਖਾਨਾ ਆ ਅਜਦੇਕ ਅਹਿਖਲ ਅਸਾਡਾ
 ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾ। ਇਹ ਅਜੀਜ ਪੁਤਰ ਸਿਸ ਦਿਨ ਦਾ ਰਬ ਪੈਦਾ
 ਕੀਤਾ। ਜੰਮਦੇ ਲਈ ਦੁਖਾਂ ਦੀ ਗੁੜਤੀ ਦੁਧ ਅੰਦੋਹਦਾ ਪੀਤਾ। ਏਹ ਨਾਜਕ
 ਬਦ ਖਜ ਦੇ ਲਾਇਕ ਵਿਚ ਬਾਗ ਦੋਸਤਾਨਾ। ਜੰਮਦੇ ਨੂੰ ਏਹ ਖਾਸ ਪੰਗੂੜਾ
 ਮਿਲਿਆ ਬੰਦੀ ਖਾਨਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸਾਡੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿਚੋਂ ਗਈ ਜਿਮੀਂ

ਆਸਮਾਨੋਂ । ਦਾਣਾ ਪਾਣੀ ਰਿਜਕ ਅਸਾਡਾ ਗਿਆਨ ਖੁਟਜਾਨੋਂ ਆਲੇ
 ਖਬਰ ਅਸਾਜੀ ਜਲਦੀ ਹੁਣ ਤੂੰ ਸ਼ੇਰ ਜਵਾਨਾ । ਮਾਰ ਵਿਖਾਲ ਇਕ ਵਾਰ
 ਅਸਾਨੂੰ ਵਡਿਆ ਬੇਈਮਾਨਾ । ਜੇਤੂੰ ਹੈਂ ਕਿਤੇ ਵਲ ਜਿੰਦਾ ਇਤਵਲ ਵਾਗਾਂ
 ਮੋੜੀ । ਨਿਮਕ ਹਰਾਮ ਵਜੀਰ ਬੇਦਰਦੀ ਪਹਿਲੋਂ ਗਰਦਨ ਤੋੜੀ ਏਹ
 ਹੁਣ ਏਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਰੋਂਦੀ ਕਰ ਕਰ ਜਾਰੀ ਇਮਾਮ ਬਖਸ਼ ਹੁਣ ਕਰ
 ਤੂੰ ਹਿੰਮਤ ਨਾਲ ਖੁਦਾਏ ਜਾਰੀ । ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਤੋੜੀਂ ਇਹ ਖਬਰਾਂ ਚਲ
 ਪੁਚਾਈਂ । ਬੰਦੀ ਖਾਨਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਝਬਦੇ ਬੰਦ ਖਲਾਸ ਕਰਾਈਂ ।

ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿਚ ਘਰ ਦਾ ਹਾਲ ਦੇਖਣਾ ਤੇ ਦੇਉ ਸਫੈਦ ਤੇ ਰੁਖਸਤ ਲੈਣੀ
 ਸੁਤੀ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਇਕ ਰਾਤੀਂ ਅੰਦਰ ਰੰਗ ਮੱਲਾਂ । ਸ਼ਾਹਬਹਿਰਾਮ
 ਸੁਤਾ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਰ ਕਰ ਮਿਠੀਆਂ ਗਲਾਂ । ਹੁਕਮ ਖੁਦਾ ਦੇ
 ਸੁਤਿਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਨੀਂਦਰ ਆਈ ਮਿਠੀ । ਸਭ ਹਕੀਕਤ ਘਰ ਬਾਹਰ ਦੀ
 ਸੁਫਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਡਿਠੀ । ਜੋ ਜੋ ਵੁਲਮ ਹਰਾਮਾਂ ਤੇ ਹੋਯਾ ਘਰੀ ਖਰਾਬੀ ।
 ਦੇਖ ਬੇਤਾਬ ਹੋਯਾ ਉਸ ਖਾਬੋਂ ਬੈਠਾ ਸੁਤਾਬੀ । ਜਾਂ ਉਸ ਖਾਬੋਂ ਫਾਰਗ
 ਹੋਯਾ ਵਿਚ ਮਿਜਾਜਤਗੀਰੀ । ਪੁਛਿਆ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਨੇ ਉਸਤੋਂ ਏਹ ਕੀ ਹੈ
 ਦਿਲਗੀਰੀ । ਸੁਫਨਾ ਦੇਖ ਲਗਾ ਗਮ ਮੈਨੂੰ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸੋਗ ਪਿਆਸੀ ।
 ਸਬਰ ਕਰਾਰ ਨਾ ਆਵੇ ਮੈਨੂੰ ਹੋਯਾ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ । ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਵਤਨ
 ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾ ਏਹ ਹੈ ਖਾਹਸ਼ ਮਨ ਦੀ । ਲਵਾਂ ਖਬਰ ਘਰ ਬਾਰ ਵਤਨ ਦੀ
 ਦਸਤ ਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦੀ । ਕਹਿਆ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਚਲ ਸਾਹਾ ਤੁਰੀਬਕਰ
 ਬਿਸਮਿੱਲਾ । ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਕੋਲੋਂ ਲੈ ਰੁਖਸਤ ਹੋਵੇ ਕਮ ਸਵੱਲ । ਦੇਵ ਸਫੈਦ
 ਅਗੇ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਕੀਤੀ ਵਿਥਿਆ ਸਾਰੀ ਕਹਿੰਦਾ ਵਤਨ ਪੁਚਾਈ ਮੈਨੂੰ
 ਕਰਕੇ ਮਦਦ ਭਾਰੀ । ਦੇਵ ਕਰਿਆ ਮੈਂ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਤੋਂ ਪਲ ਪਲ ਵਾਰੀ
 ਜਾਵਾਂ । ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਅਤੇ ਤੈਨੂੰ ਫਰਾਂਸ ਸ਼ਹਿਰ ਪੁਚਾਵਾਂ । ਏਹ ਗਲ
 ਕਹਿਕੇ ਦੇ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਪਕੜ ਬਣਾਏ ਘੋੜੇ ਕਰ ਅਸਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਤੇ
 ਸ਼ਹਿਰ ਫਰਾਂਸ ਵਲ ਟੋਰੇ । ਇਕ ਉਤੇ ਬਹਿਰਾਮ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਮਾਰ ਫਰਾਕ
 ਚੜ੍ਹਿਆ । ਦੂਜੇ ਉਤੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੇ ਰਾਹ ਸਜਣ ਦਾ ਫੜਿਆ ਫੇਰ ਇਕ
 ਵਾਲੇ ਦੇ ਉਨ ਦਿਤਾ ਸ਼ਾਹਬਹਿਰਾਮ ਤਾਈਂ । ਲੋੜ ਪਵੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ

ਤੈਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਚਾ ਧੁਖਾਈਂ । ਪਵੇ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੈਨੂੰ ਦੁਨੀਆਂ
 ਦੇ ਵਿਚ ਭਾਰੀ । ਮੈਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਪਹੁੰਚਾਗਾ ਇਕ ਵਾਰੀ । ਉਡ
 ਵਿਚ ਹਵਾ ਦੇ ਘੋੜੀ ਫਰਾਂਸ ਦੀ ਵਲ ਨਾਈ । ਕਈ ਹਜ਼ਾਰ ਕੋਹਾਂ ਦਾ ਪੈਂਡਾ
 ਇਕ ਘੜੀ ਵਿਚ ਆਏ ਫਰਾਂਸ ਸ਼ਹਿਰ ਪਿਆ ਜਦ ਨਜ਼ਰੀਂ ਸ਼ਾਹਬਹਿਰਾਮ
 ਦੇ ਤਾਈਂ, ਹੈਰਤ ਨਾਲ ਹੋਯਾ ਮੁਤਅੱਤਬ ਪੜਦਾ ਹਮਦਸਾਈ, ਦੋਵੇਂ ਦੇਵ
 ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੇਹੜੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ ਘੋੜੇ ਕਰਕੇ ਰੁਖਸਤ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਨੇ ਫੇਰ
 ਪਿਛਾਹਾਂ ਮੋੜੇ ਆਪ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਸਣੇ ਹੋਯਾ ਦਾਖਲ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ।
 ਵੜਿਆ ਖੁਦ ਸੋਦਾਗਰ ਬਣ ਕੇ ਕਰਸਾਮਾਨ ਸਫਰਦੇ । ਇਕ ਸਰਵਾਨਾਂ
 ਦਾ ਘਰ ਆਯਾ ਸਾਹਿਬ ਸਤਰ ਚੰਗੇਰਾ । ਕੀਤਾ ਓਸ ਸੋਦਾਗਰ ਜਾ ਕੇ
 ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਡੇਰਾ ਘਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਫਿਰ ਪੁਛਦਾ ਕਹੁ ਸਰਵਾਨਾਂ
 ਭਾਈ । ਕੇਹੜਾ ਹਾਕਮ ਏਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ । ਜੁਲਮ
 ਕਰੇਯਾ ਅਦਲ ਹੈ ਓਹ ਕੀ ਓਸਦਾ ਪੇਸ਼ਾ । ਕੀ ਕੀ ਸਿਫਤਾਂ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ
 ਰਖਦਾ ਕੀ ਅੰਦੇਸ਼ਾ ਕਹਿਦਾ ਸੁਣ ਸੋਦਾਗਰ ਜੀ ਮੈਂ ਦੇਖਾਂ ਸੂਰਤ ਤੇਰੀ
 ਵਡਾ ਜੋਸ਼ ਖਵੇ ਦਿਲ ਮੇਰੇ ਛੁਟੇ ਦਰਦ ਅੰਧਰੀ ਵਾਲੀ ਏਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ
 ਮੁਢੋਂ ਜਿਸਦਾ ਸੀ ਪਿਉ ਦਾਦਾ । ਤੇਰੇ ਵਾਂਗੂੰ ਸੂਰਤ ਉਸਦੀ ਨਾਮ ਬਹਿਰਾਮ
 ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ । ਹੁਣ ਤਕ ਉਸਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਆਈ ਕਿਧਰੋਂ ਪਤਾ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ।
 ਦੇਖਦਿਆਂ ਉਹ ਗਾਇਬ ਹੋਇਆ ਉਡ ਚੜਿਆ ਅਸਮਾਨੀ । ਪਿਛੋਂ ਉਸ
 ਦੇ ਰਲ ਉਮਰਾਵਾਂ ਤਖਤ ਵਜੀਰ ਬਹਾਇਆ । ਸ਼ਾਮਤ ਏਸ ਜਮੀਨ ਤੇ
 ਉਸਨੂੰ ਹਾਕਮ ਰਬ ਬਣਾਇਆ । ਛੇਆਂ ਮਹਿਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਉਹ ਮੂਜੀ ਜਾਕੇ
 ਦਾਖਲ ਹੋਯਾ । ਸਤਵੀਂ ਵੜਨ ਨਾ ਦਿਤਾ ਉਸਨੂੰ ਓਥੇ ਰਬ ਨਾਂ ਢੇਯਾ
 ਉਹ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਉਤੇ ਮੂਜੀ ਜੋਰ ਵਡਾਨਾ ਰਹਿਆ । ਉਸਦੀ ਸ਼ਰਮ ਹਯਾ
 ਰਬ ਸਪੀਨਾ ਮੰਨਿਆ ਉਸ ਕਹਿਆ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਫਿਰ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ
 ਦਾ ਰਬ ਵਿਛੋੜਾ ਪਾਇਆ । ਓਸੇ ਦਿਨ ਸੀ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਨੇ ਸੁੰਦਰ
 ਬੇਟਾ ਜਾਇਆ । ਵੈਰੀ ਵੈਰ ਪਿਆ ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਕਰਕੇ ਜੋਰ ਪਿੰਗਾਣੇ
 ਕੈਦ ਕਰਾਇਓ ਸੁ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਸਣ ਉਸ ਬਾਲ ਅੰਝਾਣੇ । ਅੱਠੀਂ
 ਪਹਿਰੀਂ ਮਾਂ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਰ ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਜਾਨੀ । ਰੋਟੀ ਇਕ ਜਵਾਂਦੀ

ਦੇਂਦਾ ਇਕ ਪਿਆਲਾ ਪਾਣੀ ਪੰਜ ਵਰੇ ਵਿਚ ਬੰਦੀ ਖਾਨੇ ਮਾਂ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਹੋਏ। ਵਿਚ ਅਜਾਬ ਦੋਜਕ ਵਿਚ ਫੜ ਕੇ ਬਾਝ ਗੁਨਾਹੋਂ ਟੋਏ। ਜਾਂ ਬਹਿਰਾਮ ਸੁਣੀ ਏਹ ਵਿਥਿਆ ਲੂੰ ਲੂੰਗਹੇ ਹੋਇਆ। ਪਰ ਉਹ ਤੂਫਾਨ ਅਜਬ ਦਾ ਉਸਨੇ ਵਿਚ ਵਿਚ ਸਮਾਇਆ। ਲਗੀ ਭੁਖ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਦਰਮਾਂਦੀ। ਹੋਰ ਬਗੈਰ ਸਿਹਾਰ ਗੋਸ਼ਤ ਦੇ ਨਾ ਸੀ ਉਹ ਕੁਝ ਖਾਂਦੀ। ਲੈ ਕੇ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਬਾ ਤਰਫ ਜੰਗਲ ਉਠਧਾਨਾ ਕਰਾਂ ਤਿਆਰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਲਿਆਕੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦਾ ਖਾਣਾ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਰ ਪਿਛੇ ਵਿਚ ਜੰਗਲ ਜਾਂ ਕੁਛ ਦੂਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਿਛੇ ਉਸ ਦੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੂੰ ਏਹ ਕਜੀਆ ਹੋਰ ਪਿਆ ਸੀ। ਜਿਹੜੇ ਘਰ ਸਰਵਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਉਹ ਸੀ ਬੈਠੀ ਆਹੀ। ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛਵਾੜੇ ਆਹਾ ਰਾਹ ਸੀ ਜਾਂਦਾ। ਉਸ ਘਰ ਦੇ ਪਿਛੇ ਇਕ ਪਲ ਆਣ ਖਲੋਂਦਾ। ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੇ ਵੀ ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਸੁਣਕੇ ਸ਼ੇਰ ਕਰਾਰਾ। ਬਾਰੀ ਵਿਚੋਂ ਦੇਖਣ ਲਗਾ ਕੇਹਾ ਪਿਆ ਬੁਲਾਰਾ। ਓਵੇਂ ਆ ਮੁੜ ਅੰਦਰ ਬੈਠੀ ਕਰਦੀ ਇਕ ਨਜਾਰਾ। ਪਿਆ ਵਜੀਰ ਉਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਸੂਰਤ ਦਾ ਚਮਕਾਰਾ। ਬਲੀ ਦੀ ਲਾਟ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੀ ਸੂਰਤ ਡਿਠੀ ਨੂਰੋਂ। ਵਾਂਗ ਪਤੰਗੇ ਮੋਯਾ ਜਲ ਬਲਕੇ ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਦੂਰੋਂ। ਯਾ ਏਹ ਘਰ ਵਿਚ ਕਿਹੇ ਪਰੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਆਨ ਉਤਾਵਾਂ। ਯਾ ਕੋਈ ਹੂਰ ਬਹਿਸ਼ ਤੋਂ ਲਥੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਨਜਾਰ। ਖਬਰ ਲਵੋ ਉਹ ਕੌਣ ਕੋਈ ਹੈ ਕਿਸਦੀ ਹੈ ਜਹਾਨੀ। ਪਕੜ ਹਜੂਰ ਲਿਆਉ ਮੇਰੇ ਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਿੰਦਗਾਨੀ। ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਘਰ ਵਾਲਿਆਂ ਸਾਹਾ ਇਕ ਸੌਦਾਗਰ ਆਇਆ। ਇਸ ਜਨਾਨੀ ਨੂੰ ਘਰ ਸਾਡੇ ਓਹਨੇ ਆਣ ਬਹਾਯਾ। ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਉਸਮ ਜੀ ਪਕੜੋ ਤੁਰਤ ਪਿਆ ਦੇ ਦੌੜੇ। ਜੋਰਾਵਰੀ ਵੜ ਘਰ ਅੰਦਰ ਕੌਣ ਡਾਢਿਆ ਮੋੜੇ। ਜਾ ਕੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੂੰ ਓਨ੍ਹਾਂ ਹੈ ਬਤ ਨਾਲ ਬੁਲਾਇਆ ਉਠ ਸ਼ਤਾਬ ਦੀਦਾਰ ਤੇਰੇ ਨੂੰ ਆਪ ਸ਼ਾਹਿਨਸ਼ਾਹ ਆਇਆ। ਜੇ ਤੂੰ ਚਲੇਂ ਨਾਲ ਸੁਲਾਹ ਦੇ ਵਡਾ ਮਰਤਬ ਪਾਵੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾਲ ਖੁਵਾਰੀ ਆਪ ਮਿੰਨਤਾਂ ਕਰਦੀ ਜਾਵਾਂ। ਕਹ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਗਲ ਸੁਣ ਇਕ ਮੂਲ ਨਾ ਸੈਂ ਹਾਂ ਨਸਾ ਪਰ ਖਾਹਸ਼ ਹੈ ਦਿਲ ਮੇਰੇ ਦੀ ਓਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਸਾਂ। ਚੰਗੀ ਲਵਾਂ ਪੁਸ਼ਾਕ ਦੁਆਲੇ

ਨਾਲੇ ਜੇਵਰ ਕਰਦੇ ਪਵਾਂ ਹਜ਼ੂਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦੇ ਵਿਚ ਮੈਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਜਰ
 ਦੇ । ਇਹ ਸੰਦੂਕ ਅਸਾਡਾ ਆਹਾ ਕੁਫਲ ਲੋਹ ਦਾ ਜੜਿਆ । ਇਸ ਵਿਚ
 ਜਾਮਾਂ ਰਖਤ ਮੇਰੇ ਦਾ ਖਾਵੰਦ ਮੇਰੇ ਧਰਿਆ । ਕੁੰਜੀ ਇਸਦੀ ਹੈ ਹਥ ਉਸਦੇ
 ਓਹ ਖਸ਼ੀਦਾ ਧਰਿਆ । ਏਹ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਉਠ ਸਿਪਾਹੀਆਂ ਪਥਰ ਫੜਕੇ
 ਭਾਰਾ । ਤੋੜ ਕੁਫਲ ਸੰਦੂਕ ਕੀਤੇ ਨੇ ਪਲ ਵਿਚ ਪਾਰਾ ਪਾਰਾ । ਏਹ ਲੈ
 ਪਹਿਣ ਪੁਸ਼ਾਕ ਸ਼ਤਾਬੀ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ । ਆਪ ਸਭੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਵਿਚੋਂ
 ਨਿਕਲ ਯਿਛਾਹਾ ਬਹਿੰਦੇ । ਅਸਲੀ ਰਖਤ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੇ ਪਹਿਨਿਆਂ
 ਪਰੀਆਂ ਵਾਲਾ । ਸ਼ਕਲ ਕਬੂਤਰ ਦੀ ਹੋ ਚਲੀ ਜਿਉਂ ਪਰੀਆਂ ਦਾ ਚਾਲਾ
 ਮਾਰ ਉਡਾਰੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਰੀ ਬਹਿ ਕੇ ਮਹਿਲ ਮੁਨਾਰੇ । ਨਾਲ ਵਜੀਰ ਕਰੇ
 ਦੋ ਗਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਸਾਰੇ । ਸੁਣ ਤੂੰ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮ ਵਜੀਰਾ ਏਹ
 ਸੁਣਦੇ ਸਭ ਬੰਦੇ । ਹੁਣ ਅਜੇ ਏਥੇ ਆਣ ਲਗੇ ਨੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮੀ ਝੰਡੇ
 ਆ ਗਿਆ ਬਹਿਰਾਮ ਤੁਸਾਂ ਵਲ ਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਗਜਦਾ । ਹੁਣ ਤੂੰ ਜਾਣ
 ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਮੌਤ ਨਗਾਰਾ ਵਜਦਾ । ਮੈਂ ਵੀ ਗੋਲੀ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੀ
 ਹਾਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਜਰ ਤੇ । ਆਪ ਬਹਾਲ ਗਿਆ ਸੀ ਮੈਨੂੰ ਅੰਦਰ ਦੇਸ ਘਰ
 ਦੇ । ਮੈਂ ਤਾਂ ਅਜ ਬਦਜਾਤ ਵਜੀਰ ਤੇਰੀ ਜਾਤ ਪਰਖੀ । ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ
 ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀ ਸ਼ਰਮ ਮੇਰੀ ਰਬ ਰਖੀ । ਹੁਣ ਭੀ ਪਹੁੰਚ ਲਗੇ ਜੇ ਤੇਰੀ
 ਫੜ ਲੈ ਮੈਨੂੰ ਆ ਕੇ । ਮੈਂ ਹੁਣ ਉਡ ਚਲੀ ਹਾਂ ਵੇਖਾ ਖਾਕ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਪਾ
 ਕੇ । ਇਹ ਗਲ ਕਹਿ ਕੇ ਉਡ ਚਲੀ ਉਹ ਨਾਲ ਬੁਲੰਦ ਉਡਾਰੀ । ਉਹ
 ਸਰਵਾਨੇ ਤਾਈਂ ਕਹਿੰਦੀ ਏਹ ਗਲ ਜਾਂਦੀ ਵਾਰੀ । ਮੈਨੂੰ ਆਣ ਹੋਈ
 ਦਿਲ ਵਿਚ ਗਾਲਬ ਹੁਬ ਵਤਨ ਦੀ । ਸ਼ੌਂਕ ਪਿਆ ਮਾਂ ਬਾਪ ਮਿਲਣ
 ਦਾ ਏਹ ਹੈ ਖਾਹਸ਼ ਮਨ ਦੀ । ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ਼ ਸੁਲੇਮਾਨ ਨਬੀਦਾ ਓਹ ਹੈ
 ਵਤਨ ਅਸਾਡਾ । ਓਥੇ ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਸਕੇ ਕੋਈ ਉਹ ਹੈ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ।
 ਖਾਵੰਦ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਹਥ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਮੇਰੀ ਤਰਫੋਂ ਕਹਿਣਾ । ਏਸ ਗੁਲਾਮ
 ਕਮੀਨੀ ਉਤੇ ਹਰਦਮ ਰਾਜੀ ਰਹਿਣਾ । ਸਕਾ ਸ਼ੌਂਕ ਮੁਹੱਬਤ ਮੇਰੀ ਜੇਕਰ
 ਹੈ ਕੁਝ ਤੈਨੂੰ ਜਿਤ ਕਿਤ ਹੀਲ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ਼ ਵਿਚ ਆਣ ਮਿਲੀਂ ਤੂੰ
 ਮੈਨੂੰ ਜੇ ਆ ਮਿਲਿਓਂ ਮੈਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇ ਹੋਇਓਂ ਤਾਂ ਮਰਦਾਨਾਂ । ਨਹੀਂ ਤਾਂ

ਰੰਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਤੇਰਾ ਬੇਵਫਾ ਯਰਾਨਾ । ਓਡ ਗਈ ਓਹ ਗਾਇਬ ਹੋਕੇ ਕਰਕੇ
 ਸੁਖਨ ਅਜੇਹੇ । ਲੋਕ ਹੈਰਾਨ ਤੇ ਅਜਬ ਹੋਏ ਸੁਣਕੇ ਇਹ ਸੁਨੇਹੇ, ਸੁਣ
 ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਖਲਕਤ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਰਦੀ । ਇਕ ਵਜ਼ੀਰ
 ਹਰਾਮੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਰਤ ਗਈ ਸੀ ਜਰਦੀ । ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਉਸ
 ਮੁਜ਼ੀ ਲਸਕਰ ਫੌਜਾਂ ਤਾਂਈ । ਘੇਰਾ ਘੁੱਟੇ ਸ਼ਹਿਰ ਦੁਆਲੇ ਢੂੰਡੇ ਹਰ ਹਰ
 ਜਾਈਂ । ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਮਿਲੇ ਜਿਸ ਜਗਾ ਪਕੜ ਚੁੱਥਾਈ ਮਾਰੇ ਜਿੰਦਾ
 ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਨਾ ਦੇਵੇ ਯਾਰੇ । ਜਾਲਮ ਫੌਜਾਂ ਸ਼ਹਿਰ
 ਦੁਆਲੇ ਫਿਰਦੀਆਂ ਪਿਛੇ ਅਗੇ । ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਮਾਰਨ ਕਾਰਨ
 ਹਰ ਵੇਲੇ ਢੂੰਡਨ ਲਗੇ ਦੇਖ ਅਜੇਹਾ ਹੁਕਮ ਮੁਜ਼ੀ ਦਾ ਉਹ ਸਵਰਾਨ
 ਸਿਆਣਾ । ਜਿਸ ਰਾਹ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਜੰਗਲ ਵਲ
 ਧਾਨਾ । ਚੋਰੀ ਲੋਕਾਂ ਪਾਸੋਂ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ । ਕਹਿੰਦਾ
 ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨਾ ਜਾਈ ਹੁਣ ਤੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੁਆਲੇ । ਸਾਰੇ ਲਸਕਰ
 ਫਿਰਦੇ ਮੁਜ਼ੀ ਤੇਰੇ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ । ਇਕ ਫਸਾਦ ਵਡਾ ਇਹ ਹੋਯਾ ਬਾਣੀ
 ਮੁਸੀਬਤ ਭਾਰੀ ਗਈ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਹੁਣ ਸਾਥੋਂ ਪਲ ਵਿਚ ਮਾਰ ਉਡਾਰੀ
 ਬੈਠ ਚੁਬਾਰੇ ਓਸ ਕਬੂਤਰ ਜੋ ਜੋ ਸੁਖਨ ਅਲਾਏ । ਅਵਲ ਆਖਰ ਸ਼ਾਹ
 ਬਹਿਰਾਮ ਨੂੰ ਸਭ ਸਰਵਾਨ ਸੁਣਾਏ । ਅਚਨ ਚੇਤ ਪਿਆ ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ
 ਇਹ ਤੂਫਾਨ ਵਿਛੋੜਾ । ਚਕਰ ਖਾ ਜਿਮੀ ਤੇ ਡਿਗਾ ਜੀ ਹੋ ਗਿਆ ਥੋੜਾ
 ਇਕ ਦੋ ਘੜੀਆਂ ਪਿਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਚ ਓਸ ਗਸ਼ ਦੇ । ਹੋਸ਼ ਆਈ
 ਤਾਂ ਰੋਂਦਾ ਕਹਿੰਦਾ ਅੰਦਰ ਤਾਪ ਤਪਸ ਦੇ ਕਿਥੇ ਛਿਪ ਗਿਆ ਰਬ
 ਸਾਂਈਆ ਸੋਹਣਾ ਚੰਦ ਨੂਰਾਨੀ । ਪਿਆ ਹਨੇਰ ਚੁਫੇਰੇ ਮੈਨੂੰ ਹਾਂ ਮੇਰੀ
 ਜਿੰਦਜਾਨੀ । ਉਡ ਗਿਆ ਸ਼ਾਹ ਬਾਜ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ਮਾਰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਗਿਆ ਲੈ
 ਮੇਰੀ ਆਜ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ । ਆਯਾ ਸਾਂ ਮੈਂ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਕਰਕੇ ਹੁਬ
 ਵਤਨ ਦੀ । ਏਥੇ ਆਣ ਲੁਟਾਈ ਸਾਰੀ ਇਸ ਗੁਲਜਾਰ ਚਮਨ ਦੀਰੇ
 ਰੋ ਵੈਣ ਕਰੇਂਦਿਆਂ ਉਸਨੇ ਰੰਝੂ ਨੀਰ ਪਰੋਤੇ । ਹਰਤ ਦੇ ਦਰਯਾ ਵਿਚ
 ਉਸਦਾ ਜੀ ਗਿਆ ਵਿਚ ਗੋਤੇ । ਓਹ ਸਰਵਨ ਸਰਹਾਣੇ ਉਸਦਾ ਬੈਠਾ
 ਜੀ ਪ੍ਰਚਾਵੇ । ਕਰਕੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਉਸ ਦਾ ਮਨ ਠਹਿਰਾਵੇ

ਨਾਲ ਤਾਕੀਦ ਕਿਹਾ ਉਸ ਮੁੜ ਮੁੜ ਜਾਂਦੀ ਵਾਰ ਅਸਾਨੂੰ। ਬਾਦਸਲਾਮ
 ਸੁਨੇਹੇ ਦਿਓ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ। ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਸੁਲਮਾਨ ਨਬੀਦਾ
 ਜਿਥੇ ਮੈਂ ਅਜਚਲੀ। ਸ਼ੋਕ ਪਿਆ ਮਾਂ ਬਾਪ ਮਿਲਣ ਦਾ ਹੁਬ ਵਤਨ ਵੀ
 ਹਲੀ। ਪਰ ਤੂੰ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਦਿਲੋਂ ਨਾ ਮੂਲ ਵਸਾਰੀ। ਜੋ
 ਉਹ ਪਹਿਲੀਆਂ ਕਸਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਨਾ ਉਸ ਫੋਲੋਂ ਹਾਰੀ। ਹੁਣ ਦੀਦਾਰ
 ਦੇਈਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ ਆਕੇ। ਸੱਚਾ ਕੋਲ ਮੁੱਬਤ ਤੇਰੀ ਤਵੇਂ
 ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਜਾਪੇ। ਨਾਲ ਰਜਾ ਮਾਂ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਦੇ ਫਿਰ ਤੂੰ ਐਨ ਵਿਆਹੀਂ
 ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਸ਼ੋਕੀ ਸ਼ਾਨੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਗਨ ਮਨਾਈ। ਇਹ ਸੁਨੇਹੇ ਤੇ
 ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਜਾਂ ਸਰਵਾਨ ਸੁਣਾਈ। ਸਭ ਆਇਆ ਦਿਲ ਸਾਹ
 ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਹੋਸ਼ ਨਵੇਂ ਸਿਰ ਆਈ ਤੇ ਉਠ ਬੈਠਾ ਉਹ ਜੰਗਲ ਵਿਚ
 ਕਰਨ ਲਗਾ ਤਦਬੀਰੀ ਕੀਰਤ ਮਾਰਾਂ ਉਹਨਾਂ ਤਾਈਂ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮ
 ਸਰੀਰਾਂ। ਓੜਕ ਯਾਦ ਪਿਆ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕਰ ਦਿਲ ਦੀ ਤਦਬੀਰੋਂ।
 ਦਿਓ ਸਫੈਦ ਦਿਤਾ ਸੀ ਉਸਨੂੰ ਜੇਹੜਾ ਵਾਲ ਸਰੀਰੋਂ। ਲੈ ਕੇ ਅੱਗ
 ਸ਼ਤਾਬੀ ਉਸਨੇ ਜਾਂ ਓਹ ਵਾਲ ਧੁਖਯ। ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਸਣੇ ਸਭ ਲਸ਼ਕਰ
 ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਆਇਆ। ਆਏ ਕਟਕ ਦੋਵਾਂ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਲਸ਼ਕਰ ਕਈ
 ਹਜ਼ਾਰ। ਕੱਦ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦੂਰੋਂ ਦਿਸਣ ਚੀਲ ਵਾਂਗ ਪਹਾੜਾਂ। ਬਾਜੇ ਕੱਦ
 ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਹੇ ਵਾਂਗੂ ਪਰਬਤ ਕਾਲੇ ਵੇਖ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ ਨਾ ਰਹਿੰਦੀ
 ਜੰਗਲ ਪਰਬਤ ਭਾਲੇ, ਬਾਜੇ ਸਾਵਨ ਦੀ ਘਟਾ ਵਾਂਗੂ ਕਾਲੇ ਬਦਲ
 ਗਜਦੇ ਰੁਖ ਦਰਖਤ ਜਿਮੀਂ ਦੇ ਜੇਹੜੇ ਖਾ ਖਾ ਮੂਲ ਨਾ ਰਜਦੇ। ਦੇਵ
 ਸਫੈਦ ਕੀਤੀਆਂ ਕੁਰਨਸ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਅਗੇ ਦੇਵ ਖਲੇਆ ਹਾਜਰ
 ਸਭੇ ਕਰਨ ਸਲਾਮਾਂ ਲਰੇ ਦਸਸਤਾਬ ਖਲਾਮੈਂ ਹਾਜਰ ਹੁਕਮ ਤੇਰੇ ਦਾ
 ਬਰਦਾ, ਹਰਦਮ ਹੁਕਮ ਤੇਰੇ ਦੀ ਤਾਬਿਆ ਜਰਾ ਅਦੂਲ ਨਾ ਕਰਦਾ।
 ਅਜ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਭਾਰੀ ਵਡੀ ਮੁਸੀਬਤ ਏਹੋ ਏਸ ਵਜੀਰ ਹਰਾਮੀ
 ਪਾਸੋਂ ਦਾਦ ਮੇਰੀ ਲੈ ਦੇਹੋ ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਕਿਹਾ ਇਕ ਪਲ ਵਿਚ ਦੇਖ
 ਤਮਾਸ਼ਾ ਮੇਰਾ ਮਾਰ ਤਬਾਹ ਕਰਾਂ ਇਕ ਪਲ ਵਿਚ ਮੂਜੀ ਦੁਸ਼ਮਨ ਤੇਰਾ
 ਹਮਲਾ ਕਰਕੇ ਦੇਵ ਤਮਾਮੀ ਤਰਫ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਥਾਏ, ਸਣੇ ਕਬੀਲੇ

ਲਸਕਰ ਵੈਜਾਂ ਬਨੂੰ ਵਜੀਰ ਲਿਆਏ, ਵੇਖ ਵਜੀਰ ਵਲੋਂ ਗਲ ਸਭਨਾਂ ਦੇਵਾ ਅਰਜ ਪੁਕਾਰੀ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹਾਦੇ ਸਾਨੂੰ ਮੁਖਤਾਰੀ ਭੁਖੇ ਪੈਂਡਾ ਕਰਕੇ ਆਏ ਮੰਜਲ ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੀ ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ਰਬ ਦਿਤੀ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਖੁਰਾਕ ਸਾਡੀ। ਸ਼ਾਹਬਹਿਰਾਮ ਦਿਤੀ ਮੁਖਤਾਰੀ ਮਾਰੇ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀ। ਜਿਹੜੇ ਨਿਮਕ ਹਲਾਲ ਅਸਾਡੇ ਰਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਮਾਮਾ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦਿਤੀ ਮੁਖਤਾਰੀ ਦੇਵਾਂ ਸਗਨ ਮਨਾਇਆ। ਆਦਮੀਆਂ ਦਾ ਮਾਸ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ਹਥ ਆਇਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਕੜ ਵਜੀਰੀਂ ਦੇ ਨੇ ਮੁਸ਼ਕਾਂ ਬੰਨ੍ਹ ਬਹਾਇਆ। ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਕੀਤਾ ਇਕ ਲੁਕਮਾਇਕ ਸੇ ਵਾਰ ਲੰਘਾਇਆ। ਰਹਿੰਦੇ ਉਸਦੇ ਤਾਬਿਆ ਆਹੇਹੋਰ ਸਵਾਦ ਪਿਆ ਦੇ ਜਿਤਨੇ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀ ਸਾਰੇ ਚੁਣ ਚੁਣ ਦੇਵਾਂ ਖਾਏ ਬਾਕੀ ਹੋਰਦੁਪਾਸੇ ਜਿਹੜੇ ਹਾਥੀ ਉਠ ਕਤਾਰਾਂ। ਸਾਰੇ ਇਕਸ ਘੜੀ ਵਿਚ ਖਾਏ ਘੋੜੇ ਸਣੇ ਅਸਵਾਰਾਂ। ਬਹਿਰਾਮ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਦਾਖਲ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ। ਰਲ ਮਿਲ ਰੋ ਰੋ ਦਿਲ ਥੀਂ ਧੋਦੇ ਦਰਦੀ ਦਾਗ ਹਿਜਰ ਦੇ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਯਾਰਾ ਦੇ ਘਰ ਹੋਈ ਵਡੀ ਸ਼ਾਦੀ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰੇ ਦੇਣ ਮੁਬਾਰਕ ਬਾਦੀ ਜੋ ਸਰਦਾਰ ਵਲਾਇਤ ਅੰਦਰ ਆਹਾ ਦੋਸਤ ਦਿਲਾਂ ਦੇ। ਸੁਣ ਸੁਣ ਖਬਰਾ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੀਆਂ ਲੈ ਲੈ ਨਜਰਾ ਮਿਲਦੇ। ਸਾਲ ਮੁਬਾਰਕ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਦੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਵੜਿਆ। ਖਲਕਤ ਦੇ ਮਨ ਈਦਾ ਹੋਈਆਂ ਚੰਦ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਜੀ ਵਿਚ ਕਾਲਸ ਖਾਸ ਘਰਾ ਦੇ ਜਾਉ ਸਕਦ ਮਟਕਾਇਆ। ਅਦਲ ਖਿਦਮਤ ਗੁਰਾਂ ਤਾਈ ਹੁਕਮ ਇਹ ਫੁਰਮਾਇਆ। ਤਵੀਂ ਹਰਮ ਅਸਾਡੀ ਤਾਈਂ ਜਾਂ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਨਾਓ। ਮਾਂ ਪੁਤਰ ਨੂੰ ਬਦੀ ਵਿਚੋਂ ਕਢ ਸ਼ਤਾਬ ਲਿਆਓ ਬਾਕੀ ਜਿਤਨੀਆਂ ਹੈ ਸਨ ਕੀਤੀਆਂ ਨਾਲ ਵਜੀਰ ਬਹਿਰਾਮ ਰਘਰਾਥੀਂ ਕਢੇ ਬਾਹਰ ਰਾਣੀਆਂ ਜੋ ਬਦਕਾਰਾਂ। ਓੜਕ ਇਹੋ ਹਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਪਿਛੋਂ ਉਹਨਾਂ ਛੇਆਂ ਦਾ ਵਾਗ ਵਜੀਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਭੇ ਪਲ ਵਿਚ ਲੁਕਮ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਮਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਉਹ ਕੈਵੋਂ ਬਾਹਿਰ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਘਰ ਆਏ ਹਸਰਤ ਥੀਂ ਮੁਸਰਤ ਦੇਂਦਾ ਗਮ ਥੀਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਖਾਵੇ, ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਡਿਠਾ

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਲੂੰ ਲੂੰ ਰਾਜੀ ਹੋਯਾ। ਸੁਣਕੇ ਹਾਲਤ ਮਾਂ ਪੁਤਰ ਦੀ ਲਾ ਗਲ ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਇਆ। ਰਾਮੀ ਰਾਮੀ ਤੇ ਆਈ ਸ਼ਾਦੀ ਪੜਿਆ ਸ਼ਾਹ ਸੁਕਰਾਨਾ ਆਜਜ ਤੇ ਮਸਕੀਨਾ ਤਾਈਂ ਦਿਤਾ ਵੰਡ ਖਜਾਨਾ। ਮੁਢ ਕਦੀਮੀ ਦੇ ਜੋ ਨੌਕਰ ਆਹੇ ਜੋ ਇਤਬਾਰੀ। ਬਖਸ਼ਿਆ ਆਪ ਇਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿਤੀ ਮਨ ਸ਼ਬਦਾਰੀ। ਜੋ ਕੰਮ ਬਹਿਰਾਮੀ ਆਹੇ ਹੋ ਗਏ ਸਭ ਸਵੱਲੋਪਰ ਪਿਆ ਵਿਛੋੜਾ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦਾ ਓਹ ਕਾਲ ਜਾਂ ਸੱਲ। ਰਾਤ ਦਿਨ ਵਿਚ ਐਸਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਬੈਠਾ ਹੁਕਮ ਕਮਾਵੇ ਪਰ ਜਾਲਮ ਦਰਦ ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲਾ ਦਿਲ ਥੀਂ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਬਥੇਰਾ ਦੇਂਦਾ ਦਿਲ ਨੂੰ ਸਬਰ ਤਸਲਾ। ਪਰ ਇਕ ਘੜੀ ਆਰਾਮ ਨਾ ਆਵੇ ਇਸ਼ਕ ਨਾ ਰਹੇ ਨਾ ਚੱਲਾ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਖੇ ਹੁਕਮ ਕਮਾਵਾਂ ਵਸਾਂ ਕੋਈ ਦਿਹਾੜਾ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ਼ਕ ਮੁਸਾਫਰ ਕਰਕੇ ਦੇਂਦਾ ਘਤ ਉਜਾੜਾ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਉਥੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਰਜ ਲੰਘਾਇਆ। ਓੜਕ ਟੁਰਿਆ ਹੋ ਮੁਸਾਫਰ ਜਾਲਮ ਇਸ਼ਕ ਸਤਾਯਾ। ਤਖਤ ਹਕੂਮਤ ਛੋੜ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਵਤਨੋਂ ਫਿਰ ਦਿਲ ਚਾਯਾ। ਤਾਜ ਹਕੂਮਤ ਦਾ ਸਿਰ ਧਰਕੇ ਬੇਟਾ ਤਖਤ ਬਹਾਯਾ। ਲਸ਼ਕਰ ਫੌਜਾਂ ਸਭ ਵਲਾਇਤ ਦੋਸਤ ਦੁਸਮਨ ਖਾਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਉਸਦੀ ਤਾਬਿਆ ਕਰਕੇ ਹੋਯਾ ਆਪ ਉਦਾਸੀ। ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਤਾਈਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਮੈਨੂੰ ਲੈ ਚਲ ਨਾਲੇ। ਦੇਖਾਂ ਕਿਥੇ ਮਹਿਲ ਮੁਨਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾਲੇ। ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਸੁਲੇਮਾਨ ਨਬੀ ਦਾ ਸੁਣਿਆਂ ਨਾਮ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ। ਉਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪੁਜਾਈ ਮੈਨੂੰ ਜੇ ਤੈਥੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਓੜਕ ਕਿੱਸਾ ਨਾਲ ਚੇਵਾਂ ਦੇ ਹੈ ਮੁਸਾਫਰ ਟੁਰਿਆ। ਵੇਖ ਵਿਛੋੜਾ ਉਸਦਾ ਹਰ ਕੋਈ ਦੋਸਤ ਦੁਸਮਨ ਝੁਰਿਆ। ਜਿਤ ਵਗ ਗਈ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋ ਹੈ ਮੈਂ ਵੀ ਉਤ ਵਲ ਜਾਵਾਂ। ਫਰਜ਼ੇਦਮੇਰੇਨੂੰ ਪਿਛੇ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਣੇ। ਵਾਰਸਤਖਤ ਮੇਰੇ ਦਾ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਪਛਾਣੇ। ਇਹ ਗਲ ਕਹਿਕੇ ਨਾਲ ਦੇਵਾਂ ਉਠ ਵਿਦਾ ਹੋ ਤੁਰਿਆ, ਕੁਲ ਕਬੀਲਾ ਹੋ ਰੋ ਉਸਨੂੰ ਰੁਖਸਤ ਕਰਕਰ ਮੁੜਿਆਂ ਦੇਵਾਂ ਚੁਕ ਲਿਆ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਫੇਰ ਪਿਛਾਂਹ ਵਲ ਧਾਏ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਵਤਨ ਚਲ ਉਸਨੂੰ ਚੁਕ ਸ਼ਤਾਬ ਲਿਆਏ ਆਣ ਬਿਠਾਇਆ ਮੁੜਕੇ ਉਸਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਉਹਨੀਂ

ਮਕਾਨੀ। ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ ਕਰਦਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਿਲ ਬਰਜਾਨੀ।
 ਬਾਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰੰਗ ਮਹੱਲਾਂ ਫਿਰਦਾ ਓਨਹੀ ਜਾਈਂ ਸੁਸਨ ਬਾਨੋ ਸੀ
 ਉਠਦੀ ਬਹਿੰਦੀ ਜੇਹੜੀ ਜੇਹੜੀ ਥਾਈਂ ਸ਼ੌਕ ਦੀਦਾਰ ਤੇਹੇ ਦੇ ਕਾਰਨ
 ਮੈਂ ਭੁਲਾ ਹਾਂਗਾਹੀ। ਛੁਡ ਦਿਤਾ ਘਰ ਬਾਰ ਵਤਨ ਮੈਂ ਛੁਡ ਦਿਤੀ ਬਾਦਸ਼ਹੀ
 ਤੂੰ ਹੁਣ ਤਾਂ ਵਤਨ ਘਰ ਆਪਣੇ ਬੈਠੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਮਾਨੇ। ਮੈਂ ਪਰਦੇਸੀ
 ਤਲਬ ਤੇਰੀ ਵਿਚ ਫਿਰਦਾ ਦੇਸ ਬਿਗਾਨੇ ਪਹਿਲੇ ਘਾਇਲ ਕਰਨ
 ਆਸ਼ਕ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਨਜ਼ਰ ਮਿਹਰ ਦੀ। ਫਿਰ ਮੁੜਜਾਵਨ ਘਾਇਲ ਕਰਕੇ
 ਲਾਕੇ ਸਾਂਗਹਿਜਰ ਦੀ। ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਹੇ ਦਿਨ ਰਾਤੀਂ ਫਿਰਦਾ ਵਿਚਚਮਨ
 ਦੇ। ਰੋ ਰੋ ਉਹਨਾਂ ਖਿਆਲਾਂ ਅੰਦਰ ਕਰ ਕਰ ਵੈਣ ਸਜਨ ਦੇ। ਦੇਵ
 ਸਫੈਦ ਰਹੇ ਵਿਚ ਖਿਦਜਤ ਹਰ ਦਿਨ ਤੇ ਹਰਰਾਤੀ। ਪਰੀਆਂ ਹੂਰ ਹੋਣ
 ਉਹ ਖੜੀਆ ਜਿਤ ਵਲ ਕਰਨਜਮਾਤੀਂ ਸ਼ਰਾਬ ਕਬਾਬਤਮਾਸ ਹਾਜਰ
 ਸਭ ਕੁਛ ਉਸ ਦੇ ਲਗੇ। ਪਰ ਬਾਝ ਪਿਆਰੇ ਦਿਲਬਰ ਉਸਨੂੰ ਹਛਾ
 ਕੁਝ ਨਾ ਲਗੇ। ਖਬਰ ਹੁਸਨ ਬਾਨੋਦੀ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਤੂੰ ਆਖ ਸੁਣਾਈ
 ਇਮਾਮ ਬਖਸ਼ ਤੂੰ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੀ ਮੁੜਕੇ ਗਲ ਸੁਣਾਈਂ।

ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਆਪਣੇ ਮਾਂ ਪਿਉ ਨਾਲ ਗਲਬਾਤ ਕਰਨੀ

ਜਿਸ ਸ਼ਹਿਰ ਫਰਸ ਦੇ ਵਿਚ ਗਈ ਸੁਨੇਹੇ ਦੇਕੇ। ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ
 ਸੁਲੇਨਾਨ ਨਬੀ ਦਾ ਜਾ ਪਹੁੰਚੀ ਉਹ ਪੇਕੇ। ਮਾਂ ਪਿਉ ਦੇਖ ਹੋਏ ਦਿਲ
 ਰਾਜ ਲਾ ਗਲ ਉਸਨੂੰ ਸੁਨੋ ਰੋ ਰੋ ਮਿਲਿਆ ਕਲ ਕਬੀਲਾ ਭੈਣ ਭਰਾ
 ਵਿਛੰਨ। ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਵਿਚ ਸਈਆਂ ਰਲ ਮਿਲ ਜ਼ਾਹਰ ਖੇਡੇ ਹਸੇ। ਪਰ
 ਮੁਹਬਤ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੀ ਦਿਲ ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਵਸੇਜਾ ਕਿਤਨੀਮੁਦਤ
 ਬੀਤੀ ਏਵੇਂ ਮਾਂ ਪਿਉ ਦੇ ਦਿਲ ਆਈ ਦੇਖ ਕਿਤੇ ਵਲ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੀ
 ਚਾ ਕਰੀਂਦੀ ਕੁੜਮਾਈ। ਇਕ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਰਾਤ ਪਤੀ ਤੇ ਪਾਸੇ ਮਾਉਂ
 ਜੇ ਬਹਿੰਦੀ। ਬੈਠ ਇਕੱਲੀ ਹਾਲ ਹਕੀਕਤ ਉਸ ਦੇ ਅਗੇ ਕਹਿੰਦੀ।
 ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਕੌਮ ਵਿਚੋਂ ਉਹ ਮੁੰਦਰ ਸਾਹਜਾਦਾ, ਨਾਮ ਬਹਿਰਾਮ
 ਅਕਲ ਦਾ ਜ਼ੋਹਰ ਸਾਥੀ ਹੁਸਨ ਜਿਆਦਾ। ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨਦੀ
 ਕਿਧਰੇ ਮਰਜੀ ਚਾਹੋ। ਰਾਜੀ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹੋ

ਸੁਣਕੇ ਵਿਚ ਗਜਬ ਦੇ ਆਈ ਬੋਲੇਵਾਗੂ ਸੀਆਂ। ਗਜਬ ਹੋਯਾ ਦੇ ਆਪ ਡਿਠਾ ਵਰ ਕਰਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਧੀਆਂ। ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਕਦੇ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਮੁੜਦਾ ਜੇ ਉਸ ਪਾਸੋਂ। ਸਖਤ ਜੰਜੀਰਾ ਮੁਹਬਤ ਵਾਲਾ ਕੀਕਪ ਦਿਲ ਥੀਂ ਤੋੜਾਂ। ਫੇਰ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਇਸ ਗਲ ਥੀਂ ਜਾ ਫੜਿਆ ਬਾਝੋਂ ਹੁਕਮ ਆਸਡੇ ਤੇਰਾ ਅਜਦਲਕਾਰ ਕਿਸ ਪੜਿਆ। ਹੁਸਨ ਬਾਨੋਕਹੇ ਫਜਲ ਇਲਾਹੀਹੋਯਾਕੈਦਦਰਗਾਹੋ ਮੈਂ ਸਾਦਬਹਿਰਾਮ। ਰਹੇਹਾਂ ਹੁਣ ਤਕ ਪਾਕ ਗੁਨਾਹੋਂ। ਆਪਸ ਵਿਚ ਅਸਾਂ ਜੇ ਜਾਹਿਰਾ ਜਰਜ ਅੰਗ ਲਗਾਏ ਬਦਦੇ ਉਸਦੇ ਰਬ ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੇ ਦੋਜਕ ਪਾਏ। ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਮੈਂਸਾਂ ਆਈ ਮੰਗਣ ਹੁਕਮ ਤੁਹਾਡਾ। ਰਾਜੀ ਹੋਕੇ ਆਪ ਪੜ੍ਹਾਓ ਅਕਦਨਕਾਰ ਆਸਾਡਾ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਸਦਾ ਜੇ ਹੋਈ ਜਿੰਦਗਾਨੀ। ਮੌਤ ਆਵੇ ਜਦ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜਾਨ ਕਰਾਂ ਕੁਰਬਾਨ। ਓੜਕ ਮਾਂ ਨਸੀਹਤ ਕਰਦੀ ਖਫਾਤਬੀਅਤ ਹੋਕੇ। ਜਾਕੇ ਆਪਣੇ ਖਾਵੰਦ ਅਗੇ ਕਹੀ ਹਕੀਕਤ ਰੋਕੇ। ਕਹਿੰਦੀ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦਾ ਦਿਸਦਾ ਮੈਨੂੰ ਮੰਦਾ ਚਾਲਾ। ਸੁਣਦੀ ਨਹੀਂ ਨਸੀਹਤ ਕੋਈ ਚਾਹੋ ਦੇਸ ਨਿਕਾਲਾ। ਆਦਮੀਆਂ ਦੀ ਕੌਮ ਵਿਚ ਹੈ ਸ਼ਾਹਜਾਦਾ ਕੋਈ। ਉਸਦੀ ਸੂਰਤ ਦੇਖ ਕਿਤੇ ਵਲ ਉਸ ਤੇ ਆਸ਼ਕ ਹੋਈ। ਸੋਚ ਕੇ ਬਾਪ ਪਿਆ ਗਮ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਫਿਕਰ ਚੁੜਾਵੇ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦਿਹਾੜੇ ਸਾਥੀਂ ਚੁਪਕੀਤੀਨ ਸਜਾਵੇ। ਓੜਕ ਇਕ ਮਲਾ ਹੈ ਉਸ ਕਰਕੇ ਨਾਲ ਅਮੀਰ ਵਜੀਰਾਂ। ਕੈਦ ਕੀਤਾ ਚਾ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੂੰ ਬੁਧ ਨਾਲ ਜੰਜੀਰਾਂ। ਜਾਂ ਹੁਣ ਕੈਦ ਕਰਾਯਾ ਮਾਪਿਆਂ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਜਤਾਈਂ ਇਮਾਮ ਬਖਸ਼ ਚਲ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੂੰ ਤੂੰ ਇਹ ਖਬਰ ਸੁਣਾਈਂ।

ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦਾ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੂੰ ਸੂਰਨੇ ਵਿਚ ਵੇਖਣਾ

ਸੁਫਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੇ ਦਿਤੀ ਆਨ ਦਿਖਾਲੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਧ ਪਿਛੇ ਮੈਂ ਸ਼ਾਹਾ ਐਡੀ ਮੁਸੀਬਤ ਜਾਲੀ। ਮੈਂ ਬੇਦਰਦ ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਇਸਕ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਮਰਦੀ। ਰੋਕੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ ਆਣ ਉਲਾਂਭਾ ਕਰਦੀ। ਤੂੰ ਸੌਂਦਾ ਹੈ ਰੰਗ ਮਹਿਲੀਂ ਕਰਕੇ ਨੀਂਦ ਪਿਆਰੀ। ਮੈਂ ਵਿਚ ਬੰਦੀਖਾਨੇ ਬਧੀ ਵਾਹ ਵਾਹ ਤੇਰੀ ਯਾਰੀ। ਲੈਲੈ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਦਿਨ ਰਾਤੀਂ

ਪਈ ਉਡੀਕਾਂ ਵਾਟਾਂ । ਸਹਿਕਾ ਨਿਤ ਦੀਦਾਰ ਤੇਰੇ ਨੂੰ ਰੋ ਰੋ ਝਲੀਆਂ
ਫਾਟਾਂ । ਜਾ ਤੂੰ ਦਿਲੋਂ ਭੁਲਾ ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਮੇਹਰ ਸੁਹਬਤ ਮੇਰੀ । ਜਾਦਿਲ
ਤਰਾ ਖੋਹ ਖੜਿਆ ਹੈ ਮੈਥੋਂ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇਰੀ । ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਹ ਵਿਛੋੜਾ ਤੇਰਾ
ਕਿਚਰਕ ਤੋੜੀ ਜਾਲਾਂ । ਬੰਦੀ ਦੇ ਵਿਚ ਇਸਕ ਤੇਰੇ ਦਾ ਕੀਕਰ ਬੂਟਾ
ਪਾਲਾਂ । ਬਦਲੇ ਇਸਕ ਤੇਰੇ ਦੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਬੰਦੀਖਾਨਾ । ਦਰਦ
ਮੇਰੇ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਤੈਨੂੰ ਵਾਹ ਵਾਹ ਇਹ ਯਰਾਨਾ । ਇਤਨ ਸੁਖਨ
ਕਲਾਮਾ ਕਰਕੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਮਤਵਾਲੀ । ਚਲੀ ਗਈ ਤੇ ਸ਼ਾਹਬਹਿਰਾਮ
ਨੇ ਖਾਬੋਂ ਸੂਰਤ ਸੰਭਾਲੀ । ਜਾਂ ਉਸ ਖਾਬ ਖਿਆਲੋਂ ਅਖੀਂ ਉਸ ਦੀਆਂ
ਉਘੜ ਗਈਆਂ । ਨਾ ਹੀ ਉਥੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੀਆਂ
ਸਈਆਂ । ਦੇਖ ਚੁਫੇਰ ਉਚੀ ਰੋਂਦਾ ਕਰਕੇ ਗਿਰੀਆਂ ਜਾਰੀ । ਹਾਏ
ਰਬਾ ਹੁਣ ਇਥੇ ਸੀ ਉਹ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ । ਹੋ ਬੇਤਾਬ ਪਿਆ
ਡਿਗ ਧਰਤੀ ਰੋ ਰੋ ਮਾਰੇ ਚੀਕਾਂ । ਇਸਕ ਮਜਾਜੀ ਦੀ ਇਹ ਬਾਜੀ ਗਿਣ
ਗਿਣ ਲਾਵੇ ਲੀਕਾਂ । ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਡਿਠਾ ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰੋਂਦਾ ਪਿਆ ਏਹਾਸਾ
ਹਥੀਂ ਪਕੜ ਬਹਾਵੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਦਿਲਾਸਾ । ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦ
ਪੁਛਦਾ ਕਰਕੇ ਲਸਕਰ ਸਭ ਇਕੱਠ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਦਾ ਦਸੇ ਯਾਰੋ ਜਿਸ
ਕਿਸੇ ਸੁਣਿਆ ਡਿਠਾ । ਅਰਜ ਕੀਤੀ ਸਭ ਦੇਵਾ ਰਲ ਮਿਲ ਕਸਮ ਅਸਾਂ ਨੂੰ
ਸ਼ਾਹਾ । ਹੁਣ ਤਕ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਕਿਧਰੋਂ ਨਾਮ ਨਾ ਸੁਣਿਆ ਆਹਾ ।
ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਡਿਠਾ ਜਾਂ ਸਾਥੀਂ ਹੋਈ ਗਲ ਅਵਲੀ । ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਦੀ ਗਲ
ਅਸਾਂ ਨੂੰ ਹਰਗਿਜ ਮੂਲ ਨਾ ਦਸੀਂ । ਸੁਰਖਾਸ ਭਰਾ ਜੋ ਉਸ ਦਾ ਆਹਾ
ਵਿਚ ਕੋਹਕਾਫ ਟਕਾਨਾ । ਉਸਦੀ ਵਲ ਰਵਾਨਾ ਕਰਦਾ ਲਿਖ ਕੇ ਇਹ
ਪਰਵਾਨਾ । ਲਿਖ ਪਰਵਾਨਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਹਥ ਚਾ ਉਸ ਨੇ ਪਕੜਾਇਆ
ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਸ਼ਤਾਬੀ ਉਸਨੇ ਉਪਰ ਤਖਤ ਬਹਾਇਆ । ਦੇਵਾਂ ਤਖਤ
ਸਿਰੇ ਤੇ ਚਾਇਆ ਉਡੇ ਵਿਚ ਹਵਾਏ । ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ
ਨੂੰ ਫਿਰ ਕੋਹਕਾਫ ਲਿਆਏ ਕੋਹਕਾਫ ਪਹਾੜ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਵਾਸਾ ਡਿਠਿਆਂ
ਹੋਬਤ ਆਵੇ । ਹੈ ਉਹ ਜਦ ਜਿਮੀਂ ਦੇ ਉਪਰ ਆਦਮ ਜਾਤ ਨਾ ਜਾਵੇਂ
ਜਾਂ ਕੋਹਕਾਫ ਗਿਆ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਅਗੇ ਗਈਆਂ ਖਬਰਾਂ । ਸੁਣ ਸੁਰਖਾਬ

ਅਗੋਂ ਆ ਮਿਲਿਆ ਲੈ ਕੇ ਤੋਹਫੇ ਨਜਰਾਂ ਵਿਚ ਕੋਹਕਾਫ ਕਿਲਾ ਸੀ
 ਉਸਦਾ ਪਰਬਤ ਚੀਰ ਬਣਾਇਆ। ਉਸ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦਾ
 ਚਾ ਉਸ ਤਖਤ ਲਹਾਇਆ। ਫਿਰ ਸਦਵਾਕੇ ਲਸ਼ਕਰ ਸਾਰਾ ਪੁਛਿਓ
 ਸੁ ਹਰ ਦੇਉ ਨੂੰ। ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਦਾ ਦਸੋ ਕੋਈ ਹੈ ਮਾਲੂਮ ਕਿਸ ਨੂੰ
 ਕਸਮਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੋਵਾਂ ਸਾਨੂੰ ਖਬਰ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਲੂਮ ਸਬਜ
 ਨਾ ਸੁਣਿਆ ਅਜ ਤਕ ਉਮਰ ਜੋ ਐਡੀ ਹੋਈ ਸੁਰਖਾਸ ਦੇਵ ਜਾਂ ਸ਼ਾਹ
 ਬਹਿਰਾਮ ਨੂੰ ਰੋਂਦਾ ਗਮ ਥੀਂ ਡਿਠਾ। ਨਾਲ ਦਿਲਾਸੇ ਕਹਿੰਦਾ ਉਸ ਨੂੰ
 ਬੋਲ ਜਬਾਨੋਂ ਮਿਠਾ। ਹੁਣ ਤੂੰ ਰਖ ਤਸੱਲੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਨਾ ਰੋ ਮੇਰਿਆ
 ਯਾਰਾ। ਗੰਧਕ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਸਾਥੀ ਹੈ ਉਹ ਭਰਾ। ਮੈਂ ਭੇਜਾਂਗਾ
 ਉਸ ਵਲ ਤੈਨੂੰ ਨਾਲੇ ਖਤ ਲਿਖਾ ਕੇ। ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਦੀ ਉਸ ਦੇ
 ਪਾਸੋਂ ਖਬਰ ਲਵੀਂ ਤੂੰ ਜਾ ਕੇ। ਏਹ ਗਲ ਕਹਿ ਕੇ ਹਥ ਦੇਵਾ ਦੇ ਲਿਖ
 ਦਿਤਾ ਪਰਵਾਨਾ। ਗੰਧਕ ਦੇ ਵਲ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੀ ਕੀਤਾ ਤਖਤ
 ਰਵਾਨਾ। ਜਾਂ ਫਿਰ ਰੁਖਸਤ ਕਰਨ ਲਗਾ ਸੀ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਹੈ ਜਾ ਕੇ
 ਨਾਲ ਮੁਹਬਤ ਸੌ ਸੁਗਾਤਾਂ ਦਿਤੀਆਂ ਕੋਲ ਬਹਾ ਕੇ। ਇਕ ਟੋਪੀ ਇਕ
 ਵਾਲ ਸਰੀਰੋਂ ਕਰਦਾ ਪੁਟ ਹਵਾਲੇ, ਏਹ ਦੋ ਚੀਜਾਂ ਜਿਥੇ ਹੋਵੇ ਰਖੀਂ
 ਆਪਣੇ ਨਾਲੇ, ਇਹ ਟੋਪੀ ਸੁਲੇਮਾਨੀ ਹੋਗੀ ਜਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਪਾਵੇਂ।
 ਅਸੀਂ ਦੇਖਦਿਆਂ ਈ ਓਥੇ ਤੂੰ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਵੇਂ, ਆਦਮ ਜਿੰਨ
 ਪਰੀ ਹੋ ਜਾਵਣ ਅੰਨ ਤੇਰੇ ਲਖ ਤੂੰ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਲਵੇਂਗਾ ਤੈਨੂੰ
 ਕੋਈ ਨਾ ਦੇਖੇ, ਏਹ ਲੈ ਵਾਲ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਤੈਨੂੰ ਪਵੇ ਮੁਸੀਬਤ ਭਾਰੀ,
 ਇਹਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰੀਂ ਤੂੰ ਮੈਂ ਤਦ ਆਣ ਕਰਾਂਗਾ ਯਾਰੀ, ਏਹ ਦੋ
 ਚੀਜਾਂ ਲੈ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਹੁਣ ਕੋਹਕਾਫੋਂ ਚਲਿਆ, ਗੰਧਕ ਸੁਨਕੇ ਖਬਰਾਂ
 ਉਸ ਦੀਆਂ ਉਹ ਅਗੋਂ ਜਾਂ ਮਿਲਿਆ। ਸ਼ਰਾਬ ਕਬਾਬ ਰਬਾਬ ਤਮਾਸੇ
 ਜੋ ਗੰਧਕ ਥੀਂ ਸੀ ਸਹਿਆ। ਜੋ ਕੁਝ ਲਾਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਰ ਹਾਜਰ
 ਆ ਧਰਿਆ। ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਕਿਹਾ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਸੁਝਦਾ
 ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਦੀਆ ਖਬਰਾਂ ਉਚੋਂ ਬਲ ਬਲ ਅੰਦਰ ਸੁਝਦਾ। ਸਾਰੀ
 ਖਿਦਮਤ ਤੇ ਤਵਾਜ਼ਿਆ ਹੈ ਵਿਚ ਏਸੇ ਕੰਮ ਦੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਪਹੁੰਚਾਓ

ਮੈਨੂੰ ਕਰੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਗਮ ਦੇ । ਗੰਧਕ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦ ਪੁਛਦਾ ਵਾਕਫ ਕੋਈ
 ਤੁਸਾਂ ਥੀਂ ਥੀਂ । ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਦੀਆਂ ਖਬਰਾਂ ਦਵੇ ਲਏ ਇਨਾਮ ਅਸਾਂ ਥੀਂ
 ਕਸਮਾਂ ਖਾਧੀਆਂ ਦੇਵਾਂ ਰਲ ਮਿਲ ਸਾਰਿਆਂ ਅਗੋਂ ਪਿਛੋਂ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ
 ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਜਾਣੇ ਕੋਈ ਅਸਾਡੇ ਵਿਚੋਂ । ਇਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਹਜਾਦੇ
 ਦੀਆਂ ਆਸੂ ਨਿਕਲ ਆਈਆਂ । ਕਹਿੰਦਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਨੂੰ ਹੁਣ ਮੈਂ ਕਿਥੋਂ
 ਲਭ ਸਾਈਆਂ । ਗੰਧਕ ਡਿਠਾ ਜਾਂਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੂੰ ਰੋਂਦਾ ਜਾਰੋ ਜਾਰੀ
 ਨਰਮ ਹੋਇਆ ਦਿਲ ਉਸ ਦਾ ਉਸ ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਕਰ ਬਿਲਦਾਰੀ । ਨਾ
 ਰਾਜਾਨ ਮੇਰੀ ਓ ਬੇਲੀ ਦਿਲ ਵਿਚ ਰਖ ਤਸੱਲੀ । ਮੁਸ਼ਕਲ ਤੇਰੀ ਹਲ
 ਹੋਵੇਗੀ ਅਜਕਲ ਸਿਨਸ਼ਾ ਅੱਲਾ । ਗੰਧਾਲ ਦੇਵ ਅਸਥੀਂ ਵਡਾ ਹੈ ਭਰਾ
 ਅਸਾਡਾ । ਚੁੰਕਿਲਿਆ ਕੋਹੁ ਕਾਫਲਾ ਦਿਆ ਵਿਚ ਹੈ ਉਹ ਹਾਕਮ ਜਾਦਾ
 ਚਾਰ ਲਖ ਦੇਵ ਤਾਬਿਆ ਉਸਦੇ ਵਡੇ ਅਕਬਰਭਾਰੇ । ਸ਼ਹਿਜਾਦੇ ਮਾਲੂਮ
 ਉਸਨੂੰ ਦਿਓ ਪਰੀਆ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੰਧਾਲ ਕਰੋਗੇ ਖਿਦਮਤ ਤੇਰੀ ਤੋਂ ਸਭ
 ਖਾਤਰਦਾਰੀ । ਦੇਵਾਂ ਪਾਸੋਂ ਖਬਰ ਲਏਗਾ ਸ਼ਹਿਬ ਸਬਜ ਦੀ ਸਾਰੀ ਇਹ
 ਗਲ ਕਹਿਕੇ ਹਥ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਲਿਖ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਦੇਂਦਾ ਸ਼ਾਹਬਹਿਰਾਮ ਵਲੋਂ
 ਫਿਰ ਮੁੜਕੇ ਸੌ ਤਕੀਦ ਕਰੇਂਗਾ । ਗੰਧਕ ਥੀਂ ਸਾਹਜਾਦੇ ਨੇ ਫਿਰ ਕੀਤੀ
 ਅਗਾਂਹ ਤਯਾਰੀ । ਗੰਧਕ ਨੇ ਭੀ ਦੇਸੁਗਾਤਾਂ । ਦਿੱਤੀਆਂ ਟੁਰਦੀ ਵਾਰੀ ਇਕ
 ਆਸਾ ਇਕ ਵਾਲ ਸਰੀਰੋਂ ਇਹ ਚੀਜਾਂ ਦੇਵੇਂ ਵਾਲ ਧੁਖਾਈ ਅੰਜੇ ਵੇਲੇ
 ਮੈਂ ਪਹੁੰਚਾਂਗਾ ਓਨੇ । ਇਕ ਆਸ਼ੇ ਵਿਚ ਦੇ ਸਿਫਤਾਂ ਨੇ ਦਸਾਂ ਤਰੇ ਅਗੇ
 ਕਿਸ ਦਰਖਤ ਉਤੇ ਚਾ ਮਾਰੀਂ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਭੁਖ ਲਗੇ ਦੁਖੀ ਖੂਬੀ ਦਾ ਕੁਝ
 ਆਖਾਂ ਆਸਾ ਹੈ ਅਜਹਾ । ਬੰਦ ਹੋਵੇ ਦਰਵਾਜਾ ਭਾਵੇਂ ਡਾਢਾ ਕੇਹਾ ਉਸ
 ਦਰਵਾਜੇ ਨੂੰ ਤੂੰ ਆਸਾ ਏਹ ਇਕ ਵਾਰ ਛੁਹਾਵੀਂ । ਆਪੇ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਏ ਦਰਵਾਜਾ
 ਤੇ ਅੰਦਰ ਵੜ ਜਾਈਂ । ਗੰਧਕ ਕੋਲੋਂ ਸ਼ਾਹਬਹਿਰਾਮ ਨੂੰ ਇਹ ਆਸਾ ਹਥ
 ਆਇਆ । ਤਖਤ ਉਤੇ ਬੈਠਾ ਸ਼ਾਹਜਾਦਾ ਦੇਵਾ ਤਖਤ ਉਠਾਯਾ ਉਚੇ
 ਲੈ ਕੋਹ ਕਾਫੋਂ ਉਡੇਵਾ ਬਦਲ ਥੀਂ ਬਹੁਤੇ । ਗੰਧਾਲ ਵਿਚ ਖਿਦਮਤ ਹਾਜਰ
 ਆਣ ਅਲੋਯਾ । ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਉਤੇ ਪਰ ਉਸਦਾ ਲੂੰ ਲੂੰ ਰਾਜੀ ਹੋਯਾ
 ਗੰਧਾਲ ਵਲੋਂ ਪਰ ਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੂੰ ਡਿਠਿਆਂ ਹੈਰਤ ਆਈ । ਅਗੇ

ਹੋਰ ਬਲਾ ਅਜੇਹੀ ਨਾ ਉਸ ਡਿਠੀ ਆਹੀ। ਵਡੇ ਪਹਾੜ ਜੇਡੀ ਉਹ
 ਆਫਤ ਸ਼ਕਲ ਡਰਾਵਣ ਵਾਲੀ। ਯਾ ਉਹ ਆਪ ਇਕਠੀ ਆਹੀ ਰਾਤ
 ਹਨੇਰੀ ਕਾਲੀ। ਸੂਰਤ ਵੇਂਹਦਿਆਂ ਓਸ ਦੇਵ ਦੀ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਸੀ
 ਡਰਿਆ। ਮੇਹਰ ਮੁਹਬਤ ਉਸਦੀ ਕੋਲੋਂ ਓੜਕ ਮੁੜ ਦਿਲ ਪਰਿਆ ਹਾਲ
 ਹਕੀਕਤ ਸਮਝੀ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੀ ਸਾਰੀ। ਚਾਰ ਲਖ ਦਿਓ
 ਹਾਜ਼ਰ ਕੀਤੇ ਹਰ ਇਕ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ। ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਦਾ ਪਤਾ ਨਿਸ਼ਾਨੀ
 ਪੁਛਿਆ ਹਰ ਇਕ ਤਾਈ। ਹਰ ਇਕ ਕਸਮਾਂ ਕਰ ਜਾਂਦਾ ਮਾਲੂਮ
 ਅਗਾਂਈ। ਓੜਕ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਸੀ ਇਕ ਬੁਢਾ ਦੇਵ ਪੁਰਾਣਾ। ਉਸਨੇ
 ਕਿਹਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਨੂੰ ਮੈਂ ਅਲਦਤਾ ਜਾਣਾ ਗਲੀਆਂ ਕੂਚੇ ਸ਼ਹਿਰ
 ਸਬਜ ਤੇ ਸਭ ਬਾਜਾਰ ਮਹੱਲਾਂ। ਘਰ ਘਰ ਮਹਿਲ ਹਵੇਲੀ ਉਸਦੀ ਮੈਨੂੰ
 ਮਾਲੂਮ ਵੱਲਾ। ਗੰਧਾਲ ਕਹਿਆ ਸੀ ਓ ਬਾਬਾ ਜੇ ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣੇ।
 ਕਿੰਨੀ ਉਮਰ ਗਈ ਹੈ ਤੇਰੀ ਅਗੋਂ ਕਿੰਨੀ ਮਾਣੇ ਕਹਿੰਦਾ ਨੇਂ ਸੇਵ ਰਿਹਾ
 ਦਾ ਹੋਯਾ ਹੁਣ ਤਕ ਏਦੂੰ ਪਿਛੇ ਪੰਜ ਸੌ ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਗੁਜਰ ਕਰਾਂ
 ਓਹ ਇਥੇ ਫੇਰ ਗੰਧਾਲ ਕਹਿਆ ਓ ਬਾਬਾ ਤੂੰ ਹੀ ਕਰ ਇਸ ਕਮ ਨੂੰ।
 ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਦੇ ਵਿਚ ਪੁਚਾਈਂ ਸਾਡੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ। ਬੁਢਾ ਹੋ ਤਿਆਰ
 ਖਲੋਪਾ ਮਹਿਰਮ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਚਾਯਾ ਤਖਤ ਸ਼ਤਾਬੀ ਦੇਵਾਂ ਸਿਰ ਤੇ
 ਬਹਿਰਾਮ ਸ਼ਾਹ ਦਾ ਗੰਧਾਲ ਕਹਿਆ ਮੁੜ ਤੁਰਦੀ ਵਾਰੀ ਤੂੰ ਸਜਣ
 ਮੇਰੇ। ਸਾਥੋਂ ਭੀ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲੈ ਜਾ ਕੰਮ ਆਵਣਗੀਆਂ ਤੇਰੇ ਇਕ ਸਰੀਰੋਂ
 ਵਾਲ ਅਸਾਡਾ ਲੈ ਜਾਹ ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ। ਦੂਜੀ ਪੈਰੀਂ ਵਾਲਾ ਏਹ ਜੋੜਾ
 ਸੁਲੇਮਾਨੀ। ਇਸ ਜੋੜੇ ਦੀ ਖੂਬੀ ਏਹ ਜਿਉਂ ਪੈਰੀਂ ਰਖੋਂ। ਪੰਜ ਸੌ
 ਕੋਹ ਕਰ ਜੇ ਪੈਂਡਾ ਤਾਂ ਭੀ ਮੂਲ ਨਾ ਥਕੇਂ। ਔਖੀ ਬਣੇ ਕੋਈ ਜਦ
 ਤੇਹੈ ਨਾਲ ਕਰਾ ਰਬਾਨੀ। ਜਾਂ ਤੂੰ ਵਾਲ ਪੁਖਾਏ ਮੇਰਾ ਮੈਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾ
 ਜਾਨੀ। ਇਹ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਹੁਣ ਲੈ ਕੇ ਹੋਯਾ ਰਵਾਨਾ।
 ਉਡੇ ਦੇਵ ਹਵਾ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਵਲ ਅਸਮਾਨਾਂ। ਸਤ ਦਿਹਾੜੇ ਤੇ
 ਸਤ ਰਾਤਾਂ ਉਡੇ ਇਕ ਸੇ ਤਾਰੇ। ਅਠਵੇਂ ਦਿਨ ਓਹ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚੇ ਸਨ
 ਇਕ ਪਰਬਤ ਦੀ ਗਾਰੇ। ਸਭ ਪਹਾੜਾਂ ਥੀਂ ਉਹ ਵਡਾ ਪਰਬਤ ਉਚਾ

ਸਾਹੀ । ਉਸ ਦੇ ਵਿਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਨਾਲ ਡੂੰਘੀ ਖੁੰਦਰ ਆਹੀ । ਉਸ ਖੁੰਦਰ ਤੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੂੰ ਦੇਵਾਂ ਖੜ ਪਹੁੰਚਾਇਆ । ਇਹੋ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਦ ਦਾ ਰਾਹ ਹੈ ਬੁਢੇ ਆਖ ਸੁਣ ਸਿਆ ਬਹਿਰਾਮ ਕਹਿਆ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਦ ਦਾ ਇਹੋ ਰਾਹ ਹੈ ਯਾਰੇ । ਏਸ ਖੁੰਦਰ ਉਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਾ ਉਤਾਰੇ । ਤਮਾਮ ਵਿਦਾ ਹੋ ਜ ਕੇ ਮੈਥੀਂ ਮੈਂ ਹੁਣ ਆਪੇ ਜਾਵਾਂ । ਹਰ ਕਿਸਨੂੰ ਘਰ ਦਿਲਬਰ ਦੇ ਨਾ ਹਮ ਰਾਹ ਲੈ ਜਾਵਾਂ । ਓੜਕ ਦੇਵ ਕੀਤੇ ਓਸ ਰਖਸਤ ਘਲੇ ਮੋੜ ਪਿਛੇ ਹਾਂ । ਆਪ ਇਕੱਲਾ ਉਸ ਖੁੰਦਰ ਵਿਚ ਲਜਾ ਵੜਨ ਅਗਾਹਾਂ । ਸਿਰ ਤੇ ਟੋਪੀ ਪੈਰੀਂ ਜੋੜਾ ਆਸਾ ਵਿਚ ਫੜਿਆ । ਲੈ ਕੇ ਨਾਮ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਉਸ ਖੁੰਦਰ ਵਿਚ ਵੜਿਆ । ਸੌ ਕਹਾਂ ਵਿਚ ਲੰਮੀ ਖੁੰਦਰ ਡੂੰਘੀ ਘੁੰਮਨਘੇਰੀ । ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਉਸ ਵਿਚ ਅੰਧ ਹਨੇਰੀ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਓਸ ਵਿਚ ਦਿਸੇ ਇਕੋ ਜਹਾ ਲਹਿੰਦਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਨਜਰ ਨਾ ਆਵੇ ਖੂਬੀ ਓਸਦੀ ਏਹਾ । ਆਦਮੀਂ ਥੀਂ ਉਸ ਖੁੰਦਰ ਵਿਚ ਜੇ ਕੋਈ ਬੰਦਾ ਜਾਵੇ । ਦਹਿਸ਼ਤ ਨਾਲ ਜਾਏ ਜਿੰਦ ਓਸਦੀ ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਮਰ ਜਾਵੇ । ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਲਗਾ ਫਿਰ ਦੌੜਨ ਫਿਰ ਫਿਰ ਸਜੇ ਖਬੇ ਅੱਗਾ ਪਿੱਛਾ ਨਜਰ ਨਾ ਆਵੇ ਰਾਹ ਨਾ ਕਿਧਰੇ ਲਭੇ ਅਗੇ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਆਂਦਾ ਸੀ ਹੁਣ ਰਹਿ ਗਿਆ ਅਕੱਲਾ । ਕਦਮ ਉਠਾਵਤੇ ਭੈ ਖਾਵੇ ਕਰਦਾ ਅੱਲਾ ਅੱਲਾ, ਪਿੱਛਾ ਯਾਦ ਪਿਆ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਕਰਦਾ ਰੋ ਰੋ ਝੇਵੇ । ਮੈਨੂੰ ਦੇਸ ਵਤਨ ਘਰ ਵਿਚੋਂ ਪਾਏ ਇਸ਼ਕ ਬਖੇੜੇ । ਇਕੋ ਲਸ਼ਕਰ ਫੌਜਾਂ ਫੌਜਾਂ ਮੇਰੇ ਨਫਰ ਗੁਲਾਮ ਹਜ਼ਾਰਾਂ । ਇਕੋ ਤਾਂ ਰੋਂਦਾ ਰਿਹਾ ਇਕੱਲਾ ਵਿਚ ਪਰਬਤ ਦੀਆਂ ਗਾਰਾਂ । ਮੈਂ ਸੀ ਜਾਤਾ ਇਸ਼ਕ ਸੁਖਾਲਾ ਹੈ ਆਸਾਨ ਕਮਾਵਨ । ਓੜਕ ਜਾਤਾ ਡਿਠਾ ਵਿਚ ਥੀਂ ਹੈ ਚੰਗਾ ਮਰ ਜਾਵਨਾ ਭੇਜ ਰਬਾ ਇਸ ਖੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿਚ ਮਲਕੁਤ ਮੌਤ ਜਬਾਨੋ । ਮੌਤ ਆਵੇ ਤੇ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂ ਛੁਟੇ ਜਾਨ ਅਸਾਥੋਂ ਨਾ ਹੁਣ ਮੁੜਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਕੋਈ ਨਾ ਹੁਣ ਦਿਸੇ ਅਗਾ । ਵਿਚ ਹਨੇਰ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰ ਵਿਚ ਫਿਰ ਰੋਵਨ ਲਗਾ । ਏਸੇ ਹਾਲ ਰਿਹਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਰੋਂਦਾ ਕਰ ਕਰ ਕਿਸੇ । ਉਹ ਹਨੇਰੀ ਖੁੰਦਰ ਦੇ ਵਿਚ ਰਾਹ ਨਾ ਕਿਧਰੇ ਦਿਸ । ਓੜਕ ਯਾਦ ਆਇਆ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਦਰ

ਏਸ ਹੈਰਾਨੀ । ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਦਿਤਾ ਸੀ ਜੇਹੜਾ ਉਸ ਸੁਰਮਾ ਸੁਲੇਮਾਨੀ
 ਉਸ ਸੁਰਮੇਂ ਥੀਂ ਲੈ ਸਲਾਈ ਇਕ ਉਸ ਅੱਖੀ ਪਾਈ ਦਿਸਣ ਲਗਾ
 ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਤਾਂ ਮੌਲਾ ਆਸ ਪੁਜਾਈ ਡਿਠਾ ਸ਼ਹਿਰ ਸਬਜ ਜਾਂ ਓਸਨੇ
 ਲਗੀ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨੀ । ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵਿਚ ਦੁਨੀਆਂ ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ
 ਦਾ ਸਾਨੀ ਸੁਲੇਮਾਨ ਪੈਰੰਬਰ ਦੁਨੀਆਂ ਉਤੇ ਓਸ ਬਹਿਸਤ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ।
 ਆਪ ਬਣਾਇਆ ਸ਼ਹਿਰ ਅਜਾਇਬ ਹੈ ਬੇਮਿਸਾਲ ਬੈਦੂਨ ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ
 ਵਿਚ ਵਸਨ ਸਭੇ ਹੁਸਨ ਸ਼ਿੰਗਾਰੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਸਿਰ ਤੇ ਪੈਰ ਤੋੜੀ ਉਹ
 ਰੋਸ਼ਨ ਰੂਪ ਹੁਸਨ ਦੀਆਂ ਪਰੀਆਂ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਰਿਹਾ ਦਿਨ ਸਾਰਾ
 ਫਿਰਦਾ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਕਰਦਾ ਢੂੰਡ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੀ ਅੰਦਰ ਹੋ ਹਰ
 ਘਰ ਦੇ ਉਸਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਨਡਰੀਂ ਆਵੇ ਚਾਨਣ ਵਿਚ ਹਨੇਰੇ । ਪਰ
 ਉਹ ਖਲੋਤਾ ਦਿਸੇ ਨਾਹੀ ਅਗੇ ਮੇਰੇ ਤੇਰੇ ਏਸ ਤਰਾਂ ਰਿਹਾ ਉਹ ਫਿਰਦਾ
 ਘਰ ਅਰ ਸਜੇ ਖਬੇ ਪਰ ਸੂਰਤ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੀ ਉਸਨੂੰ ਹਰਗਿਜ ਕਿਤੇ
 ਨਾ ਲਭ ਓੜਕ ਇਕ ਦਿਨ ਜਾ ਵੜਿਆ ਸੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਗਰਗ ਹੇਸਤ
 ਦਰਵਾਜੇ ਉਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਬਧੇ ਹੋਏ ਆਸੇ । ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਦਰਵਾਜੇ ਸਭ ਜਾਂ
 ਉਸ ਆਸਾ ਲਾਇਆ ਲੰਘ ਗਿਆ ਉਹ ਸਭਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਹਰਗਿਜ ਨੇ ਜਰ
 ਨਾ ਆਇਆ ਸ਼ੋਰ ਪਿਆ ਵਿਚ ਦੇਵਾ ਪਰੀਆ ਇਹਕੀ ਕੁਦਰਤ ਹੋਈ
 ਆਪ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਦਰਵਾਜੇ ਨਜਰ ਨਾ ਆਯਾ ਕੋਈ । ਉਹ ਜਾਂ ਅੰਦਰ
 ਦਾਖਲ ਹੋਯਾ ਵਿਚ ਘਰਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ । ਅਗੇ ਉਸ ਘਰ ਡਿਠੋ ਸੂ ਬਾਗ
 ਵਡਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ । ਹੋਰ ਅਜਿਹਾ ਬਾਗ ਬਹਿਸਤੀ ਨਾ ਡਿਠਾ ਸੀ ਅਗੇ
 ਉਸ ਵਿਚ ਹੋਜ ਕੌਸਰ ਦੇ ਵਾਂਗ ਨਹਿਰ ਪਈ ਇਕ ਵਗੇ । ਉਪਰ ਨਹਿਰ
 ਦੇ ਸੀ ਇਕ ਤਖਤ ਜਵਾਹਰੀ ਜੜਿਆ । ਸ਼ਾਹ ਪਰੀਆਂ ਦਾ ਉਸ ਦੇ
 ਉਤੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਜਾ ਚੜ੍ਹਿਆ । ਪਿਛੋਂ ਉਥੇ ਫੇਰ ਆ ਬੈਦੀ ਸ਼ਾਹਪਰੀ ਇਕ
 ਰਾਣੀ । ਨਰਗਸ ਬਾਨੋ ਨਾ ਉਸ ਦਾਸੀ ਬੜੀ ਅਸੀਲ ਸੁਣਾਈ । ਸੂਰਤ
 ਸੀਰਤ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੀ ਚੰਨੋ ਦੂਣ ਸਵਾਈ । ਆਪ ਹੈਸੀ ਉਹ ਨਰਗਸ
 ਬਾਨੋ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੀ ਮਾਈ । ਤਖਤ ਉਤੇ ਔਰਤ ਖਾਂਵਦੇ ਜਾਂ ਰਲ ਬੈਠੇ
 ਦੋਵੇਂ ਨਰਗਸਬਾਨੋ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਨਸੀਹਤ ਕਰਦੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਵਿਚ ਬੰਦਖਾਨੇ

ਕੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਨਸੀਹਤ ਕਰਦੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਵਿਚ ਬੰਦਖਾਨੇ
 ਕਿਉਂ ਹੈ ਬੱਧੀ ਮਰਦੀ। ਇਹ ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਨਰਗਸਬਾਨੋ ਦਾਈ ਨੂੰ ਸਦਵਾ
 ਕੇ। ਭਜੀ ਤਰਫ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੇ ਕਰੇ ਨਸੀਹਤ ਜਾਕੇ। ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਵਲ
 ਜਾਂਦਿਆਂ ਆਹੇ ਸਤ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਗੇ ਸਤਾ ਉਤੇ ਮੋਮਕਮ ਆਹਕੁਫਲ
 ਲੋਹੇ ਦੇ ਅਗੇ। ਇਹ ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੇ ਸੁਣਕੇ ਦਿਲ ਵਿਚ
 ਪਾਈ। ਪੜ੍ਹ ਲਾਹੌਰ ਵਲਾ ਕੁਵੈਤ ਤੁਰਿਆ ਓਹ ਭੀ ਪਿਛੇ ਦਾਈ।
 ਲਾਹੇ ਕੁਲਵ ਸਤੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਲੰਘ ਗਈ ਓਹ ਦਾਈ। ਜਿਥੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ
 ਸੀ ਰਹਿੰਦੀ ਓਹ ਹਵੇਲੀ ਆਈ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਭੀ ਪਿਛੇ ਉਸ ਦੇ
 ਆਯਾ ਚੁਪ ਚੁਪਾਤਾ। ਲੰਘ ਗਿਆ ਓਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕਿਨੇ ਨਾ ਡਿਠਾ
 ਜਾਤਾ। ਡਿਠਾ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਇਕ ਅਗੇ ਸੁੰਦਰ ਮਹਿਲ ਰੂਪਹਿਰੀ।
 ਓਸ ਤੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਸੀ ਬੈਠੀ ਓਪਰ ਤਖਤ ਸੁਨਹਿਰੀ। ਪਏ ਹੋਏ ਵੰਜੀਰ
 ਸੁਨਹਿਰੀ ਨਾਜਕ ਪੈਰੀਂ ਹਥੀਂ ਦਾਈ ਦੇਣ ਨਸੀਹਤ ਲਗੀ ਦੇਕੇ ਭਲੀਆਂ
 ਮੱਤੀ ਜਾਂ ਬਹਿਰਾਮ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਵਲ ਕੀਤਾ ਇਕ ਨਜਾਰਾ ਹੋ ਬੇਹੋਸ਼
 ਜਿਮੀਂ ਤੇ ਡਿਗਾ ਮਾਰ ਆਲਮ ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਇਹੋ ਬੈਠਾ ਦਿਲ ਵਿਚ
 ਪੜ੍ਹਦਾ ਰੱਬ ਦੀ ਸਿਫਤ ਸੁਨਾਈਂ ਦਾਈ ਬੈਠੀ ਕਰੇ ਨਸੀਹਤ ਹੁਸਨਬਾਨੋ
 ਦੇ ਤਾਈਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਤੂੰ ਐਸੀ ਦਾਨਸਮੰਦ ਸਿਆਣੀ। ਜਾਨ
 ਪਛਾਣ ਹੁਣ ਕਾਹਨੂੰ ਬਨੀ ਆ ਬੈਠੀ ਅਕਲ ਅੰਝਾਣੀ। ਮਰਦ ਖਾਕੀ
 ਦੇ ਨਾਲ ਬਚੀ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਯਰਾਨਾ ਲਾਇਆ ਆਪਣੀ ਕੰਮ ਵਿਚੋਂ ਵਰ
 ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਕੋਈ ਹੱਥ ਆਯਾ ਫੇਰ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੂੰ ਸੁਣ ਅਹਿਮਕ
 ਦਾਈ। ਤੂੰ ਜੇ ਆਤਸ਼ ਦੀ ਹਰ ਵੇਲੇ ਕਰਦੀ ਹੈਂ ਵਡਿਆਈ। ਏਸ
 ਆਤਸ਼ ਦੀ ਮੇਹਰ ਮੁੱਠਬਤ ਹੁਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦਸਾਂ। ਇਸ ਦੀ ਮੁੱਠਬਤ
 ਵਲੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਆਖੇ ਕਿਸ ਵਲ ਨਸਾਂ। ਸੋ ਵਟਿਆਂ ਜੇ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ
 ਏਸ ਆਤਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਲੇ ਇਕ ਦਿਨ ਪਵੇ ਜੇ ਉਸੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪਲ ਵਿਚ
 ਉਸਨੂੰ ਜਾਲੇ ਦਾਈ ਆਖੇ ਸਦਕੇ ਜਾਤੇ ਸੁਖਨ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਭੇ। ਪਰ
 ਇਹ ਮੁਰਾਦ ਤੇਰੀ ਇਕ ਮੈਨੂੰ ਹੁੰਦੀ ਮੂਲ ਨਾ ਲਭੇ। ਦੇਵ ਅਸਾਂ ਵਲ
 ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਸਕੇ ਜੇ ਸੋ ਕਰੇ ਚਲਾਕੀ। ਕੀਕਰ ਮਿਲਸੀ ਆ ਕੇ ਤੈਨੂੰ

ਆਜਜ ਬੰਦਾ ਬਾਕੀ । ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਕਹਿੰਦੀ ਸੁਣ ਮਾਏ ਇਸ਼ਕ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ
 ਲਗੇ ਸੈ ਦਰਯਾ ਪਹਾੜ ਨਾ ਦਿਸਨ ਕੁਝ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਗੇ । ਜੇਕਰ
 ਪਹੁੰਚ ਨਾ ਸਕੇ ਏਥੇ ਵਿਚ ਦੀ ਪਰਬਤ ਝਲਾਂ । ਜਿਤ ਕਿਤਹੀਲੇ ਤਰਫ
 ਸਜਣ ਦੀ ਮੈਂ ਆਪੇ ਉਠ ਚਲਾਂ । ਮਾਈ ਮੂੰਹ ਨਾ ਮੋੜਾਂ । ਹਰਗਿਜ ਸ਼ਾਹ
 ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਵਲੋਂ ਭਾਵੇਂ ਮਾਰ ਸੁਟਣ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਮੁੜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਸ ਗਲੋਂ ।
 ਦਾਈ ਗਈ ਸੁਨੇਹ ਦੇਕੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਆਤਸ਼ ਭੜ ਕੇ ਮਾਰ ਗਈ ਦਰਵਾਜੇ
 ਸੁਤੇ ਕੁਲਫ ਲੋਹੇ ਦੇ ਜੜ ਕੇ । ਜਾਂ ਉਹ ਗਈ ਤਾਂ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੇ
 ਟੋਪੀ ਸਿਰੋਂ ਉਤਾਰੀ । ਹੁਸਨਬਾਨੋਂ ਨੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੀ ਡਿੱਠੀ ਸੂਰਤ
 ਪਿਆਰੀ ਰੋ ਗਲ ਲਗੇ ਮਿਲੇ ਹੁਣ ਦੋਵੇਂ ਦਿਲਬਰ ਯਾਰ ਵਿਛੁਣੇ ।
 ਦਰਦ ਫਿਰਾਕ ਵਿਛੋੜੇ ਵਲੋਂ ਪਾ ਗਲਵਕੜੀ ਰੁੰਨ । ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਕਹੇ
 ਤੁਧੁ ਝਲਿਆ ਹੈ ਬਹੁ ਦੁਖੁ ਮੇਰੇ ਪਾਰੋਂ । ਹੋਈ ਪਾਕ ਮੁਹੱਬਤ ਤੇਰੀ ਸੱਚਾ
 ਕੌਲ ਕਰਾਰੋਂ ਜਿਹਾ ਵਫਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਡਿਠਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿਚ ਨਾਹੀਂ ।
 ਸਦਕੇ ਜਾਵਾਂ ਸੌ ਸੌ ਵਾਰੀ ਆਇਓ ਜੇਹੜੇ ਰਾਹੀਂ । ਕਹੇ ਬਹਿਰਾਮ ਹੈ
 ਮਾਪਿਆਂ ਤੈਨੂੰ ਬਧਾਂ ਨਾਲ ਜੰਜੀਰਾਂ । ਮੇਰੇ ਕਾਰਨ ਇਹ ਦੁਖ ਤੈਨੂੰ ਹਾਇ
 ਮੇਰੀਆਂ ਤਕਸੀਰਾਂ । ਜਰਾ ਦੁਖ ਨਾ ਪਹੁੰਚ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੇ
 ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂ ਪਰ ਇਕ ਤੈਨੂੰ ਤੱਤੀ ਵਾ ਨਾ ਲਗੇ । ਬੇ ਦਰਦ ਨਾਜਕ
 ਪਰੀਏ ਕਿਉਂ ਏਹ ਸੰਗਲ ਮਾਰੇ । ਤਰਸ ਨਾ ਆਯਾ ਬੇ ਤਰਸੇ ਨੂੰ ਹਾਂ ਪਾਪੀ
 ਹਤਿਆਗੇਏਹ ਗਲ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੇ ਰੱਬ ਦਾ ਨਾਮ ਧਿਆਇਆ
 ਸੰਗਲ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੇ ਉਤੇ ਆਸਾ ਦਾ ਛੁਹਾਇਆ । ਪਲ ਵਿਚ ਟੁਟ
 ਗਿਆ ਉਹ ਸੰਗਲ ਸੌ ਟੁਕੜੇ ਹੋ ਝੜਿਆ । ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਫਿਰ ਦੂਜੀ
 ਵਾਰੀ ਆਸਾ ਹਥ ਵਿਚ ਫੜਿਆ ਚਲਾਇਆ ਦਰਵਾਜੇ ਉਤੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ
 ਦਿਲ ਤਾਜ ਝੜ ਪਏ ਕੁਲਫ ਸਭ ਓਵੇਂ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਦਰਵਾਜੇ ਇਹ
 ਗਲ ਕਰਕੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੇ ਮੁੜ ਟੋਪੀ ਸਿਰ ਪਾਈ ਮਰਜੀ ਹੁਸਨਬਾਨੋ
 ਦੀ ਲੈ ਕੇ ਇਹ ਸਲਾਹ ਬਣਾਈ । ਮੁੜ ਕੇ ਛਿਪ ਗਿਆ ਉਹ ਘਰ ਵਿਚ
 ਕਰਕੇ ਉਚੀ ਨਾਰਾ ਦਿਉ ਪਰੀਆਂ ਸਭ ਨਠੋ ਓਥੋਂ ਕਰਕੇ ਜੋਰ ਕਰਾਰਾ ।
 ਏਹ ਤਮਾਸ਼ੇ ਦੇਉ ਪਰੀਆਂ ਨੇ ਜਾਂ ਸਭ ਦੇ ਹੈ ਡਿਠੇ ਰੁੰਨੇ ਸ਼ਾਹ ਪਰੀਆਂ ਦੇ

ਅਗੇ ਕਰ ਫਰਿਆਦ ਇਕੱਠੇ । ਇਹ ਅਜੇਹੀ ਆਫਤ ਸ਼ਾਹ ਆਣ ਵੜੇ ਸਰਕਾਰੇ । ਅੱਖੀਂ ਨਜਰ ਨਾ ਆਵੇ ਹਰਗਿਜ ਗੈਬੋਂ ਮਾਰ ਨਾਹਰੇ । ਤੋੜਿਆ ਸੰਗਲ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦਾ ਪਲ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਨਾਰੇ । ਬੰਦ ਆਹੇ ਦਰਵਾਜੇ ਜਿਤਨ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਉਹ ਸਾਰੇ । ਇਹ ਗਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਪਰੀਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਖਤਰਾ ਜਾਨਾ । ਕਹਿੰਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾਣਾ ਏਥੇ ਹੋਯਾ ਸਰੀਰ ਰਬਾਨਾ ਉਚਰਾ ਨੂੰ ਚਾ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੇ ਭੇਜ ਦਿਤੀ ਇਕਰੋਲੀ ਜਾ ਕੇ ਕਹੁ ਮਾਂ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਦੋਵੇਂ ਆਵਣ ਮਾਂ ਪਿਓ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦਾਈ । ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਅੱਜ ਦਿਲ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਮੌਲਾ ਆਸ ਪੁਜਾਈ । ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਾਹ ਪਰੀਆਂ ਦਾ ਨਾਲੇ ਨਰਜਸ ਬਾਨੋ ਆਈ ਕੋਲ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਆ ਬੈਠੀ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਦਲਾਸੇ । ਪੁਛਣ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੇ ਪਰਾ ਇਕ ਪਾਸੇ ਕਹੁ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਅਜ ਮੈਨੂੰ ਹੋਈ ਲਖ ਲਖ ਸ਼ਾਦੀ । ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਮੈਨੂੰ ਆ ਮਿਲਿਆ ਦੇਉ ਮੁਬਾਰਕ ਬਾਦੀ । ਐਸਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਯਮਨ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਵਿਚ ਪਾਯਾ । ਲਖ ਕਰੇੜਾਂ ਦੇਵਾਂ ਵਿਚੋਂ ਲੰਘ ਸਲਾਮਤ ਆਯਾ । ਹੋਰ ਸੁਣੋ ਇਕ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਤੇ ਕਰਮਵਡਾ ਕਰਤਾਰੀ । ਚੀਕਾਂ ਚਾਰ ਖੁਦਾਨੇ ਦਿਤੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦੌਲਤ ਭਾਰੀ । ਆਸਾ ਟੋਪੀ ਇਕ ਸਲਮਾ ਇਕ ਜੋੜਾ ਫੁਲੇਮਾਨੀ ਪਰੰਬਰ ਦੀ ਹੈ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਨੀਸ਼ਾਨੀ ਬਰਕਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਹੂੰ ਚੀਜਾਂ ਦੀ ਜੋ ਚਾਹੇ ਸੇ ਕਰਦਾ । ਚੂਤੀ ਦੁਸਨਨ ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਜਰਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਅੜਦਾ, ਜੇਕਰ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਉਸਨੂੰ ਸਚ ਬੁਲਾਵਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਸੂਰਤ ਉਸਦੀ ਜ਼ਹਿਰ ਆਣ ਦਿਖਲਾਖਾਂ । ਮਾਂ ਕਿਹਾ ਕਰ ਹਾਜਰ ਕਰ ਧੀਏ ਉਹ ਜਵਨ ਸ਼ਤਾਬੀ । ਦੇਖਾਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਾਈ ਐਡ ਖਰਾਬੀ । ਦੇਖਾਂ ਜੇਕਰ ਦਿਸੇ ਮੈਨੂੰ ਲਾਇਕ ਘਰਾਣੇ ਮੰਨ ਲਵਾਂ ਮੈਂ ਸਿਰ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਬਾਝੋ ਉਜਾਰ ਬਹਾਨੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਜਾਂ ਜਾਰਾ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੋਣ ਏਹ ਮੇਰਾ ਕਿਹਾ । ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਮਾਂ ਮੇਰੀ ਨੇ ਸੁਖਨ ਮੇਰਾ ਇਹ ਸਾਰਿਆ । ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹਿਰਾਮ ਸ਼ਾਹ ਅਗੇ ਹੋਈ ਤੁਰਤ ਸਵਾਲੀ । ਨਿਕਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਬਾਹਰ ਹਜ ਬੇ ਜਾਹਰਾ ਏਹ ਦਖਾਈ ਸ਼ਾਹ ਸੁਣੀ ਜਾਂ ਸਮਝੀ ਇਹ ਹਕੀਕਤ ਸਾਰੀ ਰਖ ਲਈ ਦਸਤਾਰ

ਸ਼ਤਾਬੀ ਟੋਪੀ ਜਿਵੇਂ ਉਤਾਰੀ। ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੋ ਬੈਠਾ ਵਿਚ ਮਜਲਸ ਓਵੇਂ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ। ਉਚ ਸ਼ਾਨ ਬੁਲੰਦ ਸ਼ਤਾਰਾ ਰੋਸ਼ਨ ਮੂੰਹ ਮਹਿਤਾਬੀ। ਸੂਰਤ ਉਸਦੀ ਮਜਲਸੀਆਂ ਨੂੰ ਐਸੀਂ ਨਜਰੀਂ ਆਈ। ਬਦਲਬੀਂ ਜਿਉਂ ਚੰਦਬਦਰ ਦਾ ਨਿਕਲ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈ। ਮਾਪਿਆਂ ਹੁਸਨਬਾਨੋਂ ਦਿਆਂ ਉਸ ਵਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕਜਰਾਜਾ ਤਕਿਆ। ਦੇਖਦਿਆਂ ਹੀ ਤਾਬ ਹੁਸਨ ਦੀ ਝਲ ਨਾ ਕੋਈ ਸਕਿਆ ਦੇਖ ਨਾਂ ਸਕੇ ਸ਼ਾਮਰਤਕੇ ਨਜਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਕਰ ਬਹਿੰਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਪਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਟੋਲੀ ਟੋਲੀ ਕੈਂਹਦੇ ਇਹ ਹੈ ਕੋਈ ਅਸ਼ਫਰ ਹੈ ਸਾਹ ਦਾ ਸੂਰਤ ਦੇ ਲਾਸ਼ਾਨੀ ਨਾਲੇ ਚੁੰਚੀ ਜਾਂਦੀ ਇਸ ਵਿਚ ਬਰਕਤ ਹੈ ਸੁਲੇਮਾਨੀ ਜੇਹੀ ਸਿਫਤ ਸੁਣੀ ਸੀ ਇਸਦੇ ਉਹੋ ਜਹੇ ਡਿਠਾ ਸੂਰਤ ਵੰਨ ਹਲੀਮ ਤਬੀਅਤ ਸੁਖਨਜਬਨੋਂ ਮਿਠਾ। ਪਏ ਪਿਆਸੇ ਦੋਵੇਂ ਕੂਕਣ ਸਮਝ ਜਾਨੀ ਜਾਨਾਂ। ਚਲ ਪਿਆਸ ਇਮਾਮ ਬਖਸ਼ ਤੂੰ ਸਬਰ ਵਸਲ ਦਾ ਪਾਣੀ। ਹੁਸਨਬਾਨੋਂ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਜਾਂ ਡਿਠਾ ਟੋਜ ਬਰੋਜ ਸਵਾਇਆ। ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬਾਂ ਉਸਦਾ ਆਣ ਵਿਆਹ ਰਚਾਯਾ। ਹੁਸਨਬਾਨੋਂ ਤੇ ਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਅਕਦਨਕਾਹ ਕੀਤੇ ਨੇ। ਉਹ ਰੰਗ ਮਹਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਵਿਚ ਦਾਜ ਦਿਤੇ ਨੇ ਔਰਤ ਮਰਦ ਘਰਾਂ ਵਲ ਓਥੇ ਸਭ ਰਖਸਤ ਹੋ ਚਲੇ। ਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਤੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋਂ ਹੁਣ ਦੋਵੇਂ ਰਹੇ ਅਕੇਲੇ ਮਸਾਂ ਮਸਾਂ ਜਾਂ ਸਿਕਦਿਆਂ ਦਾ ਮੁਲ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਰਬਤ ਸ਼ੌਂਕ ਵਸਲ ਦਾ ਦੋਹਾਂ ਚੜ੍ਹ ਸਜੇ ਤੇ ਪੀਤਾ। ਇਹ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਖਰਚ ਜਿਸ ਦਿਨ ਨਾਲ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਾਨਾਂ ਧੁੰਮਾਂ ਏਸ ਵਿਆਹ ਦੀਆਂ ਪਈਆਂ ਅੰਦਰ ਮੁਲਕ ਜਹਾਨਾ।

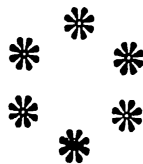
ਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦਾ ਹੁਸਨਬਾਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨਾ ਹੋਣਾ

ਜਿਥੋਂ ਤੀਕਰ ਦਿਓ ਪਰੀਆਂ ਦਾ ਮੁਲਕ ਆਹਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ। ਸ਼ਗਨਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੁਸਨਬਾਨੋਂ ਹੈ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਵਿਆਹੀ। ਦਿਓ ਪਰੀਆਂ ਨੂੰ ਆਈ ਜਭਨਾਂ ਗੁਸਾ ਖਾਧਾ। ਕੰਨ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਧਰੀ ਵਿਆਹੀ ਹੋ ਕੇ ਆਦਮ ਜਾਦਾ ਕੁਲਸਮ ਦਰਯਾ ਕਿਤੇ ਉਸਦੇ ਗਿਰਦ ਨਵਾਹੀ। ਜੀਕਰ ਦੇਵ ਆਹਾ ਇਕ ਓਥੇ ਕਰਦਾ ਸੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਹੁਸਨਬਾਨੋਂ ਦੇ ਪਿਓਥੀਂ ਆਹਾ ਉਹ ਜੋਰਾਵਾਰ ਭਾਰ ਪਰ ਇਸ਼ਕ ਹੁਸਨਬਾਨੋਂ ਫਾ ਉਹ ਭੀ ਰਖਦਾ ਆਹਾ

ਪਿਆਰਾ। ਏਸ ਆਤਸ ਦੀ ਗੈਰਤ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਉਹ ਮੂਜੀ ਸੜਿਆ। ਪੰਜ
 ਲਖ ਫੌਜ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਲੈ ਸ਼ਹਿਰ ਸ਼ਬਜ ਤੇ ਚੜਿਆ। ਅਗੇ ਸਾਹ ਪਰੀਆਂ
 ਦਾ ਬੈਠ ਗਿਆ ਵਿਚ ਗਮ ਦੇ। ਔਰਤ ਖਾਵੇਦ ਤੁਰ ਪੈਂਦੇ ਅਗੇ ਸਾਹ
 ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ। ਦੌਲਤ ਮੁਲਕ ਹਕੂਮਤ ਸਾਡੀ ਖੋਹ ਲਵੇਗੀ ਸਾਰੀ। ਇਹ
 ਗਲ ਸੁਣਕੇ ਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੇ ਖਾਤਰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਈ। ਪਰ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ
 ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਆਤਸ ਜਰਾ ਮੰਗਾਈ ਚਾਹੋਵਾਲ ਚੇਹਾਂ ਦਵਾਂ ਉਪਰ ਅਗ
 ਧੁਖਾਏ। ਚਾਰੇ ਦਿਓ ਸਣੇ ਸਭ ਲਸ਼ਕਰ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਆਏ। ਦਸ ਲਖ ਦੇਵ
 ਹੋਏ ਆ ਹਾਜਰ ਕਦਮ ਸਾਲ ਪਹਾੜਾਂ। ਦੇਵਾਂ ਨਾਲ ਜਿਮੀਂ ਪੁਰ ਹੋਈ
 ਜੰਗਲ ਜੂਹ ਉਜਾੜਾ। ਚਾਰੇ ਦੇਵਚ ਆ ਹਾਜਰ ਹੋਏ ਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ
 ਅਗੇ ਜੀਰਕ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਤੁਧ ਸਾਨੂੰ ਬਹਿਕੇ ਪੁਛਣ ਲਗੇ। ਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ
 ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਇਹ ਤੁਸਾਂ ਨੂੰ ਹੈ ਅਜ ਕਜੀਆ ਪਾਇਆ। ਜੀਕਰਦੇਵ ਮੇਰਾ ਹੈ
 ਦੁਸ਼ਮਨ ਮੈਨੂੰ ਮਾਰਨ ਆਇਆ। ਦੇਵਾਂ ਕਿਹਾ ਉਸ ਦੁਸ਼ਮਨ ਦਾ ਖੋਫ ਨਾ
 ਕਰ ਤੂੰ ਯਾਰ ਹੈ ਕਿਹਾ ਚੀਜ ਅਸਾਨੇ ਅਗੇ ਜੀਰਕ ਦੇਵ ਵਿਚਾਰਾ। ਚਾਰਦ
 ਸਣੇ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਨਾਲੋਂ ਸਾਹ ਪਰੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਭੀ ਰਵਾਂ ਹੋਏ ਲੈ ਲਸ਼ਕਰ
 ਕਟਕੇ ਹਜਾਰ ਦੋਵਾਂ ਦਾ। ਚਾਰੇ ਦੇਵ ਸਣੇ ਜਾਂ ਜੀਕਰ ਜਿੰਦੜੀ ਕਲਮਲ
 ਆਈ। ਬਾਝ ਲੜਾਈ ਸੁਣਕੇ ਮੂਜੀ ਸਾਰੀ ਹੋਸ ਭੁਲਾਈ। ਕਹਿੰਦਾ ਜੇ ਮੈਂ
 ਨਸਾਂ ਇਥੋਂ ਵਤਨ ਦੁਰਾਡਾ ਨਠੇ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕੇ ਦਸਣ ਪਿਛੇ ਕਰਨਾ
 ਸਾਡਾ। ਓੜਕ ਆ ਮੈਦਾਨ ਖਲੋਤਾ ਮਨ ਹਾਰੇ ਦਿਲ ਟੁਟੀ ਦੋਵੇਂ ਲਸ਼ਕਰ
 ਜਗ ਕਰਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਦਲਜੁਟੇ ਗਧਕ ਤੇ ਗੰਧਾਲ ਦੋਹਾਂ ਦੀ ਐਸੀ
 ਧੂੜ ਧੁਮਾਈ। ਉਡਿਆ ਤਾਕ ਜਿਨੀਂ ਦਾ ਛਿਪੀ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੁਸਨਾਈ।
 ਦੇਵ ਸਫੈਦ ਕੀਤਾ ਜਦ ਹਮਲਾ ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਲੜਾਈ। ਡਾਢਾ ਲਰਜਾ
 ਵਾਂਗੂ ਕੜਕੇ ਮਾਰੇ ਸੌ ਸੌ ਦੇਵ ਅਕੱਠਾ ਕਲਾਵ ਫੜਕੇ। ਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਤੇ
 ਸਾਹ ਪਰ ਆਂ ਦਾ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚ ਰਲ ਕੇ ਸਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਜਿਮੀਂ ਤੇ
 ਸੁਟਣ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨੂੰ ਵਲ ਵਲ ਕੇ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਹਮਲਾ ਕਰ ਕਰ ਮਾਰਨ
 ਦੇਵ ਬਲਾਈ ਨਾਰ। ਰੁਖ ਪਹਾੜ ਜਿਮੀਂ ਦੇ ਡਰਦੇ ਕੰਬਣ ਲਗੇ ਸਾਰੇ।
 ਫਜਰ ਵੇਲੇ ਸੀ ਪਈ ਲੜਾਈ ਜਾਂ ਦਿਨ ਦੂਜਾ ਚੜਿਆ ਮਾਰ ਲਿਆ

ਜੀਰਕ ਦਾ ਲਸ਼ਕਰ ਜੀਰਕ ਜਿੰਦਾ ਫੜਿਆ । ਦੇਵਾਂ ਮਾਰ ਲਿਆ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ
 ਇਹ ਗਲ ਸਚੀ ਜਾਨੋ ਪਰ ਫਤਹਿ ਹੋਈ ਜੋ ਨਾਮ ਬਹਿਰਾਮ ਜਗ ਵਿਚ
 ਰਹੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਜਿਥੋਂ ਤੀਕਰ ਦਿਓ ਪਰੀਆਂ ਦੇ ਮੁਲਕ ਆਹਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ।
 ਓਥੋਂ ਤੀਕਰ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੀ ਫਿਰੀ ਦੁਹਾਈ । ਜਾਂ ਜੀਰਕ ਨੂੰ ਫੜਾਅ
 ਦੇਨੇ । ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਅਗੇ ਫੇਰ ਸ਼ਹਿਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਮਾਰਨ ਲਗੀ
 ਤਰਸ ਆਇਆ ਦਿਲ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਦੇ ਬਖਸ਼ ਦਿਤਾ ਉਸ ਤਾਈਂ ਛੱਡ
 ਦਿਤਾ ਉਨ ਗਿਆ ਵਤਨ ਨੂੰ ਦੇਂਦਾ ਬਹੁਤ ਦੁਆਈਂ, ਫਿਰ ਮੁੜ ਦੇਵਾ
 ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਤੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਰੁਖਸਤ ਮੰਗੀ । ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਦਸ ਵਤਨ
 ਨੂੰ ਗਏ ਬਹਾਦਰ ਜੰਗੀ । ਇਸ ਥੀਂ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੂੰ ਵਤਨ ਯਾਦ ਪਿਆ
 ਸੀ ਹਬ ਵਤਨ ਦੀ ਗਲਬ ਹੋਈ ਹੋਇਆ ਜੀ ਉਦਾਸੀ ਨਾਲ ਮਾਪਿਆਂ
 ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੇਕਰ ਕਰ ਮਿੱਠੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੁਣ ਦਿਲ ਚਾਹੇ ਮੇਰਾ
 ਵਤਨ ਵਲ ਚਲਾਂ । ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਸੁਣਕੇ ਏਹ ਗਲ ਜਰਾ ਨਾ
 ਮੋੜੀ । ਰੁਖਸਤ ਦਿਤੀ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੇ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਚਾ ਟੋਰੀਂ । ਦੋਹਾਂ
 ਅਸਵਾਰ ਕੀਤੇ ਨੇ ਵਿਚ ਸੁਨਹਿਰੀ ਡਲੋ ਉਡੇ ਸੀ ਉਹ ਵਿਚ ਹਵਾ ਦੇ ਦੋਵੇਂ
 ਉਡਨ ਖਟੋਲ । ਜਾ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਸ਼ਹਰ ਫਾਰਸ ਵਿਚ ਘਰ ਘਰ ਹੋਈ ਸ਼ਾਦੀ ।
 ਹਰ ਹਰ ਸ਼ਹਿਰੋ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਮੁਬਾਰਕ ਬਾਦੀ ਹੁਸਨਬਾਨੋ ਜਾਂ
 ਦਾਖਲ ਹੋਈ ਅੰਦਰ ਰੰਗ ਮਹਲਾਂ ਪਰੀ ਵਿਆਹ ਆਦੀ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਜਗ
 ਵਿਚ ਧੁੰਮੀਆਂ ਗਲਾਂ ਰਾਤ ਦਿਨ ਵਿਚ ਐਸਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸ਼ਾਹ ਬਹਿਰਾਮ
 ਗੁਜਾਰੇ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਇਕੱਠੇ ਖਾਣ ਪੀਵਣ ਯਾਰ ਪਿਆਰੇ ।

ਛਾਪਕ-ਸੂ: ਹਰਦਿਤ ਸਿੰਘ 'ਦੁਆ'
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈਸ, ੧੪੪, ਬਜ਼ਾਰ ਨੰ: ੬,
 ਸ਼ਹੀਦ ਉਧਮ ਸਿੰਘ ਨਗਰ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ

ਸਿਰਫ ਵੀਹ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੇ ਹੁਨਰ ਸਿਖੋ ਤੇ ਦੌਲਤ ਕਮਾਓ

ਹਰ ਕਿਸ ਦੀ ਕਸ਼ਿਤ ਵੀਹ ਰੁਪਏ ਡਾਕ ਖਰਚ ਸਮੇਤ

- 1. ਮੋਟਰ ਮਕੈਨਿਕ ਤੇ ਡਰਾਈਵਰੀ ਸਿਖਿਆ 20-00
- 2. ਟਰੇਡਰ ਗਈਡ 20-00
- 3. ਰੇਡੀਓ ਗਈਡ 20-00
- 4. ਖਰਾਦ ਸਿਖਿਆ ਤੇ ਵਰਕਸ਼ਾਪ 20-00
- 5. ਰਸੋਈ ਤੇ ਹਲਵਾਈ ਸਿਖਿਆ 20-00
- 6. ਇੰਦਰ ਜਲ ਲਿਖਤੀ ਵਡਾ 20-00
- 7. ਪੇਜਾ ਸੌ ਵਪਾਰ (ਸਾਬਨ ਤੋਲ ਸਾਜੀ ਸਮੇਤ) 20-00
- 8. ਕਟਾਈ ਸਿਲਈ ਸਿਖਿਆ 2-00
- 9. ਹਥ ਰੋਖਾ ਗਈਡ ਤੇ ਜੋਤਸ਼ ਪ੍ਰਬੰਧ 20-00
- 10. ਵਡਾ ਇੰਗਲਿਸ਼ ਟੀਚਰ 20-00
- 11. ਸਿਵ ਜੋਤੁ ਤੇਤੁ ਮੰਤ੍ਰ 20-00
- 12. ਮੁਰਗੀ ਖਾਨਾ 20-00
- 13. ਹ ਮੈਨੀਯਮ ਸਿਖਿਆ 20-00
- 14. ਸਾਧੂ ਦੀ ਚੁਟਕੀ 20-00
- 15. ਬੰਗਾਲ ਦਾ ਕਾਲਾ ਸਾਦੂ 20-00
- 16. ਮੋਹਨੀ ਮੰਤਰ 20-00
- 17. ਪ੍ਰੇਮ ਪੱਤਰ 20-00
- 18. ਸ਼ੇਅਰ ਬੈਂਕ 20-00
- 19. ਪੰਜਾਬੀ ਬੋਲੀਆਂ 20-00

ਘਰ ਬੈਠੇ ਚਿੱਠੀ ਭੇਜਕੇ ਵੀ. ਪੀ. ਰਾਹੀਂ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀਆਂ
ਪੁਸਤਕਾਂ ਮੰਗਵਾਉਣ ਦਾ ਪਤਾ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੁਸਤਕ ਭੰਡਾਰ

ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ।